İKİ KADIN

GERÇEK AŞKIN EVİ

CARLA TOMASO

İKİ KADIN

İKİ KADIN
GERÇEK AŞKIN EVİ

CARLA TOMASO

İngilizceden Çeviren
EREN ACAR

GÜL YAYINLARI

GÜL YAYINLARI. ROMAN DİZİSİ
Gül Yayınları. Gül Ajans Ltd. Şti'nin kuruluşudur.
Gül Yayınları: Roman Dizisi: 2

İKİ KADIN

GERÇEK AŞKIN EVİ

CARLA TOMASO

İngilizceden Çeviren

EREN ACAR

THE HAUSE OF REAL LOVE

Haziran 1992 basımından çevrilmiştir.

© **Onk Ajans** Bu kitabın tüm Yayın Hakları
GÜL YAYINLARI'na aittir.
ISBN 975 - 7836 - 03 -6

Kapak Tasarım
Özcan Sapan
Dizgi ve Sayfa Düzeni
Nurgül Bütgül
Redaksiyon
Maide Selen
Baskıya Hazırlık
GÜL AJANS
Baskı
GÜL OFSET
517 00 81
Şubat 1993

GÜL YAYINLARI
Neşet Ömer Sk. Gül Apt. No: 13
Kat: 2/4 81300 KADIKÖY/İST
TEL: 347 05 62 - 347 34 64 - 346 81 73

GERÇEK AŞKIN EVİ

Ne zaman bir düş görmek istesem Connie'yle yatarım. Dahası, düşlerimi hatırlamak istediğimde de onunla yatarım. Aynı anlarda uyuyup, tek vücutmuşuz ya da aniden esen rüzgârla savrulan bir ağacın dallarıymışız gibi yatakta dönüp dururuz. Birimiz öbür yana dönmeyi düşündüğünde, genellikle diğerimiz harekete geçer. Ama ben her defasında uyanırım. Connie'nin uykusu ağırdır, yatakta içgüdüsel davranır. Oysa ben hareketlerimi planlarım. Onun bir dönüşü ya da iç çekişiyle her defasında uyandığım için de; genellikle o sırada neler gördüğümü iyice aklımda tutarım

.Farkedermiş gibi. Yıllardan beri (artık 38 yaşındayım) düşlerimi tahlil ederim, not alırım ve düzenlerim, bundan fazlası olmadı. Konular biraz değişti tabii. Artık çılgın katiller ya da nükleer bulutlar tarafından kovalandığım düşler görmüyorum. Şimdi karmakarışık alışveriş merkezlerinde kayboluyorum ya da bir telefon numarasını bile çeviremiyorum. Ancak yanıt olarak hâlâ hiçbir açık işaret alamıyorum, ne düşlerimde ne Tarot kartlarında ne de terapi seanslarında. Elbette Connie'yle sadece düşlerim için yatmıyorum.

Çoğu zaman ayrı odalarda uyuyoruz, çünkü benim boş yere ihtiyacım var. Connie beni ziyaret ediyor, ben de onu. Uykuya gelince, herkes bir başına. O bundan hoşlanmıyor, ama bunca yıldır alışmış olmalıydı. Yanında, ensende soluk alıp veren biri varken nasıl dinlenebilirsin ki?

Hâlâ burada, benimle aynı evde ve tam karşıdaki holde olduğundan emin olmak istediğimde geceyi onunla geçiriyorum. Bir ilişkinin alabileceği çok uzun yollar vardır.

Bazen bana öyle geliyor ki, dünyanın öbür ucuna kadar devam edebilirim.

* * *

"Gel, kahrolası gel, gel, gel." Sessizce kendimi zorluyorum, ama faydası yok. Parmaklarım düşmek üzere; belli ki yeteri kadar uzun değiller.

"Daha derine," diye inliyor ve her şeyi kendi içine sokmamı istercesine elime yapışıyor. Neden kendisine bir erkek bulmuyor? Ya da bir yapay penis.

Bana ihtiyacı yok.

"Geliyorum" diye gururla haykırıyor.

"Güzel," diyerek parmaklarımı tıpa gibi hızla çekiyorum.

"Ooh" diyor, "bunu niye yaptın?"

"Bilmiyorum," diyorum ama gerçekte biliyorum. Bir bakıma çıkacak sesin neye benzediğini duymak istiyorum. Oturup tişörtünü giyiyor ve tamamıyla ruhsuz gri-yeşil gözlerle bana bakıyor.

"Ama boşaldın" diyorum. Sanki gözleri kötü bir şeyler söylüyor. "İyi hissediyor olmalısın. Şöyle demeni bekliyorum: Seni seviyorum. Her gece seni düşlüyorum." Hiçbirini anlamıyor.

Kendisinin mükemmel olduğunu düşünüyor, benimse hatanın ta kendisi. Şortunu giyiyor, fermuarını çekiyor. Öyle sevimli bakıyor ki, benim için "Hostess" tatlılarından, ucuz ve kötü kokainden ya da karlı bir havada, otoyolda arabamı yanlış yöne sürmekten daha kötü olması, neredeyse farketmiyor.

"Çık dışarı" diyor. Gözleri küçülüyor ama görebildiğim kadarıyla ardında hiçbirşey olmuyor. Düşünüyorum da neden hep ne yaparsam yapayım bana yabancı kalacak insanlarla ilişkiye giriyorum? Bir daha kesinlikle diye, kendi kendime fısıldıyorum. Bir başka kural daha: Bir, kesinlikle asla benden daha sinirli biriyle yatmayacağım. Önce ben çıkıyorum, oysa yaşadığımız bu ev benim, onun değil.

"Üzgünüm, yaşamını berbat ettim" diyerek ön kapıya

koşuyorum ve uzun bir yürüyüş için loş sokağa atıyorum kendimi. Ayakkabılarım yok, ama üstüme pantolon geçirecek kadar zaman bulabilmişim. Umarım sonunda eve döndüğünde kapıyı kapatır.

* * *

Connie'yle ben yıllardır bu civarda yaşıyoruz; ama komşulardan kimseyi tanımıyoruz. Hepsinin çocukları var ya da olacak, ya da önceden varmış. Yine hepsinin kedi ve köpeği var. Hafta sonları bahçeyle uğraşıyorlar, hafta içinde kente çalışmaya gidiyorlar ve gece televizyon izliyorlar. Gerçekte onlardan çok farklı olmasak da Connie'yle, komşularımızın yaşamlarına, biraz olsun gerekli toplumsal farklılık getirdiğimizi düşünmek hoşumuza gidiyor. Büyük olasılıkla onlar bizim burada olduğumuzu bile bilmiyorlardır.

Son sözümü geri alıyorum. Biri burada olduğumuzu biliyor. Geçen hafta ilk açık saçık telefon görüşmemizi yaptık, tam da Connie'nin çalıştığı yerel üniversiteden lezbiyen bir tarihçi için verdiğimiz yemeğin ortasında. Yeni kitabının yayınlanmasını kutluyorduk. Diğer kitaplarından, lezbiyenliğin tarihinden "Zengin ve Ünlülerin Yaşam Tarzı"nda seksi milyoner rock yıldızının kız arkadaşıyla evlenmesinden beri, lezbiyenlik yüzünden serbest-kültür karşıtı seslerin söndüğü gerçeğinden söz ediyorduk.

Üçüncü çalışta ahizeyi kaldırıyorum; "Sizi bu civarda istemiyoruz." diyor telefondaki. Genç bir erkek sesi ve yan dairede oturan tutkulu genç aktristin bol kaslı erkek arkadaşının sesini andırıyor. Bu kadın da buraya hiç uymuyor gerçekte, tabii aile olmadığını ve cumartesileri bahçeyle uğraşmadığını kabul edersek. Ne yapıyor bilmem. Belki oyunculuk dersleri alıp, kirayı ödemek için de garsonluk yapıyordur.

"Arabalarınızı da sokaktan çekin sizi pis lezbiyenler" diyor adam. "Defolup gidin buradan."

"Nereye gitsek acaba?" diye soruyorum. Bu onu geriletiyor.

"Nereye gittiğiniz hiç önemli değil" diyor. Bir süre sonra, "Hollywood'a gidin. Kansas'a gidin."

Yemek odasına yürüyorum, telefon görüşmesinin ironik zamanlamasından çok memnunum ve komşumuzun söylediklerini alaycı bir biçimde aktarmak için (doğuştan taklitçiyimdir) hazırlanıyorum. Ama görüyorum ki ünlü lezbiyen tarihçinin genç sevgilisi ağlıyor ve böylece tüm ilgiyi üstüne topluyor.

"Geri dönmememi söylediler" diyerek sağında oturan sevgilisinin kollarında hıçkırıyor. Utangaç göründüğünden sevgilisini oraya ben yerleştirmiştim. Connie solunda oturuyor ve bir eliyle dostça omzuna vururken diğer eliyle de meyve yiyor.

Doğrusu, ana-babanın kızdaki farklılığı görüp onu evlatlıktan reddetmeleri "ilk toplantı" öykülerinin en üzücü olanıdır ama benim düşündüğüm birden aklıma gelen bir şey: TV'ye film yapılsa "reddedilen kız" rolünü mutlaka yandaki tutkulu aktristin oynaması gerektiği. Gördüğüm kadarıyla bu bölüm için mükemmel. Narin, yitik, sulanmayı bekleyen değerli bir hasekiküpesi çiçeği... İşin sırrı, suyu birtakım ilginç karakterlere dönüştürebilir mi onu görmekte.

— Yalnızca yönetmenlerin en gözü pekinin işi, sizce de öyle değil mi?

"Lanet olsun! Hiç komik değil. Eğer tek bir iz bile kalırsa kıyılmış etten de pişmiş tavuktan da beter olursun. Yarın bir mayo reklamı için fotoğraf çekimim var." Yandaki evde oturan aktristin geçinmek için ne yaptığını buldum — Katolog modelliği: Mayolar ve iç çamaşırları.

Şimdi yataktan atlıyor ve banyoya koşuyor. Kaba duran yarım ay biçimli bir grup diş izini farkediyorum. "Eve gidene kadar geçer." diyorum ama aslında yanlış. Çünkü hatırlarsanız, gidiş zamanını oldukça kısaltacak kadar yakında oturuyor. İnsan-fobisi olan erkek arkadaşına ne oldu acaba? Hâlâ ortalıkta, ama tüm söyleyebileceğim bu hiç de hoş olmayan telefon konuşmasının kendince garip ve korkutucu bir uyarı olması gerektiği.

Kadın dönüyor, dargın dargın beni süzüyor. Sonra, kazağını almak için sandalyeye yöneliyor. Böylece ben de ona bir kez daha hayran oluyorum. Gerçek bir oyuncu— ki bu tam öyle — ve doğru yönetmenin düşü! Anlayacağınız, narin bir sarışın olabilir, ama belden aşağısı zorlu.

O, bu yaşıma dek bulduğum sevgililerin en genci. Çoğu zaman nelerden söz ettiğine ilişkin en ufak bir fikrim yok. Çoğunlukla da umursamıyorum zaten. Benim aşık olduğum yerinde ve pürüzsüz vücudu, konuşma biçimi ve davranışları.

"Gel bakayım, hâlâ orada mı?" diyorum yaşlanmış bir dişinin şehvetli sesiyle. İğreniyorum, ama onu yatağa çekip kıçının diş izleri olmayan öbür tarafını da, hiçbir meyveyi ışırmadığım kadar iştahla ısırırken kendime söz veriyorum; benimle ve Connie'yle, en azından aynı onyılda doğmamış biriyle yatağa girmeyeceğim.

Evimizi, kaçık bir mimar yaşamının sonbaharında yapmış. Bunu biliyoruz, çünkü adını yere, odanın girişine yazmış —

Aimee Cabot 1963. O zamanlar yetmiş üç yaşında olmalı. Altına da şu yazıyı eklemiş— "Gerçek Aşkı Hiç Tanımadım." Bu yazının onun kaçık olduğunu gösteren bir işaret olduğunu sanmıyorum. Aksine büyük olasılıkla tam tersini kanıtlıyor. Bu, bana gerçek aşkı açıklamak ve bunun yanında yaşamını da düzene koyma gücünü bulabilmek için gösterilen sonsuz çabanın ve zekice bir akıl yürütmenin göstergesi gibi geliyor.

Yeri bize gösteren ev sahibi kadın, bazılarının tuhaf bir şey gösterirken yaptıkları gibi, birkaç adım gerileyip, bu işe nasıl baktığımızı görmeyi beklemişti.

Bizim için kaygılanması gereksizdi. Anında Aimee Cabot'ın hayalperest olduğuna karar verdik. Evimiz, komşu evlerin bittiği yerde alçak bir tepenin yamacına mağara şeklinde oyulmuş. Işık yalnızca Aimee'nin en tepede açtığı pencereden geliyor. Bu pencere sızıntı yapmıyor, ama çok az ve üstelik de doğru açılardan gelmeyen ışıkla böyle yeraltında yaşamaktan, eşyalar bazen havasız kalıyor ve rutubetleniyor.

Mağaramızın adını "Gerçek Aşkın Evi" koyduk ve geçen yıl daire biçimli kapı girişine yaklaşık 15 cm. uzunluğunda kırmızı bir çizgi çizdik. Düşündük ki; tanrıçalara tapınma konusundaki küçük farklılıkları bilseydi, Aimee de böyle olmasını isterdi. Konuklarımız olduğu zaman çizgiye dikkat çekmiyoruz. Ama kendileri sorarlarsa simgeselliği ayrıntılarıyla anlatıyoruz. Hatta Avrupa gezilerimiz sırasında topladığımız kanlı mağara girişlerini içeren fotoğrafları gösteriyoruz.

Connie ve ben yirmi yıldır sevgiliyiz. İlişkimiz birçoklarından daha iyi değil. Hatta bazıları daha bile kötü olduğunu düşünebilir. Belki de sorun ikimizin de terkedecek tipte olmamasından kaynaklanıyor.

"Siz ikiniz bu işi nasıl yapıyorsunuz?" diye sordu, lezbiyen tarihçi bize o gece, kendisinden oldukça genç sevgilisi sonunda ağlamayı bırakınca. Birden kuşkulandım. İğrenç olmak için mi, yoksa yanıtı kitaplarından birinde kullanmak istediğinden mi, yalnızca merakından mı sorduğunu düşündüm.

"Uyuşuk uyuşuk" diyor Connie. İş arkadaşından hoşlandığını sanmıyorum, üstelik gerçekten her tanıştığı insanda en iyiyi görmeye çalıştığı halde.

"Hayır, ciddi olarak," diyor kadın "Bilmeyi gerçekten isterim."

"Bu senin anlatabileceğin bir şey değil." diyorum.

"Ne şanssızlık" diyor Connie "anlatmak"

Gece yakmak için aldığımız mumlardan biraz daha getirmek için mutfağa gidiyor. Şimdi gerçekten çıldırıyor, kendisine hiç benzemiyor. Tarihçi oyun oynadığımızı sanıyor. "Haydi ama" öyle yüksek sesle söylüyor ki, sevgilisi ayağa fırlıyor. "Bu seks mi? Yirmi yıldan sonra birbirinin hayvansal şehvetini doyurabilen tek siz misiniz? Hayır mı?"

Bu kadından ben de hoşlanmıyorum. Gerçeği söylemek gerekirse kitapları da çok iyi değil. Birincisi içlerinde çok fazla kendisi var. İkincisi, kapaklar her zaman ormanlarda çırılçıplak eğlenen gösterişli perilerle dolu. Sanki ünlü Rönesans şaheserlerinin kopyaları olmaları, kitap satmak için çıplak kadın resmi kullanımını doğrularmış gibi.

"İletişim öyleyse. İkinizin odada başka kimse yokmuş gibi konuştuğunuzu gördüm. Dertlerinizi pencerenin dışında konuşmanız da olasıdır sizin." Öyle şiddetli gülüyor ki ağzının üstündeki ben, bütün yüzünde dansediyor.

Connie'ye bakıyorum, iki yakılmış adak mumu getiriyor. Ben de nasıl böyle şanslı olup da yirmi yıl benimle yaşayacak birini bulabildiğimi düşünüyorum. Mum ışığının kızıllığı

yüzüne vururken, o gerçek aşk tapınağımızda bir rahibe gibi görünüyor.

"Haydi konuşun artık!" Profesör bize avazı çıktığı kadar bağırıyor. Büyüye ulaşabilmek için çıldırıyor. Ayağa kalkıyor, hızla bir adım atıyor, masadaki buruşuk kâğıt peçeteleri yere süpürüyor. Diğer konuklar, önlem almış durumda onu ve yarı bastırılmış kahkahalarını seyrediyorlar. Gittikçe çıldırıyor, oysa henüz içecek tek bir şey bile almamıştı. Mağaramın ortasında tiyatro gösterisi! Onu ne tatmin edecek? Hiçbir ipucu yok, ama biliyorum ki bu yalnız bana bağlı.

"Hiçbir şey," diyorum "Sadece şans." Ezici gözlerle, dik dik bakıyor. Boynumu kırmaya hazır. "Birlikte yürüyüşe çıkarız" diyorum. "Her gece. İnsanların pencerelerinden içeri bakarız ve yaşamları hakkında öyküler uydururuz. Sonra mağaramıza geri döneriz ve derin bir soluk alırız."

"Neden?" diye soruyor, en sonunda hareket etmeyi bırakıp. "Neden?"

"Çünkü," diyorum cümleyi nasıl bitireceğimi kendim de bilmeden. "Çünkü bu, neden tam burada, Gerçek Aşkın Evi'nde yaşadığımızı anlamamıza yardım ediyor."

"Dalga geçiyorsun. Çilek mi? Sen tombul dilini oraya sokana kadar o dağılıp, kan dolaşımına katılmış olur. Bundan hoşlanmadım. Hem de hiç. Sen de seks kitapları gibi fazla deneyci olmaya başladın. Benim ihtiyacım yok. Ben yaşlı bir kadınım." Gerçekte yaşlı bir kadın değil. İşine geldiği zaman böyle demekten hoşlanıyor.

"Öyleyse biraz çilek sosuna ne dersin? Yalnızca üstünde, içinde değil. Soğuk. İyi hissedeceksin." Buzdolabına doğru eğilip kapağı açıyorum. Aradığım kapakta; almak için yataktan çıkmam gerekmiyor. Kutuyu yere, yanımıza bırakıp işime dönüyorum. Karnını açıyorum böylece göbeğine bir çilek koyabiliyorum. "Artık sen meyveli dondurmasın." diyorum.

"Onlar kiraz kullanıyor, çilek değil" diyor ısrarla. Sanki çok ciddi bir konuşma yapıyoruz. Sonra çıkarmak zahmetinde bile bulunmadığı saatine bakıyor. "Gitmeliyim" diyor, "4.30'da vereceğim bir dersim var ve trafiği göz ardı edemem. Kahretsin. Ben de orgazm olmak istemiştim. Boşaldıktan sonra çok daha iyi ders veriyorum. Sözler bal gibi, pekmez gibi akıyor. Düşünmek zorunda bile kalmıyorum. Çılgın gibi oluyorum." Yatağımın kenarında oturmuş bir yandan konuşurken bir yandan da külotlu çorabını giyiyor. Cinsel ihtiyaçları konusunda oldukça içten ve açık, saygı göstermek gerekir sanırım.

Mutfakta, lavabonun önünde çırılçıplak durup dün geceden kalan bulaşıkları yıkamaya başlıyorum. Söylemesi üzücü, ama evet, bu lezbiyen tarihçi, sulugözlü kız arkadaşını aldatıyor. "Beni duyuyor musun?" diyor.

"Evet" diyorum.

"Bugün onbeşinci yüzyılda Seville'de fuhuş hakkında konuşacağım. Kitabımdan bir bölümü mezun olan öğrenciler üzerinde deneyeceğim. Fahişelerin kentteki tüm gruplardan daha güçlü olduğunu biliyor muydun? Doktorlardan da, rahi-

belerden de.

"Gücü nasıl ölçüyorsun?" diye soruyorum "Bunu nasıl yapıyorsun?" Gri yün takımının ceketini giymeyi bitiriyor; pahalı ve özenle dikilmiş bir takım. Eminim öğrencileri onu etkileyici buluyorlardır. Kısa beyaz saçlar, kare çene, büyük güzel burun. Oturaklı üniversiteye, beylik anıt. "Sen anlamazsın." diyor. "Zaten anlatacak zamanım da yok."

Birden, bir dahaki gelişinde ona kocaman bir sürpriz yapmaya karar veriyorum. Köylü pazarında satılan en büyük balkabağını bulacağım. Alsın, onunla ne yaparsa yapsın. O sırada neler olabileceği hakkında çok yerinde bir fikrim var Ama bunun Tabiat Ana'nın tatlı sebzeler ilkesine tapınmakla pek bir ilgisi olmayacağı kesin.

Evimizin yemek odası gerçekte yemek odası değil. Uzun masası ve birkaç sandalyesiyle, daha çok mağaranın küçük bir bölümü gibi. Doğru düzgün açıları olmayan bir yerde yuvarlak masa takımının çok sinir bozucu olacağını düşündük. Araştırmalarımızdan Aimee'nin evin planını İtalya'daki Madonna Della Scala Mezarı yakınında bir mağara köyünden aldığını keşfettik. Bu, kapısı daralan köşede bulunan tek yelpaze biçimli bir oda. Yer de tavan da yayvan. Bacası tavandaki yamacın en dik noktasından geçen, güzelce ayrıntılanmış bir şöminemiz var. Odaları birbirinden ayırmak için araya tahta perdeler koyduk, tıpkı kek dilimleri gibi, ama aslında çok fazla gizlilik yok. Benim odam mutfağa yakın, Connie'ninki oturma odasına. Bu hoşuma gidiyor. Fasulye sosu ve Pepsi, Moo Shu domuz eti ve kuşkonmaz filizleri ya da çilek ve çilek sosu istediğimde yataktan buzdolabına ulaşabiliyor olmak, kendimi başıboş ve zincirlerimden boşanmış hissettiriyor.

Olayın aslını anlamışsınızdır, yani Connie'yle yirmi yıldır birlikte olmamızın nedenini. Sürekliliğin sırrı; benim, söz ettiğim diğer kadınlarla da birlikte olmam. Düzenli aralıklarla, nadiren hafta sonları ve tatillerde, onları mağaraya getirip, sevişiyorum, hem de bazen zevk alarak. İlişkiler oldukça yorucu ve zor, ama zaten sorun da bu ya. Oysa Connie'yle yaşadığım hayat, beynimin çöllerinde bir vaha, düşlerimdeki gibi bir huzur adası haline geliyor.

Connie bazı kız arkadaşlarımı tanıyor, ancak yalnızca arkadaş olduğumuzu düşünüyor. En karışık tarafsa Connie'nin ne düşündüğü, çünkü ben çokeşliliğin yürüyebileceğine inanmadım. İşte böylece yirmi yıldır, ikimizin de bildiği bazı ufak tefek aldatmacalar dışında tekeşli yaşıyoruz. Benim, gecenin bir yarısı beni boğulurcasına çarşaflarıma dolaşmış durumda uyandıran sırlarım var.

Bazen bazı kız arkadaşlarım, bakış açıma dayanarak seksin azı ya da çoğu konusunda ısrar ediyorlar. Bazen beni Yunanistan'a Diana'ya tapınmaya götürmek ya da opera için sezonluk bilet almak istiyorlar ve hatta aynı evde uyumasak da, aynı düşleri görmemizi bile isteyebiliyorlar. Bazen de yüzükler, kalp biçimli küçük taşlar, daha da olmazsa ya özgün ve kötü ya da eski ve esrarlı şiirler değiş tokuş etmek istiyorlar. Hiç yapmazken artık bunların hepsine kaşlarımı çatıyorum. Eskiden yapmam gerekirdi, çünkü ben çok az verdiğimi düşünürdüm. Ayarttığım her kadının sevgisine ihtiyacım olduğunu sanırdım. Armağanlar alırdım, armağanlar verirdim; çekmecelerimde ıvır zıvır saklayıp, geceleri geç saatte parfümlü mendiller koklardım. Çarşıya giderken yolda, gizli gizli telefon konuşmaları yapardım. Bundan sonra da bir daha asla ilişkiye girmeyeceğim diye kendi kendime söz verirdim. Artık kendimi bahçe işlerine, politik fon yaratmaya, eski arkadaşlarıma mektup yazmaya ve Connie'ye adamalıydım.

Orta yolda yürümeyi öğrenmeliydim, ama yapamadım. Öğrendiğim tek şey, Connie'den ve yattığım bütün kadınlardan sır saklamak oldu. Bir nedeni kız arkadaşlarımın birbirlerini keşfedemeyecek olmalarıydı. Bir başkası, her birini seviyor görünmem gerekiyordu. Bir yandan ciltlerine maske yağını yedirirken bir yandan da içimi ferahlatmak için seni sevmiyorum, seni sevmiyorum diye fısıldardım. Nedendi, öyleyse? Nedendi her şeyi tehlikeye atmalar? Connie'ye ihanetler? Geceleri günahlarım için ter dökerek uyanmalar? Uzun zamandır bilmiyordum. Kaçık olduğumu ya da sadece kötülük planladığımı düşünüyordum. Ama sonra bir gece her şey ansızın açıklandı. Gerçekten ihtiyacım olan sevebileceğim biri değildi; ona zaten çoktan beri sahiptim. Aradığım nefret edebileceğim biriydi.

Connie'yle birlikte mağaramızda, benim yatağıma uzanmış televizyondaki olağanüstü şeyleri seyrediyoruz. Lezbiyen tarihçi o kadar insanın ortasında, onuruna verilen yemekten kaçtı. Sevgimizin uzun ömürlülüğü konusundaki yanıtımla tatmin olmuş görünüyordu. Bize kitabının ciltli baskısından bir tane imzalayıp verdiği halde, kaçamaklı oynadığımı anladığını

söyleyebilirim. Çapraşık araştırma konularından kolay vazgeçecek bir tip olmadığı için de hâlâ doyurucu bir yanıt oluşturmaya çalışıyorum. Sevgililerim içinde, tarihçiyi yola getirmeye çalışmak benim en büyük meydan okumam oldu.

Prenses Grace'in, Barber'ın "Yaylılar İçin Adagio"sunun oynandığı yerde yapılan cenazesinin tekrarını izliyoruz. Rainier öylesine çılgınca üzülüyor ki kafası yana düşmüş, neredeyse Caroline'in omuzuna değiyor. Yirmi milyon izleyici önünde bu öyle dürüst, öyle kırılgan bir jest ki, neredeyse dayanılmaz. Bir kez daha seyrediyoruz ve ağlıyoruz.

"Sen neden ağlıyorsun?" diye bir başkasına soruyorum. Kadın benim yaşlarımda, üzgün ama kızgın değil ve tıpkı Connie'nin televizyon izlerken yattığı gibi yatağımın üstünde yatıyor.

Connie işte. Üniversitenin tıp bölümünde onkoloji doktoru ve uzun saatler işte kalıyor. Ben bu yıl bir kitapçıda part-time çalışıyorum. Genellikle saat üçte evde oluyorum. Bir lisede edebiyat dersleri veriyordum, ama çok zor olmaya başlamıştı. Gençler iyiler, bir kitap okumalarını ya da kompozisyon yazmalarını istemediğiniz sürece. Anlıyorum. Bu basamaktan ben de geçtim, ben de kendi yaşamımı kendim planlamak istedim. Ama sabırlı olmanız gerektiğinde, ihtiyacınız olan en son şey zorunluluktur. Böylece işi bıraktım. Şimdi bol bol boş zamanım, var stresim de olabildiğince az. Üstelik en iyi satan kitapları da indirimli alıyorum.

"Ağlıyorum çünkü sen her şeyimsin." diyor bu kadın. "ve seni hafta sonları göremiyorum. Gece burada kalmama izin vermiyorsun. Hiç kimseye hiçbir zaman böylesine aşık olmamıştım." Yüzü şiş ve gri, kaşları en güzel durumlarda bile öne çıkmamıştır. İkisi birlikte yok olmuşlar, tıpkı çenenin her nedense yok olduğu gibi. Kendisine acıması iğrenç. Başparmağıyla avucumu ovuşturmaya başlıyor. "Bana yardım et" diye yalvarıyor. Daha henüz üzerine giydiği elbiseleri çıkarmaya başlıyor.

"Gidiyorsun sanmıştım." diyorum.

"Sen de istersen birkaç dakika daha kalabilirim."

İç çekiyorum. Boş televizyon ekranına bakıyorum. Düşlerimin ürünü büyük kum alanları, çöller, kıyılar ve ayın yüzeyini görüyorum. Büyük Okyanus'u görüyorum sonra da Himalayaları. Kadın dilinin ucunu kulağıma sokmuş, ileri geri oynatıyor, sıcak hava üflüyor. Televizyona yöneliyorum, ön

kapıya gidip arkasından çektiğini duyuncaya kadar böylece oturmayı planlıyorum. Yaşamımın, izin verdiğim alanlarından fazlasına kimseyi sokmamayı öğreniyorum. Nefret edecek birine sahip olmak da fazla olmaya başladı.

Bütün ilişkilerimi birer birer bitirmeye karar verdim. Ama bunu öyle yapmalıyım ki, kızlar ayrılan tarafın kendileri olduğunu düşünmeliler. Böylece intikam almalarla, gece yarısı telefonlarıyla ve kapı önü intiharlarıyla karşı karşıya kalmam.

Önce, her birini köşeye sıkıştıracak bir şey yapmalıyım. Sonra onlar ilişkimizin acı dolu olduğunu ve tatmin etmediğini, kendilerinin daha fazlasına layık olduklarını söylediklerinde zar zor kabul ederim İşte bu kadar. Sorun şu ki bazı arkadaşlarım kendilerine kötü davranılmasını seviyorlar, tam olarak "seviyorlar" değilse de kendilerini buna alışık hissediyorlar. Belki ezik çocukluk dönemleri yüzünden belki başka şeyler. Bu durumda ne yapmalı? Onlara Connie'ye daha fazla ihanet edemeyeceğimi söylemeliyim. Onu üzecek bu durumdan hâlâ, Tanrı'ya şükür ki haberi olmadığı halde, onları Connie'nin duygularını anlamaya yönlendirmeliyim.

"Bir yalanı daha fazla yaşayamam" dediğimi duyar gibi oluyorum. Eminim bunu anlayacaklardır.

En kolay halledilecek olanın çekici tarihçimiz olduğunu sanıyordum. Her şeyden önce beni hiç mi hiç sevmedi ve bana hiç ihtiyaç duymadı. Hatta son zamanlarda benimle sevişmekten bile zevk almıyordu. İşe onunla başlamaya karar verdim. Konuşmamız gereken bir şey olduğunu söylediğimde, fakülte klübünde öğle yemeği için buluşmaya karar verdik. Onun fikriydi. Siz, iş arkadaşlarınızın meraklı bakışları altında bilinmeyen aşığınızla yemek yemek ister miydiniz? Ben değil. Ama bu tam ona göre.

"Burada kendimi biraz huzursuz hissediyorum" diyorum Helen sandalyemi çekerken.

"Şuradaki uzun bıyıklı adam" —başıyla pencerenin yanındaki masayı işaret ediyor— "geçen sene moleküler biyoloji dalında Nobel Ödülü kazandı." Bir sigara yakıyor ve kibritle ters yönü işaret ediyor. "İpek ceketli kadın çok yakınlarda Filarmoni'de orkestra şefi oldu. Ben onun ilk kadın sevgilisiydim.

İlginç bir tip. Yatakta tam pişmiş bir kraker, ne demek istediğimi anlıyor musun? " Yerinde sallanıyor ve benim kim olduğumdan emin değilmiş gibi boş boş gülümsüyor ve ben de bu rolü destekliyorum. Bu sandığımdan daha zor olacak.

"Sana bir şey söylemeliyim." diye başlıyorum. Öğrenci-garson kız masaya bir sepet sıcak ekmek koyuyor. Sanki ona bu kadar yaklaşmak gerçek bir heyecanmış gibi bir an tarihçiye bakakalıyor.

"En azından baba olduğumu söylemeyeceksin." Bernita (bu onun gerçek adı), bu şakayı keşfeden ilk lezbiyenin kendisi olduğunu düşünerek gürültülü bir kahkaha atıyor.

"Altı haftalığına Connie'nin annesiyle babası geliyor." diyorum. Bernita'nın yerini kullanamayacağımızı biliyorum. Çünkü genç sevgilisi okuldan mezun ve bütün gün evde.

"Oh, Tanrı aşkına" diyor. Biraz korkuyorum. Sadece küsmüş gibi görünmüyor.

"Bu işi motel odalarında yapmaktan nasıl nefret ettiğini biliyorum."

"Motel odalarında yapmaktan nefret ediyorum."

"Biliyorum."

"Bu aptallığa katlanamam işte" diyor. "Ben çok daha meşgulüm. İnsanlar bana bunu yapamazlar."

"Elbette" diyorum. Buraya kadar çok iyi. Bir sigara daha yakıyor ve bir yudum buzlu su alıyor. "Bu kesinlikle olmaz."

"Anlıyorum" diyorum ve sandalyemi masadan çekmeye başlıyorum. Bu neredeyse çok kolay.

"Bitirmek istiyorsun. Çok doğal."

"Connie'yi terk et ve kendine yeni bir yer edin." diyor.

"Bunu yapamam" diyorum adeta şok geçirerek. "Biz yirmi yıldır birlikteyiz." Birden konuşma hiç de benim planladığım gibi gitmiyor. Bernita kıpkırmızı oluyor. Çenesi titriyor, gözleri öldürücesine seğiriyor. Ekmek bıçağını kapıp bana doğru işaret ediyor.

"Bunu yapamazsın" diyor yüksek sesle, öyle ki Nobel sahibi bile dönüp bakıyor.

"Bir şey yapmıyorum" diyorum olabildiği kadar tatlılıkla.

"Oh evet" diyor "hiç kimsenin kurtulamayacağı bir şey

yapıyorsun. Ben insanları terkederim, onlar beni değil."

Bu kadar korkmamış olsam, gururu okşanmış bile sayabilirdim kendimi. Beni ne çok istediğine bakın hele. Ama sonra oradan büyük adımlarla çıkışını izlerken (ekose ceketinin dirseklerindeki gerçek deri yamaları farkediyorum) gerçekte benimle çok da fazla ilgilenmediğini anladım. Yalnızca kazanmak istiyordu. Hatta belki, gerçek Aşkın Evi'nin çatısındaki deliklere gülmeye de bayılıyordu.

Connie'nin annesi ile babası geldiler, ama altı haftalığına değil; en azından ilk başta hafta sonu için Şükran Günü'ne geldiler. Çünkü yalnızdılar; diğer çocukları ya da torunları bu yıl onları ortalıkta görmek istemiyorlardı. Böylece, annesi-babası hakkında oldukça tarafsız olan ve genellikle her şeyi affeden — insan zaaflarının en affedilmez olanlarından biridir— Connie, özellikle, annesiyle yaptığı yürek burkan telefon görüşmesinden sonra, en sevdiği limonlu yumurta akı pastasından getirmeleri ve hindi yerine jambon olmasına aldırmamaları şartıyla onları davet etti. Pasta güzeldi de jambon yorumsuz kalmadı. Kendinizi bağımlı olmanın acemiliğinde bulunca iyi hissetmeniz çok zor oluyor.

"Jambon, ne kadar ilginç" demişti Connie'nin annesi telefonda. Bütün kanıtlar tam tersini gösterirken, kadın oldukça canlı ve çok zekice nükteler yaptığını düşünüyordu, özellikle de bir çift martiniden sonra. "Evet, siz kızların her zaman gelenekçi olduğunuzu kesinlikle söyleyemem zaten."

Gerçekte Connie'nin kardeşleri anne babalarını memnun etmeye çalıştılar, ama evli kalacak ya da işlerinde duracak gibi değillerdi. Üstelik borç ödemekten başka bir şeye yetişemiyorlardı. Gerçek şu ki içlerinde en iyi yürüyen bizimkiydi ve dahası bizim en azından, Anne'yle Baba'yı son derece şaşırtan rahat bir misafir odamız vardı. Anne akıllılık edip çoğu zaman ağzını kapalı tuttu.

Baba George'dan daha iyiydi. Baba, hayal meyal, kötü ve yanıtını beklemeden sorular sormak konusunda uzmanlaşmıştı ve merhabalaşmak için beni dudağımdan öptü. Buna Connie'nin hatırı için katlandım. Biraz da adam neredeyse yetmişinde olduğu için. "İki normal kadının neden böyle yerin altında yaşamak istediğini merak ediyorum" dedi, vardıktan otuz saniye sonra elini dalgınca oturma odasının duvarında

gezdirirken. Sanırım ıslak olup olmadığını görmek istiyordu. Connie bana gülümsedi. Hiç olmazsa babası "normal" demişti.

"Duvar kuru" diyorum ona. "Aimee Cabot bununla ilgilenmiş ki, ev yapılırken içerdeki her şey, her çeşit sızıntıyı önleyecek şekilde tıkanmış ve plasterle kaplanmış."

"Bu kadar az güneş ışığı sağlıklı mı, merak ediyorum?"

Süregelen bir alışkanlıktan, Connie yanıt vermiyor. Ben ise iki milyonuncu kere, onun ailesiyle nasıl bu kadar iyi olabildiğini merak ediyorum. Babası soruyu tekrarlıyor şansına, bu kez gerçekten bir yanıt istiyor sanki.

"Sağlıklı" diyor Connie, çok yorgunmuş gibi soluğunu yavaşça dışarı vererek. Dört günlük bir ziyaret boyunca bu işi nasıl yapacağız? Connie hastalanacak yatağına götüreceğim, sonra Şükran yemeğini hazırlayıp George ve Helen'e refakat etmek zorunda kalacağım. Boş zamanlarımda da ateşini düşürmek için Connie'nin alnına buz torbası koyacağım. Keşke beni evden çıkaracak, özellikle bana ihtiyaç duyulan bir işim ya da bir hobim olsaydı. Sonra kız arkadaşlarımın bana verdiği başka bir şey geliyor aklıma, en azından geri kalan üç tanesinin: Bir hobi, bir iş. Bu açıdan bakınca her şey onca mahvolmuş ya da boş gelmiyor. Hiç değilse tatiller bitene kadar, onlardan ayrılma fikrini ertelemeye karar vermem yararlı olabilir.

Zaten ne iyiye gider ki? Connie hastalanmıyor, jambona el atıyor, kremalı soğanlara ve İsveç şalgamlarına da. Ama bir cuma öğleden sonra ailenin Modern Sanatlar Müzesi ziyaretinde annesi hastalanıyor; çok hem de öyle çok ki, George ve o testler için burada kalıyorlar.

Helen'in belirtileri şunlar: Başağrıları, göz ağrıları ve içinden bir şey dürtüklediği zaman (sonradan anladık ki beyni bazı sıvılar salgıladığı zamanmış) çocuk gibi, ifade verici cümleler yumurtlama zorunluluğu. Başlangıçta "Banyoya gitmek istiyorum. Bir bardak şarap içmeliyim. Uykum var. Yürüyüşe çıkıyorum" dediğinde bunu komik bulmuştuk. Ama sonra birkaç cümleyi neredeyse birkaç dakikada bir söylemeye başladı. Disipline sokulmamış bir çocuğun ya da sokak dilinin sözleri gibi geliyordu. Denetlemesi çok zordu. Onun bunu, kendisinden istendiği zaman doğru düzgün bir cümle kuramayan

George'u kızdırmak için yaptığına karar vermiştik. Ama neden böyle durup dururken onu kızdırmaya karar versin ki?

"Banyonun nerede olduğunu biliyorsun anne" diyor Connie nazikçe.

"Elbette biliyorum" diyor Helen. Teşhis edildikten sonra öğrendik ki, bu beyin hastalığıyla ilgili en korkunç şey, hastanın kendini bu durumdan dolayı özür dilemeye zorunlu hissetmesi. "Ne kadar aptalım" diyor "Ben bir ahmağım." Bizse yardım edemeyerek yalnızca bakıyoruz. "Kafam acıyor" diyor kapıdan çıkarken.

Martini sayesinde gelen esinler gitti. Buna rağmen George ve Helen birden daha tatlı hale geldiler , onları neredeyse özlüyorum.

Tüm bunlar olurken Bernita yalnızca şu ya da bu nedenle mağarayı aramaya başlamıştı. Helen'in hastalığı ve kalışlarının uzaması isabet oldu. Connie genç sevgilisiyle yemeğe geldiği geceden beri Bernita'dan hiç hoşlanmadı (ona histerik tarihçi demeye devam etti) ama yine de telefonda ona karşı nazik davranıyordu.

"Anne babanı aynı evde bu kadar uzun tuttuğuna göre sana geliyor olmaları gerek" diyor Bernita kötü niyetle. Odamdaki paralelden dinliyorum.

"Evet" diyor Connie "Ama onlar benim annem babam. Ne yapabilirim?"

"Fazla gizlilik yok" diyor Bernita "Fazla seks yok"u kastederek. Ama tuhaf olan, hastalık teşhis edilmeden önce onların bizle altı hafta kalacaklarını nasıl bilebildiğimi merak etmemesi. Ettiyse bile hiç sormadı. Sanki ziyaret hakkında konuştuğumuz günden beri korktuğum şeyi; öç almayı da düşünmüyor gibiydi. Tüm istediği sırlara ortak olmak gibi geliyordu. Bunun zararı neydi? Bazı insanlar için belki bu yeterlidir. Hâlâ Bernita'dan hoşlanmıyorum ama Helen'i seviyorum ve her nasılsa onu özledim bile. Böyle bir şey nasıl olabilir, Tanrı aşkına?

Teşhisten sonra George ve Helen, rastlantı sonucu, çok yakınlarda Helen'in hastalığı üzerinde çalışmak için oldukça yüklü bir bağış alan üniversite hastanesinin yanına yerleşmeye karar verdiler. Böylece Connie'ye de yakın olacaklardı.

Connie en güzel çocukları değildi belki, ama o da bir doktordu. Elbette hemen yandaki, ellilerden kalma, iki odalı çiftlik evini tutabilmek için hiçbir anlaşmadan kaçınılamazdı. Burada otuz yıldır yaşayan yaşlı kadın sonunda bakımevine gidiyormuş ama çocukları onun "akord edildikten sonra" döneceği konusunda ısrar ediyorlardı. Bu bize uyuyordu, çünkü biz de Helen'in yakında iyileşeceğini biliyorduk. Sonunda yaşlı kadının giysilerinin, misafir odasının küçük tuvaletinde kalabileceğine, pamuk işlemeli altlığının da Barca Lounger'inin yastığında kalabileceğine karar verdik. Her yerdeki aile fotoğraflarındaki insanlar sanki bizim de akrabalarımız olmuştu.George ve Helen'in yanda oturmaları hobimle ilgilenmemi biraz zorlaştırdı (Eskisi gibi hâlâ tatil zamanlarıydı, hiç değilse Valentin Günü'ne kadar öyle olacağını tahmin ediyordum). Çok da fazla değil.

Bütün yaptığım Helen'in kestirmesini, George'un da sağlığı için çıktığı yürüyüşe gitmesini beklemekti. Sonra hemen aktristi aradım. (bu da yandaki ev ama öbür yan). Geldiği zaman baştan aşağı kuşanmış, başka biri gibi olmaya çalışmıştı. Bu önceden de kestirebilirdi, ama benim canımı sıkmadı. Onun hâlâ erkek arkadaşı vardı. Ne de olsa ben de Connie'ye sahiptim. Ama sonuçta bir erkek arkadaşla Connie aynı değildi, yoksa öyle miydi? Bir erkek arkadaş erkektir değil mi? Acaba onunki eşcinsellerden nefret ediyor mu? Öyleyse aktristle ilgili olup biten bunca şey ne oluyor?

"Hiçbir şey" diyor, ince, dantelli bir iç çamaşırı ile yatağıma uzanmış, üstündekilere rağmen vücuduyla oynarken.

Parlak pembe dudaklarını yalıyor. "Erkekler çok kolay tahrik oluyorlar."

"Nasıl çok kolay?" diye soruyorum. O anda kendimi oldukça tahrik olmuş hissediyorum. Bu ne kadar çok acı verirse, ne kadar neredeyse dokunulmadan boşalacak hale gelirsem, birini istemekten o kadar hoşlanıyorum. Bana böyle oluyor, aktriste de. Ama o bunu bilmez görünüyor. Bu da oyunun bir parçası.

"Evet" diyor. Yoksa benimle konuşurken küçük parmağını giysisinin altına kaydırıp kendisine mi dokunuyor? Bir an için sesim çıkmıyor.

"Nasıl?" diyorum.

"Sana bakarlar ve aletleri sertleşirse işte bu kadar. Büyük pazarlık. Onların önemsediklerine bakarsan bir robot ya da bir hayvan da olabilirsin." Şimdi ne yapıyor acaba? Belli olmuyor. Ne yaptığı, konuşma ilerledikçe belirginleşiyor. Külodunu bir yana çekmiş baş parmağıyla yavaşça kendi içine girip çıkıyor. 'Böyle bir durumda bir erkek beklemezdi'mi demek istiyor. Ben beklerdim, kahretsin. Hem de öyle çok beklerdim ki bana ne beklediğimi sormak zorunda kalabilirdi.

"Öyleyse ondan neden hoşlanıyorsun?" diyorum. Bacaklarımı birleştirmiş farketmediğini umarak sıkıyorum.

"Hoşlanmıyorum," diyor. parmağını çıkarmış bir an kendi kokusunun keyfine varmak ister görünüyor. Sonra yavaşça aşağıya ulaşıyor ve kendi son noktasına erişecekmiş gibi daha aşağıları ovuyor.

"Aman Tanrım" diyorum. Bundan kurtuluş yok. Yavaş yavaş yatağa gidiyorum ve dilimi içine sokuyorum, ne kadar giderse. Vücudunu ağzımın egemenliğinde duyumsayıp, yumuşak ve derin iniltilerini dinlerken bir yandan da kendime dokunuyorum. İşte orada, sevişmekten başka hiçbir şeyin yapılmadığı eldeğmemiş ormanların ortasında, evrenin merkezindeyiz.

Neyse ki Helen ve George yan tarafa taşındıklarından beri bir kez olsun özel yaşamıma saygı gösterdiler. Buraya gelmek için Connie'nin arabasının bahçeye girdiğini görünceye kadar beklediler ki, bu da neredeyse tüm öğleden sonra dışarıyı gözlediklerini gösterir. Bir mağarada yaşamamız ve bizi görebilecekleri pencereleri miz olmaması büyük şans değil mi?

"Annen bugün bana üzgün üzgün baktı" diyorum, henüz işten dönen Connie'ye. Connie son zamanlarda kendini kuşatılmış hissettiğinden, yandaki anne babasından, mağaranın sonsuz kıvrımlarından, çalıştığı hastanenin kalabalık onkoloji koğuşundan (aynı zamanda daha fazla AIDS'li görmeye de başladı.) ve benden söz ediyor. Her zaman "Nasılsın?" diye sormaya yüz tutuyorum—, ama bu her defasında tepesini attırıyor.

"Bu sabah onunla kapının küçük penceresinden konuştum. Burnunu demirlerin arasından çıkarırken bana İyilik Toplumu'ndaki başıboş köpeği hatırlattı.

"Hayvan türlerini anlatma bana " diyor Connie.

"Ben sadece, birkaç arkadaş edinseler iyi olur diye düşünüyordum." diyorum. Aslında gerçeği söylemek gerekirse, kendi payıma, evlerine dönmelerini istiyordum. Yan tarafta olmaları beni korkutmaya başlıyordu, özellikle de ben arkadaşlarımla birlikteyken.

"Sanki umut varmış gibi davranmayı, bırakmaya karar verdim." diyor birden. Kendisine bir bardak şarap koyup, üstünde hâlâ iş giysileri—bol pantolon ve pamuklu gömlek— yerde bağdaş kuruyor. "Gerçeği söylemeye karar verdim."

"Sen gerçeği söylüyorsun zaten" diyorum. Yaşamınızda bir kez bile olsa, birilerine çocuklarının öleceğini söylemek zorunda kaldığınızı düşünebiliyor musunuz?

"Bazen hiç olmadığı halde umut varmış gibi yapmak istiyorum." diyor "Çocuk öldükten sonrası da iyi değil. Ana babalar çocuk sanki gökte, buluttan buluta dalan bir uçurtmaymış gibi ona bağlanıyorlar."

"Bu çok şirin," diyorum. Yaşamım boyunca hiç uçurtma uçurmadığım aklıma geliyor ve biraz mahrum bırakılmış hissediyorum kendimi. Aileme yetersizlikleri için bir kez daha lanet ediyorum. Bütün çocuklar uçurtma uçurabilmeliler. Sonra Connie, ben, Helen ve George, hep birlikte Connie'nin boş gününde parka gittiğimizi, kocaman bir kelebek uçurtma uçurduğumuzu düşlüyorum.

"Hiç de değil," diyor Connie. "Çocuğu cehennemde tutmaya çalışıyorlar. Çünkü gitmesine izin veremezler. Ummaktan vazgeçmene ve hoşçakal demene izin verilmediği zaman gitmesine izin vermek çok daha zor olur." "Ummak kötü mü?" Connie beni terketmek mi istedi? Bu ölen çocuk saçmalığı ilişkimiz hakkında mı? Sonunda benim kaçamaklarımla ilgili bir şeyler mi sezdi ve ben nasıl anlamadım?

"Sen ne kadar zayıfladın" diyorum. Elbette Connie'ye layık değilim. Kilo kaybettiğini son zamanlarda farketmeye başladım. Hepimizden kurtulmak için kendini aç bırakıyordu. Bunu herkes görebilirdi. Yıllar boyu ben ne yaptım? İlişkilere girdim. İyi niyetini kötüye kullandım. Onunla sanki zorunluluktan birlikteymişim gibi davrandım. "İyi olacağım," diye fısıldıyorum. Kime? Bilmiyorum. Gerçek Aşkın Tanrıçasına. Gerçek Aşkı hiç tatmayan ve biz tadıncaya kadar bizi koruyacak olan Cabot'a.

"Ne dedin?" diye soruyor Connie. Bir bardak daha şarap koyuyorum ona.

"Annen üzgün görünüyor."

"Elbette üzgün. O ölüyor."

"Ölüyor mu?"

"Kesinlikle! Bilmiyor muydun?" Connie koca bir yudum şarap alıyor ve ayağını sabırsızca sallıyor.

"Nereden bilebilirdim ki? Bana hiç söylemedin. Bütün beyin hastalıkları son durak mıdır?"

"Delirecek ve açlıktan ölecek."

"Şaka yapıyorsun." Şaka yapmıyor. Ağlıyor.

"Belki bir çaresini bulurlar" diyorum, birden, dememiş olmayı dileyerek. İşte gerçekte annesinden söz ediyormuş, bizden değil. Nedense, neredeyse düş kırıklığına uğruyorum.

"Anlıyor mu?"

"Ne yapacağımı bilemiyorum," diyor Connie. Yere yanına oturuyorum ve ayaklarını ovuyorum.

Tabanları şişmiş ve acımış. Sonunda annesine öleceğini söyleyecek kişi o olacak. Helen, beklenenden daha erken değil ama tümüyle aklını yitirdikten sonra, birkaç ay içinde açlıktan ölecek. Dahası Connie'nin bunu yalnız annesine değil, kuşkusuz babasına ve kardeşlerine de söylemesi gerekecek. Bu adil mi?

"Ama henüz bilmiyor?"

"Hissediyor. Ölecek olan her zaman hisseder. Bunun için onlara doğruyu söylemek en iyisidir. Böylece rahatlayabilirler."

Connie biraz önce uzattığım kâğıt mendille gözlerini siliyor. Bütün bu zaman boyunca çok az ağladı. "Çocuğun ölmesi anne babanın ölmesinden çok daha kötü. Çocuklar geri dönüyorlar ve yanaklarını çimdikleyerek anna babalarını uykudan uyandırıyorlar."

"Neden?"

"Neden olacak çünkü rahatsız edildiler. 'Hemen ölmek zorunda idiysem neden doğuruldum?' diye soruyorlar."

"Böyle bir şeyi nasıl bilebilirsin?" diye soruyorum.

"Onlar söylüyor," diyor. Ağlamaktan kızarmış gözleriyle kendisi de belli belirsiz deli görünüyor.

"Üç ayrı aile, geçen yıl bu çok kesin öyküyle muayenehaneme gelmişlerdi. Ben de hepsini psikiyatristlere gönderdim, ama onlara inanmadığım için değildi bu. Nasıl yardım edeceğimi bi-

lemedim yalnızca."

"Bu bir hata" diyorum.

"Elbette hata," diyor, sanki ben çok aptalmışım gibi. Bazen öyle olduğumu düşünüyorum ya. Edinmek için on yıl harcadıkları kariyerleri olan insanlarla yaşamak insanı duraksatıyor.

Ve şimdi akşam yemeği yok.

Soruyorum "Akşam yemekte ne yiyeceğiz?" Helen'i öyle üzgün görünce, George ve Helen'i yemeğe davet etmiştim. Tamamıyla aklımdan çıkmış. Gördüğünüz gibi biraz aklımı karıştıran gri gözlü, ruhsuz sevgiliyle neredeyse boş ve anlamsız bir öğleden sonra geçiriyorum.Connie yanıt vermiyor. "Sufle belki," diyorum. "Her zaman yumurtamız vardır." Sonra birdenbire ağlamaya başlıyorum. Çünkü yaşam çok daha zor görünüyor, üzücü de. Üstelik her birimiz onu daha da zorlaştırmak için uğraşıyoruz.

"Daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı" gri gözlü sevgili haykırıyor. Mükemmel "daha derin"e ulaşmak aylarımı almıştı. Şimdi de yeteri kadar hızlı değilim. Asla son bulmuyor. İşte burada silah zoruyla keman çalıyormuşum gibi kolumu manyakça hareket ettiriyorum. Kenetlenmiş dişlerimin arasından, kol hareketimle ritmik olarak "senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum," diyorum, ama o bunu bilmiyor. Bilse şoke olurdu. Ona bağlı olduğumu, kendimi —kendimden bile önce— onun mutluluğuna ve acılarına adadığımı sanıyor. Bu gerçekten çok da uzak sayılmaz, ona bağlıyım ama onu sevdiğim için değil.

"Daha yavaş, daha yumuşak," diyor şimdi. Size onun gerçekte senfoni'de orkestra şefi olduğunu söylemiş miydim? Bu, fakülte kulübünde Bernita'nın gösterdiği, ipek ceketli tam pişmiş kraker. Neyse ki o beni görmemişti. Lezbiyen topluluklardaki aşk çemberleri, olimpiyatlarda alınan kayak sayıları gibi, çok bulaşıcı bir modayla iç içe geçer, özellikle de aşk benimki gibi başlıca hobinizse.

"Neden?" diye soruyorum. Öfkeyle dudaklarımı ısırıyorum. Ama bütün öfkem, onun yanağında bir asit deliği açacak yerde, damla damla boğazımdan aşağı akıyor. Korkunç ama doğru. Öfkeden ne kadar çok şişersem o kadar çok tahrik oluyorum ve sonunda bana dokunduğunda, ustura keskinliğinde bir bıçak değmiş gibi patlıyorum.

Biraz sonra onunla konuşmaya çalışıyorum. Çünkü gece bağırsaklarını deştiğim düşler görmek istemiyorum. Yalnızca bir ya da iki dakika beni farketmesini, hatta bir soru sorup yanıtı dinlemesini sağlarsam, bütün gece deliksiz ve düşsüz bir uyku çekebileceğim. Böylece öğleden sonra cambazlığımızın, hiç değilse durumu kurtaracak bir özelliği olduğunu bileceğim.

"Connie'nin annesi ölüyor," diye başlıyorum. O, koşu

şortunu ayağına geçiriyor. —Provaları sırasında buraya koşuyor ve sonra geri dönüyor— Göbeği dümdüz, bacak kasları belirgin. Vücudu benimkinden biçimli. Ondan bir kez daha baştan aşağı nefret ediyorum. Yanıt vermiyor. İnanamıyorum. Nasıl bu kadar 'kendine saplantılı' olabiliyor; büyülenmiş durumda seyrediyorum. Ona daha fazla benzemeliydim. Belki de almam gereken ders bu.

"Çoraplarımı gördün mü?" Yatağın altına bakmak için eğiliyor. Kendi kendime nefretin yalnızca, nefreti taşıyan kişiyi yiyip bitirdiğini hatırlatmaya çalışıyorum, oysa bu kimseyi nefret etmekten alıkoyamamıştır. Nefret nefrettir. Aynı kanser ya da gelgit gibi onun da kendine ait bir yaşamı vardır. Şimdi yeni bir şey daha keşfediyorum. Ondan korkuyorum aynı zamanda.

Bu iki duygu her zaman baş başa mı gider?

"Connie'nin annesi ölüyor," diye tekrarlıyorum.

"Neden?" Yatağın üzerine oturup çoraplarını ve ayakkabılarını giyiyor.

"Bilinmeyen bir beyin hastalığı ki bu..."

Ayakkabıları ayağında. Duraksadığımı farketmiyor henüz.

Kapıya giderken "Ne?" diye bağırıyor. "Bütün günü sana ayıramam."

"Gelecek sefere söylerim" diyorum. O giderken, yaşamım boyunca bir daha asla dopdolu bir nefes alamayacakmışım gibi hissediyorum kendimi. Kalbim sanki ince ince düğümlenmiş bir yumru haline geliyor.

O, kapıdan dopdolu ve yaratıcı geleceğine dalıyor. Bense nefretime yapışmış, hiç de bir yere gitmeyerek, bakakalıyorum.

Geri kalan ilişkilerimi de bitirebilmek için terapiye gitmeye karar veriyorum, ama gitmeden önce terapiste bazı önemli şeyleri söylememeyi aklıma koyuyorum. Bunun için birçok neden bulabilirim. Ama en önemlisi şu: Gerçekten kime güvenebilirsin? Ayaklarım ne kadar kirli olsa da sandaletlerimi çıkarmaya dikkat ederek yumuşak, beyaz yatağa uzanıyorum. Oturduğu yerden ayaklarımın altını göremez diye düşünüyorum. Ama yine de onları yatağın ucuna doğru tutmaya çalışıyorum.

Duvardaki postmodern, postkübist pastel tabloya bakarken, terapiste annemden nefret edip babamı sevdiğimi, babamdan nefret edip annemi sevdiğimi, ondan nefret ettiğimi, terapisti, onu sevdiğimi, kendimden nefret ettiğimi anlatıyorum. Sonunda duvardaki birbirine bağlanan, iç içe geçen pastel karelere bakıp duraksıyorum ve büyük gerçeklik ortaya çıkar gibi oluyor. Bir büyük gerçeklik ki, başımın hemen üzerinden sağa doğru akıyor. Gözlerimden omzuma yaşlar boşanıyor, çünkü hâlâ boylu boyunca uzanıyorum. Terapistin (ona gizliden gizliye sempati duyuyorum, bu kurallara karşı değil) ağzı bir karış açık, o da bir şeyler olduğunun farkında. Başımın sağındaki aynı lekeye bakıyor.

"Ben, ben, ben," diyorum hırsla

"O, o, o," diyor soluğu kesilmiş gibi. Uzun bir sessizlik oluyor. Anne babamın yaşadıkları halde nasıl olup da bana ölmüş geldiklerini düşünüyorum. Terapistin ne kadar para kazandığını merak ediyorum. Yandaki gösterişli restoranın mutfağında ahçıların havuç ve soğanları doğrayışlarını dinliyorum. Caddenin aşağısında ilgilenilmeyen bir araba alarmının çılgın çığlıklarını dinliyorum. Gerçeğimin olduğu, olmuş olduğu lekenin çevresinde daireler çizen küçük bir sineği, gerçek bir sivrisineği farkediyorum.

"Evet," diyor terapist sonunda.

"Aynı eski şeyler," diyorum. Pek o kadar eski değil. Yıllardır terapiye gelirmişim gibi geliyor. Oysa bu dördüncü ya da beşinci. Ama her defasında büyük bir şeylerin, sonsuza dek içine, derinlere gömüp sakladığım bir şeylerin ucuna gelmiş gibi hissediyorum kendimi.

"Hazmedemediğin bir şey gibi" diyor Connie sonradan sarımsaklı, yağlı sosun içindeki karidesin üzerine, "ya da bir tümör" Ara vererek pastasından büyük bir parça emiyor. Durumu kendi deneyimleriyle karşılaştırmaya çalışıyor. Böylece beni anlayabilir, ama beni gerçekten şişirmeye başlıyor. "Ensest olabilir mi acaba?" diyor.

"Olsaydı bilirdim," diyorum. "İnsan bilir." Connie terapiye gitmemin iyi olduğunu söylüyor. Ama bunu sıkıntıdan yaptığımı sanıyor. Belki böylesi daha iyi. Sorduğu zaman ona,

yaptığım her şeyde kaybediyormuşum ya da başka bir şeyler yapmam gerekiyormuş gibi hissettiğimi söylüyorum. Örneğin kek yapıyorsam gerçekte kitap okumam gerektiğini düşünüyorum. Magazin dergisi okuyorsam göz attığım makalenin en iyisi olması gerektiğini düşünüyorum. Bu duygular gerçek ve can sıkıcı. Ama her hafta, kendisi soyunmayan ve mecazlı konuşan birinin önünde soyunmam için yeterli değil.

"Belki babanı öldürmek istediğin içindir. Belki de annen kalbini kırdığı için."

"Connie, bu 'hadi tahmin et' oyunu değil."

* * *

"Evet" diyor terapist sonunda. Seansla birlikte, süre ilerliyor. O da birden loş geliyor. Kadın bir ışık yakıyor.

"Aynı eski şeyler," diyorum tekrar. Ama daha fazlası olmalı. Bunu ikimiz de hissettik. Bu benim yaşamım ve uzman olan o. Tüm kentte akşam altı seansı böyle bitiyor olmalı. Küçük yapay gerçeğimle ben kimim? Hepimiz buraya geliyoruz ve bu, kentteki yalancı yuvalarımız olan pastel muayenehanelerde korkunç kabızlaştırılıyoruz. Üstelik daha da kötüye gidiyor, saat yedi, saat sekiz, özellikle sekiz. Zaman ne kadar ilerlerse oda o kadar gölgeleniyor ve biz sonunda kabukların dökülüp, 'gerçek ben'imizin ortaya çıkacağına böylece içimizle dışımızın bütünleşeceğine inanıyoruz. "Annem, babam, Connie, sen, ben," güçsüzce geveliyorum.

"Evet" diyor ilgiyle. Sandalyenin ucunda oturuyor. Ona, yumuşak, sıcak yüzüne ve gözlerinin çevresindeki kırışıklara sevecenlikle bakıyorum ve heyecanının benimle bir ilgisi olmadığını hatırlamaya çalışıyorum. Sürem doldu ama hâlâ hiçbir şey bilmiyorum. Kayboldum. Bir gerçek var da ben mi onunla yüz yüze gelmek istemiyorum? Yoksa hiçbir şey yok mu?

"Cehenneme kadar," deyip ayakkabılarımı giymek için kalkıyorum. Ona bir daha bakıyorum ve çekini yazmadığını hatırlayınca kahverengi gözlerine ve bembeyaz tenine dalıp gidiyorum.

Ben el yordamıyla çek defterimi ararken, başka bir hasta bekliyor olmalı ki, "Gelecek sefere ödeyin. Size güveniyorum," diyor. Ben kendimi anlamsız bir biçimde minnettar hissediyorum.

Ortada boğuşacak bir gerçek olmadıkça, hiç değilse ne beklememem gerektiğini bilmem iyi olur. Bu niyetle her gün iki gazetede, haftada bir kitapta, bir gazetede, bir dergide ve ayda bir de üç magazin dergisinde falımı okuyorum. Kehanetler her zaman birbirine benziyor Bu yüzden ben de en kötüsünü, en iyisini ve en şaşırtıcı olanını dikkate alıyorum. Bazen çarşamba günü olması gereken salı gününde oluyor, bazen de hiçbir şey olmuyor. Bazen bütün bir "Hiçbir şey ortaya çıktığı gibi değil" ayı buz gibi şeffaf geçiyor ve "Karizmanız hayranlarınızı, bala gelen sinekler gibi size çekecek" haftası yalnızlık ve sıkıntı çölü oluyor. Ama bazen işe yarıyor ve ben öğüdü dinlemeye karar vermiş "şu sıralardaki anlaşmazlıklarda çenemi kapatıyorken" sorun tamamen benim dışımda çözümleniyor.

"Karşı cinsin üyelerini etkileme" günümde, Susan'ın, Judith'in, Linda'nın, bana büyük olasılıkla hiçbir zaman ikinci bir fikir vermemiş olan ve yıllardır evli ya da bekâr tüm kadınların, ben odaya girerken inceden inceye titreyeceklerini biliyorum. İçten içe yanlarına ya da hiç değilse görüş alanları içinde bir yere oturacağımı umacaklar. Böylece doğrudan söylemek yerine, şaka yollu "Dün gece seninle ilgili bir rüya gördüm" diyebilmek için bakışlarımı yakalamaya çalışacaklar, bu gerçekte bir şey ifade etmezmiş gibi.

Herkes her zaman dalga geçiyor. Ben ciddi olmak istiyorum. Ama üç kız arkadaşınız ve yaşamınızın geri kalanını birlikte geçirmek istediğiniz bir sevgiliniz varken nasıl ciddi olabilirsiniz ? Sonra siz başlıbaşına kocaman muzip bir şaka haline geliyorsunuz ve hepsi hepsi bunun dışında bir anlam bulabilmek için, olabildiğince hayatta kalmayı ve sevgilinizin eğer öğrenirse sizi affetmesini dileyebiliyorsunuz.

Connie'nin bundan sonra anlamayacağını en çok, şimdiye kadar anlamadığı için düşünürdüm. Ama havada bir şeyler

vardı. Tükenmek üzereydim. Şansım dönüyordu. Falım uyarmasa da ben bunu biliyordum. Connie zayıflıyordu. Mağaradaki atmosfer inceliyordu. Sanki Annapurna'nın doruğuna hızla ve yanımızda gerekli aletler olmadan tırmanıyor gibiydik.

Ve ben, bunu kendime yapmak zorundaymışım gibi çok, hem de çok korkuyordum. Baştan beri kadınları yatak odama getirip götürdüğüm halde, hiç kılpayı kurtulmuşluğum olmadığını hatırlamak zorundaydım. Bazen ellerim sanki sevişmişim gibi kokardı, ama sonra kendimle oynadığımı anlardım. Bir defasında Connie ona aldığım küpelerin aynısını bir kız arkadaşımda görüp, bütün bir gece benimle konuşmamıştı. Ama hiçbir zaman aşk mektupları bulamadı ve beni yatakta yakalayamadı.

Ben onu bir kere yakaladım. Yatakta değil ama uygunsuzca. Beş yıl önce resim sınıfındaki bir kadınla. Öğretmen berbat olduğu için böyle bir şey olmuştu. Adam öyle bir öğretmendi ki, örneğin eski püskü bir karttan Fransız mahallesini suluboyayla beş dakikada çizer, sonra öğrenciler aynı şeyi yapmaya uğraşırken kapı ağzında üç saat sigara içerdi. Connie her hafta dersten eve, çaba gösterilmiş ama kötü resimlerle dönerdi ve yeni arkadaşı Nancy'yle saatlerce telefonda konuşurdu. Önceleri, egomanyak öğretmen Gary'yi çekiştiriyorlardı, sonra başka şeylerden de bahsetmeye başlamışlardı. Bir keresinde, ben odaya girdiğim zaman makyaj lekesi ve parfüm kokusu gibi bir şeylerden kurtulmaya çalıştığını sezdim. Ben suçladım, o inkâr etti. Ben geceyi dışarda geçirdim. Connie resim derslerini bıraktı.

Bu, benim yüz yüze olduklarımla hiç de kıyaslanamaz gibi görünebilir, ama birbiriyle benzer değil mi? İlişkilerde benzerlik doğanın hemen hemen ilk kuralıdır, özellikle de siz bu konuda çok yetkinseniz.

İşte bu yüzden düş görmek istediğimde Connie'yle yatıyorum ve son zamanlarda uyumayı bile başaramıyorum. Şöyle ya da böyle söylediğim tüm yalanları, aynı Connie'ye sokulduğum gibi yanına sokulduğum bütün kadınları düşünerek orada öylece yatıyorum. Sıcaklık için. Zar zor tanıyabildiğin bi-

riyle daha inandırıcı bir cinsel ilişki düşü için. Sen tanımadan önce. Eve dönen biri. Bazen tam uykuya dalmadan önceki anda Connie'yi başka bir adla çağırmaktan korkuyorum. Bu, dünyadaki herkes Connie gibi olduğu için değil. Hiç kimseye karşi Connie'ye hissettiklerimi hissetmedim.

Bir tek kadın dışında, o da bir zaman onunla uzun süreli bir tatile gittiğim için. Bu da başka bir kural: Bir kız arkadaşla dört günden fazla sürecek her şeye hayır. Geri dönmek istediğinde başın derde giriyor sonra. Aşırı dozda ilaç ya da uyuşturucu almış gibi, vazgeçtiğinde yalnız oturmaya zamanın kalmıyor. Kadın beni eve bırakıyor ve benden —iki gün önce kız arkadaşımla ormanda çırılçıplak çektiğimiz fotoğrafları saklayacak zaman bile bulamadan— Connie'yi kucaklamam, gözlerinin içine bakıp onu ne kadar özlediğimi söylemem bekleniyor.

Bugün, Tarot okuyucu ve medyum Maggie'yi aradım ve beni araya sıkıştırmasını söyledim. Çok meşgul, Japon felsefesi üzerine doktora yapmayı bırakıp, bir falcı dükkânı açtığından beri hep çok meşgul oldu. Onu bunun için aradığımı bilse beni öldürürdü. Ama kartlara inanıp inanmadığımdan hâlâ emin değilim. Astroloji köşelerini okumak bir şey. Eğer bir zamanda yeteri kadar okuyabilirseniz, adeta ayıklayıp o gün için geçerli olanını bulabilirsiniz. Artı, gazete fiyatı bir yana, bedava. kartlarla, benim anladığıma göre kendinizi tartmalı ve simgelerle haşır neşir olmalısınız, Maggie bana emin olmak zorunda olmadığımı, yalnızca dinlemem gerektiğini söylüyor. Bu, kanserden ölüyormuşum ya da yaşamımı kurtarmaları için uzmanları arıyormuşum gibi bir şey.

Sorun şu ki, artık Maggie'ye de fazla bir şey anlatamıyorum. Falcılara üzerinde çalışabileceği bir şeyler vermek gerekiyor, belki bir soru, bir anlaşmazlık ya da sonuç. Ben baştan aşağı boka bulandım, o da bunu biliyor.

"Senin neyin var?" diyor Maggie ve ben bir an ona söylemeyi düşünüyorum. Medyum olduğuna göre, büyük olasılıkla her şeyi biliyordur nasıl olsa.

"Yaşamımı değiştirmek istiyorum," diyorum. Bu hemen hemen herkesin söylediği bir şey, ama ben gerçekten düşündüğümü söylüyorum. Sorun şu ki, onu değiştirdiğim zaman ne beklemem gerektiğini bilmek istiyorum, hemen şimdi; tüm sorunun burada olup olmadığını görmek için.

Maggie'nin evi, acayip ve ilginç insanlarla dolu bir bungalo avlusunda tek odalı bir bungalov. Ne zaman onu görmeye gitsem, kendimi Avrupa'da ya da Meksika'da hissediyorum. Diğer kiracılar hiç işe gitmiyor görünüyorlar, bu yüzden genellikle içeride ya da dışarıda oluyorlar, küçük bahçeleriyle uğraşıp, hava durumu hakkında sohbet ediyorlar. Becerikli ve

cana yakınlar. Ama temelde hepsi de birbirlerinin kapı önlerinde oturan, sigara içip sokağı gözleyen yalnız ve depresif insanlar. Sanki yaşam herkesi çiğnemiş ve geriye, bu mızıkçılık olacağı için, çok fazla içki içerek ya da bir başka yolla, kendini öldürmemeye çalışmak kalmış.

Adamın biri, AIDS'ten ölecek olan bir berber, bir başkası içki fıçısı olan manik-depresif bir mimar. Bir kadın mobilyalar ve fazla ışık vermeyen küçük lambalar yapıyor, bir başka kadın üniversitenin sanat merkezinde manken. Bu insanların bir kısmı her zaman Maggie'yi ziyaret ediyorlar, bu yüzden birçoğunun adını biliyorum. Berber, günah çıkarma zamanlarında saçımı kesiyor. Geçmişte uçarı nükteler yapmakta ustaymış, ama şimdi olgunlaşmış ve artık hastalığa yakalanmadan önce yattığı ünlü adamları anlatmaktan hoşlanıyor. Çoğu zaman ben "Dalga geçiyorsun, ibne mi? O ibne mi?" diyerek sohbeti bitiriyorum. Biraz eğleniyoruz ve benden yalnızca 20 dolar alıyor. Çünkü işgörememezlik sigortasından bir sürü para geçiyor eline.

Hastalandığı zaman, Kuzey Dakota'dan ya da başka bir yerden annesi gelmiş ona bakıyor ve kimseyi yanına yaklaştırmıyor. Sonra ben üniversitenin yakınlarındaki, sayfaları dökülmek üzere olan bir defterden saç kesimlerinin siyah-beyaz fotoğraflarının gösterildiği ve size hangisini en çok beğendiğinizin sorulduğu gösterişli bir dükkâna gidiyorum. Her zaman tam olarak ne istediğimi biliyormuş gibi yapıyorum.

"Yaşamını değiştirmek mi istiyorsun?" diyor Maggie ve ben sesinden hoşlandığımı hiç sanmıyorum. Yine de bunu söyleyen ben de olabilirdim. Maggie böyle. Söyleyenin o ya da kendin olduğundan emin olamazsın.

"Evet" diyorum "Bunun dışında bir şeyler mi yapmak istiyorsun?" der gibi. Ama Maggie bana korktuğumu söyleyebilir. Genellikle sevecen değildir. Ama elimi tutup gözlerimin içine bakıyor. Neredeyse başlamaya hazır, yerde oturuyoruz ve odada farkedilmez bir enerji var. Pencerenin yanındaki uzun, alçak masadan sandalağacı tütsüsü kıvrılarak yükseliyor. Kapının yanındaki Dor üslubu çanların kutsal çınlamaları du-

yuluyor. Bütün yer önemli nesnelerle kaplı;tüyler, taşlar, deniz kabukları, bir sürü memeleri olan kadınların heykelleri, mumlar, kabaktan oyulmuş kaplar. Ve kristaller. Ayda bir, dolunay ışığında temizleniyor olması gereken kehribar rengi, yeşil, pembe kristallerin karmakarışık düzenlemesi.

"Sadece nefes al," diyor Maggie, ben de dediğini yapıyorum. Sakinleşiyorum ama elini hâlâ tutuyorum.

"Bayağı toz alman gerekecek," diyorum ortalığı göstermek üzere elimi çekerek.

"Ne öğrenmek istiyorsun?" diye soruyor Maggie. Bu kadın dikkate değer kalın, kara kaşlarıyla ufak tefek, bembeyaz ve narin bir kadın. Kaşları Frida Kahlo'nunkiler gibi burun kemiğinin hemen dibinden çıkmıyor, ama buna niyetliler. O, bazen Yeni Çağ kadınından beklenen büyük, yumuşak tabiat ana motifinin ilginç bir uyarlaması.

Bu kadar çok yetenekle, evine bunca eşyayı nasıl doldurabildiğini öğrenmek istiyorum. Ona insanların gerçekte göremedikleri şeylere bile inanmayı nasıl öğrendiklerini sormak istiyorum.

"Sevgiyi tanımak istiyorum," diyorum. Bunun üstüne kalın kaşlarını biraz kaldırıyor, çünkü genellikle böyle konuşmam. Birbirimizi orta okuldan beri tanırız. Benim son yılımda, batı ligi voleybol şampiyonasını kaybettiğimizde en çok içlendiğim zamandan beri. Sporu bırakmadan önce oldukça iyi bir geri oyuncusuydum.

"Connie'yi seviyorsun," diyor Maggie, bu sersemletici bir ilaç etkisi yapıyor. İlaçların nesnel ve uzak olması gerektiğini sanıyordum. Oysa Maggie konuyu Connie'ye getiriyor ve ayrılmamızdan korkuyor. Biriyle uzun zaman birlikte olduğunuzda insanlar, sanki kendi yaşamları buna bağlıymış gibi sizin ilişkinizin sürekliliğinde bu kuşatmayı geliştirmeye çalışıyorlar.

"Yalnızca Connie'yi sevdiğimi söylemek bir şey ifade etmiyor.". Maggie bundan hoşlanmıyor, ama sanırım susup beni dinlemesi gerektiğini anlıyor.

"Yaşamım karmakarışık," diyorum. Aktristten, orkestra şefinden, ağlayan bebekten ve tarihçiden bahsetmedikçe, ona

nasıl üzerinde çalışabileceği bir şeyler söyleyebilirim? Söylersem benden nefret ederse? Ya da Connie'ye söylerse? Medyumlar da insandır.

"Konuşurken kartları birkaç dakika karıştır," diyor en sevdiği desteyi uzatırken.

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Yalnızca konuş. Aklına ne geliyorsa söyle." Şu anda ona, her nedense terapiste güvendiğimden çok daha fazla güveniyorum. Bir bütün olmadığı için mi? Ya da ona yardım edebildiğim ama terapiste edemediğim için mi? Yaşadıklarına bakılırsa Maggie'nin abuk sabuk konuşan bir deli olması ya da ciddi uyuşturuculara alışması, gözlerinin yuvalarında bir çark gibi fırıl fırıl dönmeleri gerekirdi. Ailesindeki herkes onunla yatmış. Ağabeyi, babası, annesi hatta belki Alman çoban bile. O kadar çok düzülmüş ki, istese bile çocuk sahibi olamaz. İstemiyor zaten. Böyle büyüdükten sonra kimse ister miydi? Belki. Belki düzeltmek, yaraları sarmak için. Belki değil. Belki yaşadıklarınızdan sonra sizin de içiniz götürmezdi.

"Öyle korkuyorum ki," diyorum. Kahretsin, ben ne yapıyorum. Ağlamaya başlıyorum. Maggie konuya dalmış, ağladığımı farketmiyor.

"Neden?"

"Bilmiyorum," ve bilmiyorum. Son zamanlarda Connie'yi aldattığım için kendimi kötü ya da suçlu hissetmeyi uzun süre önce bıraktığımı sanıyordum. Belki de yoruldum. Azıcık sakinleşebilmek için biraz daha Maggie'yi düşünmeye karar veriyorum. Yıkılmış bir üreme sistemi ve bir ruh ve ağzı sımsıkı kapatılmış bir inanç kutusuyla, bazen bir şeyleri kader çerçevesi içinde hak eden insanlara olduğu gibi nasıl da bir başına yola koyuldu.

Japonya'da Zen oturuşunu, daha başka neler yapılıyorsa onları da öğrenerek çok güzel zamanlar geçirdi. Çoğu zaman ifade biçimi, yılan gibi çok çok sessiz olmaktı. Doğu dinleri hakkında bir çok şeyi tam kaynağından öğrendi. Ama dünyanın her yerinde, hatta daha iyi bildiklerini sandığınız mistik Doğu'da bile aynı olan erkek saçmalıklarından yoruldu. Bu yüzden geri döndü, doktora programını bıraktı, yoldan

bulduğu bir kocayı terketti ve tanrıçalar hakkında uzman oldu. Bir de lezbiyen oldu, ama kendisinin çoktan beri öyle olduğunda ısrarlı.

"Neden korktuğunu düşünürken biraz çay ister misin?" diyor Maggie. Ancak kulağa geldiği gibi alayla değil. Evet diyorum çünkü tütsü ve çınlayan çanlarla dikkatim dağılmaya başlıyor. Ayrıca Maggie'yi hippi okul arkadaşım gibi değil kartlarla, taşlarla ve parmaklarının arasındaki kristallerle yaşamımın tüm örnek ve olanaklarını oturma odasının halısına serebilecek bir tanrıça gibi düşünmeye başlıyorum.

"Yaşamım hiçbir zaman bundan daha iyi olmayacak diye korkuyorum. İlerisi için bekleyeceğim tek şeyin acının yokluğu olmasından korkuyorum." Getirdiği çaydan azıcık alıyor ve dilimi yakıyorum.

"Yani bütün yaptığın bu mu?" diyor Maggie gizemli bir biçimde.

"Ne?" diyorum. Bir şeylerin peşinde olduğunu hissediyorum, ama ona yardım edemiyorum, aklım dağılıyor. Aimee Cabot'ı ve mağarasını, bizim mağaramızı ve bir mağara olduğu için Maggie'nin orayı ne kadar çok sevdiğini düşünmeye başlıyorum. Kapının ağzına kırmızı çizgiyi çekmek onun fikriydi ve hatta bütün bir cumartesiyi bunun için harcamıştı. Ona kendi mağarasını yapması gerektiğini söyledik. Ama o, oradaki bungalovunda insanlar sayesinde yaşadığı yerde, avludaki bungalosunda mutlu olduğunu söyledi.

"Mükemmel," demişti "İnsanlarla yaşıyorum ve insanlarla yaşamıyorum. Tıpkı Doğu usulü."

"Doğuda insanlar asla yalnız yaşamazlar," demişti Connie. "Her şey hızla artmakta"

"Bir başlarına güç bela yaşarlar, bir odada dört kişi, yataklar üst üste yığılmış. Japonya'da bir hamamda otuz kişinin yanında çırılçıplak durup yine de tamamıyla giyinik hissedebilirsin kendini. Taptığın biriyle en erotik aşkı gerçek yapıp yine de kafanda kar kazlarıyla ilgili bir haiku (*) yazıyor olabilirsin."

(*) Sırasıyla 5, 7, 5 heceli 3 dizeden oluşan en kısa Japon şiir türü — (Ç.N.).

"Bu her yerde olabilir," demişti Connie.

"Mutlaka," demişti Maggie "Ama Japonya'da bu kültürel bir zorunluluktur."

"Ben yalnız olurdum," demişti Connie "bütün sahip olduğum bir topluluk olsaydı," ama ben fikirden hoşlandığımı hatırlıyorum, zaten böyle yaşadığım için olsa gerek.

"Yaşamın dümende geçiyor," diyor Maggie, bana dönerek.

"Ne?" diyorum.

"Sorun bu değil mi?"

"Yaşamında bir dolap yok," diyorum. Çayımı yudumlarken bir yandan da hâlâ kartlarla oynuyorum. İnip çıkan çizgilerin, yılanların ve dalgalanan elbiselerin ne olduklarını kontrol etmek için kâğıtları önümde yelpaze yaparken, onların ne kadar güzel olduklarını görmeye başlıyorum. bu Maggie'nin en sevdiği deste; Thoth, çünkü 20'lerde, bu İngiliz kadın tarafından boyanmış kartların duygusal yönü hoşuna gidiyor.

"O, bu desteye 'Tanrı'nın Resimli Kitabı' diyordu," diyor Maggie. Ben öylesine, yelpazeden bir kart çekiyorum. İki daire: Değişim ve Yin/Yang. Vücuduyla sekiz çizen taçlı bir yılan. bir garip oluyorum, ama bunu Maggie'den saklamaya çalışıyorum.

"Hangi kartı çektin?" diye soruyor hiçbir şeyi kaçırmadan.

"Değişim," diye fısıldıyorum. "Yalnızca oyalanıyordum. Tamamen yayman gerekmiyor mu?"

"Değişim iyidir," diyor "Başlangıç için iyi."

"Herhalde bütün kartların güzel olduğunu söylüyorsundur," diyorum.

"Hayır, ben her zaman başlangıç güzel derim" diyor. "Neden Değişim'den hoşlanmıyorsun?"

"Değişim'den hoşlanmadığımı söylemedim," diyorum, korkmadığımı göstermek için kartı kaparak. Gerçekte en iyilerinden birisi olduğunu düşünüyorum. Özellikle renklerini seviyorum. Zümrüt yeşili, koyu mor, mavi gölgeler. Ruhun derinlikleri gibi, girdaplı ya da güzel gezegenler gibi. Maggie kartı alıyor ve üzerinde daha önce anlattığım kristaller, mumlar ve tüyler gibi törensel şeyler bulunan alçak masaya koyuyor. Kartı küçük bir taşa yaslayıp yanına bir mum yakıyor; ona bir tapınak

yapıyor. Çok büyük bir şeyler oluyormuş gibi, karanlık çökerken terapistin muayenehanesinde olana benziyor. Sessiz duruyoruz ve ben beynimi boşaltmaya, kolay kavramaya çalışıyorum. Yine de bir şeyler düşünmekten kendimi alamıyorum: Orgazm olmaktan ne kadar hoşlandığımı, marketten ne almam gerektiğini, Maggie'nin Kris'le hâlâ birlikte olup olmadığını, anayolda avlanmış, ölü kuş bulmak için anayolları gözleyen barışçı, kaçık bisikletçiyi düşünüyorum. Tapınağındaki tüy sayısına bakılırsa Maggie öyle gibi.

"Birazdan gitmeliyim," diyorum.

"Ama kart açmadık henüz," diyor Maggie. Duygularını incittim.

"Öğle yemeği için biriyle buluşacağım," diyorum.

"Ama bana neden korktuğunu söylemelisin," diyor baskı yaparak. Kolunu çimdikleme dürtüsüyle boğuşuyorum. Zorlanmaya dayanamıyorum, ama Maggie bir tanrıça, o belki neyin doğru olduğunu biliyordur.

"Kris'le hâlâ birlikte misin?" diye soruyorum belki birkaç dakikam daha vardır gibilerden.

"Elbette" diyor, "Bütün bunları bana o getirdi." Maggie bana bir demet tüy, özel tüyler uzatıyor." Kızılormana girmeden hemen önce 101'de bulduğu bir baykuştan almış. Sonra onu hemen şuraya gömmüş" diyor, kapısının önündeki çimenlik alanı işaret ederek. Bütün bu alana kuşlar gömülü, sağlıklı hercai menekşeler, kasımpatılar ve keten yetişmesini sağlıyorlar ve kötü güçleri uzak tutuyorlar. Kris ve Maggie neler olup bittiğini ve nasıl idare etmek gerektiğini biliyorlar. Ben tek bir şeyi bile idare edemiyorum.

"Bana yardım et," diyorum.

"Çalışıyorum. Kartlarını okumaya çalışıyorum. Neden bu kadar çok korktuğunu bana anlatmanı sağlamaya çalışıyorum."

"Bu kadar çok korkmuyorum," diyorum, yine canım sıkılarak. Ama bu kez daha seksi geliyor ve burada topladığım enerjiyle sanki cızırdıyorum. İlk defa ciddi olarak Maggie'nin göğüslerine, fanila gömleğine, bunlar benim için bir olasılık olabilirmiş gibi bakmaya başlıyorum. Düşündüğümden daha büyükler, yumuşak ve huzur verici görünüyorlar.

"Korkuyorum çünkü bütün düşündüğüm, seks, kadınlar ve sevişmek. Korkarım ki değişmeyeceğim."

Maggie bir kahkaha atıyor. Bunu daha önceleri de çok duymuştu. Artı, büyük olasılıkla onu kastettiğimi sanıp övünüyor.

"Dalga geçmiyorum," diyorum çünkü bana gülmesinden hoşlanmıyorum.

"Özür dilerim," diyor, "Sadece birbirlerini seven kadınlarla ilgili şeyler dinlemeyi severim."

"Kim sevgiden bahsetti şimdi?" diyorum. Şu dakikada Maggie'nin odasında bu eşyalarla, onun yaşamıyla, bu kadar özenli olan her şeyle oturmaktan dolayı korkunç hissediyorum kendimi. Son zamanlarda doğru bir ruhsal yaşam hayat sürebilmek istersen herşeyi Maggie'nin yaptığı gibi özenli yapacaksın.Siz onun sabah kalkıp, bir fincan çay içtiğini mi düşünüyorsunuz? İş için birtakım ofislere gidip saatleri iple çektiğini mi sanıyorsunuz? Normal insanlar gibi seks yaptığını da mı düşünüyorsunuz? Elbette hayır.

"Sevişmemizi şarkı yapıp söyledik," demişti bir keresinde bana. "Sevişmemizi dans yapıp dansettik."

Birdenbire iki şey anladım. "Birincisi Maggie'nin söylediği hiçbir şeyin yaşamımı değiştirmeye yardımcı olmayacağını, hatta yapmış olsam neler olup biteceğini görmeme bile yardım etmeyeceğini anladım. İkincisi, ezelden beri arkadaş olmamıza rağmen onunla, şuracıkta bu güzel Tarot kartları —Değişim dahil değil elbette— altımızda açılmışken sevişmeyi deneyeceğimden emindim.

Gittikçe pervasızlaşıyordum ve bunun farkındaydım. Ama yaşamınızla ne yapacağınızı planlamaya başlayabilmek için bile bazen köprülerinizi iptal etmeniz, tümüyle yakmanız, alçaltmanız gerektiğini anla-dım.Yalnızca tekrar kaldıramayacak kadar alçaltmamayı ummalısınız, yoksa ne anlamı kalır? Maggie'den sonra I Ching'i attım, Runes (*) okumaya başladım. Kendime birkaç, 'kendi kendine yardım' kitabı, dergisi aldım ve aktristi bacaklarını ayırıp, MTV'deki Seks Tabancaları denen çıplak kadınların ağır hareketleriyle parlak dudaklarını titreterek, televizyonun üstünde oturması için davet ettim.

Connie'yle iyi geçiniyorduk. Belki de o gece annesinin ölüyor olmasıyla ilgili konuşmamız yardım etti. Kafası hâlâ bununla, hastalarının ölümleriyle ve şimdi kendi ölümüyle meşgul. Ancak beni can sıkıntısından çok, bir ahbap gibi görmeye başladı sanki. Gerçekte senden, benden fazla ölmüyordu, ama o öyle olduğunu düşünüyordu. Terapistim bunu anladı, hem de çok iyi sanırım. O da böyle duygulara kapılabiliyor mu acaba?

"Bu, fazla teşhisin, onlarla çok fazla birlikte olmasının sonucu," diyor Connie için. "Sağlık alanlarında çalışanlar bunu hep yaparlar. Kendilerini ruhsal açıdan iyi korumuyorlarsa, hastalarının hastalıklarından kaptıkları düşüncesine kapılırlar." Dışkılarındaki kandan, kollarındaki bir benekten ya da yalnızca uçağa binmekten bile öleceklerini düşündüklerini anlatmaya çalışıyor.

"Bunu sen de yapıyor musun?" diye soruyorum ona, o da bana azıcık gülümsüyor. O, kendini ortaya koymada şu yolun

(*) Runes: Eski Latin ve Germen harfleri. Bunlarla bir çeşit büyü yapıldığına ve fal bakıldığına inanılırdı.

yarısında olanlardan. Yanıtlıyor ve aynı zamanda yanıtlamıyor da.

"Connie'ye, kaygı duyduğu zaman bir meslektaşına danışmasını söyle," diyor terapist.

"Baştan önüne geç," diyorum.

"Buna katlan ve sonra neyi örtbas etmeye çalıştığıyla uğraş," diyor. Connie'nin neyi gizlemeye çalıştığını merak ediyorum? Benimle ilgili bir şey mi? Terapist aynı durumda neyi gizlemeye çalışırdı acaba? Bugün onun hakkında ne gerekiyorsa öğrenmem gerektiğini hissediyorum. Sanki Kutsal Kap'ı aramadayım. Bir yaşamı bir dakikada ayrıntılarıyla anlayabilirseniz, tüm yaşamları anlayabileceğiniz gibi. Hatta kendinizinkini bile.

"Nerede yaşıyorsun?" diyorum damdan düşer gibi. Ayrıca yaşamını anlayabilirsem onu taklit edebileceğimi düşünüyorum, en azından iyi taraflarını. Bana bir kerede birçok değişik şekilde bakıyor.

"Buradan çok uzak değil," diyor. İyi yanıt. Güvenli ama şiddetle gizli değil. Komşularını temizlemeye hazır, bir suçluymuşum gibi değil ama kesinlikle dikkatli.

"Evli misin?" Onu bana öneren arkadaşımdan evli olduğunu biliyorum. Ama sahte bir güven duygusu verip onu açmak istiyorum. Ayrıca tam olarak nerede yaşadığını da biliyorum. Çünkü bir gece arabamla onu izlemiştim. Kent merkezine yakın, iki katlı, mermer kireci sıvalı güzel evleri olan eski bir caddede yaşıyor. İçeriye girdiğinden tam emin olduktan sonra arabayı yavaş yavaş sürerek geçmiştim. Kendisi mutfakta bir şeyler hazırlarken kocasının da kitaplarla sınırlanmış oturma odalarında okuduğunu görmüştüm.

"Evet," diyor. "Ne zaman bunu bırakıp, işimize bakacağız?" diye düşündüğünü söyleyebilirim. Bu ilişkinden hoşlanmaya başlıyorum. Kasten yapıyorum.

"Çocuklar?" Koltuğunda gözle görülür bir huzursuzlukla öbür yana dönüyor. Tam can alıcı yerden vurdum. Çocuklara gıpta ediyormuş gibi davranmam gerek. Bu soğuk bir konu. Ben neye ulaşıyorum? O neye doğru yürüyor?

"İki," diyor. Şimdi terapist böyle acayip bir şey daha önce hiç

olmamış gibi yüzüme garip garip bakıyor. Müşteriler, hastalar, böyle şeyleri her zaman bilmek isterler, ama çok azının sormaya cesareti olmuştur. Belki de çocukları düşünmek acı vericidir. Belki hastadırlar, belki de her nasılsa kaybolmuşlardır. Kaç yaşlarında olabilirler? İlk gençlik yaşları?

"Bir kız, bir oğlan ya da ne?" diyorum. Güzel olan şu ki ne olup bitiyorsa bu onun sorunu. Ben yalnızca geriye yaslanıp, önceden hazırlanmamış birleşimler ve sorular yumurtlayabilirim. Bu çok çok iyi değil, ama sonuçta çek defteri olan benim.

"Ne?" diyor. Bu kez gerçekten düşünüyor.

"Çocuklar?" diyorum. O lezbiyen değil ve ben burada büyük bir ciddiyetle yaşamını değerlendiriyorum, ne komik. Bütün kadınlar lezbiyendir nasılsa, değiller midir yeteri kadar kabuklarını soyabilirseniz eğer? Ama bu sonrası için bir soru, çok sonrası için. Daha sonra şöyle sorabilirim, "Hiç bir kadından etkilendin mi... bu şekilde ...?"

"Neden bana çocukları soruyorsun?" diyor terapist sonunda. Güzel. Nasıl olsa soruları bitiriyordum. Kocası konusunda sıkıştırabilirim, ama şu sırada çok fazla ilgilendirmiyor.

"Bilmiyorum," diyorum. Şimdi düğüm ettiğim yumağı açmaya uğraşıp, her şeyi anlamaya çalışmak zorunda. "Seninle ilgili bir şeyler bilmek bana yardım eder diye düşündüm," diyorum. Bu doğru mu yoksa yalnızca yaşamının birazını keşfedebilirsem bir şey kazanacakmışım gibi hevesli miyim? Çocuklarının adlarını söyletebilirsem, güç kazanacağımı mı sandım?

"Bu sana nasıl yardım edebilir ki?" diye soruyor. İyi bir soru. Gerçek ve tekrar işini yapmasını sağlayacak olanı; bilmediğimi söyleyebilirdim. Ama doğru doğrudur, oysa şimdi ben bunu durdurmam ve düşünmem gereken amaçlı bir ilişki olduğunu düşünüyorum.

"Böylece kendimi sana daha yakın hissedebilirim," diyorum.

"Bu sana nasıl yardım edebilir?" diyor nazikçe, yanıtı çoktan biliyormuş gibi. Söylemeyi unuttum; tüm bu süre boyunca oda yine kararıyor. Çünkü kahrolası randevum hâlâ günün sonunda. Ama artık ilerleme gösteriyoruz sanırım. Artık gizemciliğimin merkezine ulaşmaya yaklaşmıyoruz. Dahası, bazı

yönlerden hiçbir zaman böyle olduğumu da sanmıyorum. Yani şu anda; ona gerçekten gerçeği söylemeye çalışıyorum.

Bana göre, dünyada iki çeşit insan var: Doğru şeyi yapıp zevkini çıkaranlar ve yanlışı yapıp üzerine saldırılanlar. Çoğu insan ikisinin karışımı. Ama ben genellikle bir tarafın ağır bastığını keşfettim. Connie doğruyu seviyor, ben yanlışı. Bir kez daha, yanlış şeyi yapmaya karar veriyorum. Terapistimin evini kuşatıp, yaşamını gözlemeye karar veriyorum.

Dükkâna yeni bir video kaset bölümü ekleniyor —kimse kitap almıyor artık— bu yüzden ben de zorunlu olarak işten ayrıyım. Bir süre için de olsa işe gitmek zorunda değilim. Birkaç hafta içinde, kaset kiralayan kişiye yardım amacıyla, 2000 yerli ve yabancı filmin yönetmenini ve yıldızlarını öğreneceğim özel bir eğitime çağıracaklar. Günlerim onlarla ne yapmayı seçersem öyle geçiyor ve onlarla yapmayı seçtiğim şey: cesaretimi yitirene dek terapistin evini, ön bahçesini sınırlayan bambu paravanın arasından, karanlıkta hayal meyal izleyip gizli bir serüven yaşamak. Arabamın yolcu koltuğunda oturup, dürbünle gözlerim yanana dek mutfak penceresini dikizleyip neredeyse şaşı oluyorum. Daha da yüzsüzlük yapıp ayağa kalkıyorum ve arabanın tavan penceresinden, bambu çitin üstünden görebildiğim oturma odasına, hatta hole bile bakıyorum. Bir seyir defteri tutup, geliş gidişleri yazıyorum. Geliş-gidişler arasındaki birkaç sayfayı insan, yaşamımda geçen olay resimlerinin taslaklarıyla süslüyorum. Serüvenim ve defterim öyle bir sır ki, kız arkadaşlarımı çağırmayı unutuyorum. İlişkiye girmeyi unutuyorum.

Kuşkusuz, terapiste bu yaptığımı söylemiyorum. Çünkü bu her şeyin sonu olur ve ben henüz o kadar aptal değilim.

Bunun yerine seanslarıma (haftada iki kez) gidip, Connie'yi de mutlu eden —ki ilişkimizin özelliğinin onun son günlerdeki gizemli havasıyla ve terapistle ilgisi olabileceği gibi belirsiz bir sonuca vardı— ilişkimiz hakkında konuşuyorum. Gerçekte giz-

lice yanlış şeyi yaparken, doğru şeyi yapmanın ne kadar kolay olduğu şaşkınlık verici.

Defterime, bir zamanlar tırmandığım ağaçların resimlerini, kuduran köpeği, sevgililerimin yüzlerini ve Connie'nin sağ elini çiziyorum. Sevgililerimin yüzleri dışında, yaptığım resimlerden terapiste söz edebileceğime, kuşkusuz evde karar veriyorum. Ben oldukça iyi bir mürekkep ve karakalem ressamıyım. Bir şeylere, sadece birkaç çizgide derinlik kazandırabilme yeteneğim var, tıpkı şu The New Yorker dergisinde bazı sayfaların altında bulunan ufak çizimler gibi. Belki ressam olmalıydım, ama çok geç. Artık, belki bir casustan başka hiçbir şey olamam.

Terapist, onu bu konuya sokmak için elimden geleni yapmama rağmen, yitik ressamlığımdan çok, çizimlerin içerikleriyle ilgileniyor. İçten olduğumu göstermek için bir parça ağlıyorum bile.

"Neden eller?" diye soruyor.

"Eller çok zor," diyorum.

"Kimin eli?" diyor "Connie'ninki mi?"

"Evet, sanırım," diyorum. Terapist Connie'den söz etmemden çok memnun. Çünkü ona göre ben ilişkiden zevk almak için yeteri kadar zaman harcamıyorum, Connie'yi memnun etme konusunda kaygılanmakla çok zaman harcıyorum. Kendimi çok fazla ortaya koymamama karşın doğru iz üzerinde sayılabilir.

"Neden elini çiziyorsun? Neden yüzü değil?" diyor.

"Eller daha zor. Meydan okumayı severim," diyorum.

"Yüzler, ellerden çok daha zordur," diyor sanki gerçek ressam kendisiymiş gibi.

"Lezbiyenler için el, cinsel organdır. Connie benimle elleriyle sevişir." Terapist bir an düşünmek için duruyor. Onu utandırdım mı diye merak ediyorum. Sinsice, ellerine bakıyorum. Zarif, ince uzun parmaklı, küçük eller. Benden on yaş büyük. Ama elleri benimkilerden genç görünüyor. Çok renkli ve canlı bir cildi var. Benim ellerim kırışık ve kuru.

"Sanırım, yüzünü çizmek çok özel bir şey olurdu" diyor ve benim kalbim burkuluyor. Yorumlaması doğru olabilir, ama bu çok kolay ve bunun için ondan hoşlanmıyorum. Bir parça bile.

Ondan daha kurnaz olsam ne çıkar? Öğretilecek her şey bende olsa ve o da öğrenilecek her şeyi öğrense ne çıkar?

Gizli bir öğleden sonra, terapistin arabayı bahçeye parkettiğini ve içinden üç tane alışveriş paketi çıkardığını görüyorum. Sonuncuyu düşürüyor ve eve doğru bağırıyor. Bir orta saha oyuncusu gibi yapılı, iri bir erkek çocuk geliyor, sütü, yumurtaları, ekmeği her şeyi toplayıp, paket parçalandığı için kollarında içeri götürüyor. Onu görünce gülümsüyorum. Elindekiler sanki yavru kuşlarmış gibi neredeyse parmak ucunda, büyük bir dikkatle yürüyor. Terapist oğluna bakıyor, ben de terapiste. Bunu neden yaptığımı, terapistin yaşamını öğrenmeye çalışmanın ne anlamı olduğunu merak ediyorum. Ayrıca bunun, bir komşunun şikâyetiyle mi, yılbaşı tatilim dolayısıyla zorunlu olarak mı yoksa defterime taslaklarını çıkaracağım resimlerin tükenmesiyle mi sona erecceğini de merak ediyorum.

16.00 Terapist eve üç alışveriş paketiyle geliyor.

16.05 Terapist üçüncü paketi düşürüyor. Genç erkek çocuk gelip onu içeri taşıyor.

16.10 Genç erkek çocuk (oğlu?) terapistin arabasını alıp, Hill Caddesi'nden kuzeye doğru gidiyor.

16.15 Mutfakta ışıklar yanıyor.

16.30 Oturma odasında ışıklar yanıyor. Tavan penceresinden dürbünle baktığım zaman iki odada da kimseyi göremiyorum.

17.30 Küçük kırmızı bir spor araba bahçeye giriyor. Orta yaşlı bir adam (kocası?) bir evrak çantasıyla iniyor. Çiçek tarhından bir şey almak için duruyor sonra eve giriyor.

1745 Genç erkek çocuk terapistin arabasıyla geri dönüyor.

18.00 Çocuk adam, terapist mutfakta konuşuyorlar ve/veya yemeği hazırlıyorlar. Kız (kızı?) giriyor ve telefon ediyor.

18.05 Eve gidiyorum.

İtiraf etmek gerekirse bu oldukça cansıkıcı bir saçmalıktı. Ama sabırlı seyrim ve pasif alıcılığımla terapistin yaşamının anlamının birazını kazanıyordum. Belki de kendi kentli Zen oturuşumu keşfediyordum.

* * *

"Bugün ne yaptın?" diye soruyor Connie, mağaraya döndüğümde. Tüm hafta boyunca ilk kez yemeği Helen ve George'la yemiyoruz ve ben buna seviniyorum. Connie'nin anne babasıyla yemek yemek çok kasvet verici. Helen'in hastalığı yüzünden değil de Connie'nin onlara davranış biçimi yüzünden. Tek bir şey bile yemeyip, yalnızca onlara yiyecekleri uzatıyor ve sessizlik olursa korkunç bir şeyler olacakmış gibi konuşmayı yönetiyor. Korkunç bir şey olmuyor, ama konuşmalar, özellikle George ve Helen'in tumturaklı tarzlarının karışımıyla beklenmedik yönlerde ilerliyor. Ters davranmak istemiyorum, ama çoğu zaman eski bir arabanın içinde dik bir tepeyi tekleye tekleye çıkıyormuşuz gibi geliyor. Yine de bunu hep yapıyoruz. Helen'in belirtileri henüz çok kötüleşmedi, cümleleri daha basitleşti ve daha çocuksulaştı. Connie George'a onun yemeklerini ve sıcak içeceklerini artırmasını öğretip önlem aldı, ama Helen zaten hâlâ yiyor.

Dün gece akşam yemeği için buradalarken Helen "Bok", diye bağırdı. Küfretmiyordu yalnızca yakın bir zamanda bir boşaltım yapmaktan mutlu olacağını belirtiyordu. Kimse onunla ilgilenmedi. Uzmanlar bize, ağlasa bile ona kulak asmamamızı söylediler. Zaten genellikle ikinci yaptığı ağlamak oluyor.

"Üzgünüm," dedi "Konuşmanızı böldüm." Hastalığın en kötü bölümü bu. Bunu Helende biliyor, ama kontrol edemiyor. Süreyi doldurmak zorunda. Daha basit, daha çocuksu ve daha sık.

"Ne zaman açlıktan ölmeye başlayacak?" diye soruyorum Connie'ye bu gece.

"Yakında," diyor Connie, Stroganoff bifteğinden iştahsız iştahsız yiyerek. Kendisi de hâlâ kilo kaybediyor. Bense bütün gün terapistin evinin önünde arabamın içinde oturmaktan kilo almaya başladım. Bütün gün seviştiğim zamanlarda hiç değilse biraz egzersiz yapıyordum. Şimdi ise, arabada oturup casusluk yaparken, seyir defterimi yazarken ve yaşamımdan basit nesneleri çizerken, arada da, zaman geçirmek için yanımda getirdiğim şeyleri yiyorum. En çok Life Savers (Hayat Kurtarıcı) çerez ve kraker yiyorum. İçleri boş olan şeyler. Elma, tel peynir

ya da fındık fıstık yiyebilirim, ama madem kötü bir şey yapıyorum, aynı zamanda pis de yemeliyim diye düşünüyorum.

"Sen korkunç zayıflıyorsun," diyorum, ona da yeme fikrini verebilmek için bir ağız dolusu erişte yerken. Duraksamadan devam ediyorum.

"Bunu annen için mi yapıyorsun? Böylece ölmeyecek mi? Doktorlar iştah kaybına uğramazlar.

"Tabii ki uğrarlar tıpkı haplara ve alkole alıştıkları gibi. Ama ben iştahsız değilim. Şu terapi saçmalıklarını bırak."

"İnkâr," diyorum. "Yan tarafa taşınan ailenle oldukça uyumlu. Senin, annenin hastalığı üzerinde hiçbir gücün yok. Onlar senin her hareketini gözlüyorlar. Vesaire, vesaire."

Gerçekte Connie'nin iştah kaybına uğramadığını yalnızca bir şey yiyemeyecek kadar üzgün olduğunu biliyorum. Ama bir süredir onu hiç kışkırtmamıştım, şimdi onu ağlatma konusunda uyuşukluğumu atmak iyi geliyor. Bunu neden yapıyorum? Hangi Tanrı'nın cezası bilebilir? Belki böylece artık durmam için bana bağırır.

Bu davranış biçimim, tüm yaptığımın Connie'yi mutlu etmeye çalışmak olduğunu düşündüğü için olsa gerek, terapiste söylemediklerimden. Kim anlayabilirdi ki bunun gerçekte katıksız bir kıskançlık olduğunu? Connie böylesine mükemmel olduğu için.

"Öyleyse, hemen söyle," diye devam ediyorum,

"Bugün ne yedin?"

"Oh Tanrı aşkına," diyor, hâlâ kendini tutabilmeyi başararak, şimdi birşey daha farkediyorum. Onu deli etmeye çalışıyorum, böylece bana gerçeği söylemesini sağlayabilirim.

"Söyle," sesimi yükseltiyorum "Bir de kusuyor musun? Ya müshiller?" Durmak istiyorum ama olup bitenin hızına kapılmış durumdayım.

"George ve Martha'yı mı oynuyoruz?" diyor Connie, benim yararıma bir parça et yerken. "Eğer öyleyse, o çoktan oynandı ve tatlım, sen bir Elizabeth Taylor değilsin."

"Hangi parmağını kullanıyorsun?" diyorum ileri giderek. Gerçekten saldırıya geçiyorum. "Umarım üzerimde kullandığın

değildir."

Connie bana bir tokat atıyor. Sağ yanağımda küçük, yakıcı bir tokat. Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum. Connie Tarzının tam tersi bir davranış. Connie hassastır. Bu durumda yapacağı, çok çok odadan çıkmaktı. Ama bu tokat? Bunu ona ödetmeliyim.

"Beni daha fazla itip kakma ," diyor. Şimdi odayı terketmek için ayağa kalkıyor. " Seni seviyorum" diyor. "Ama beni itip kakma." Söyleyiş biçimi içimi üşütüyor. "Şu günlerde yemek yemediğim doğru" diyor bir an sonra, " Ama ölmek istemiyorum."

Burada bıraktık. Kalça kemikleri bumerang şeklinde dışarı uğradı ve sivrileştiler. Birkaç adım öteden kaburgalarını sayabiliyordum. Ama bana hâlâ yanına kıvrılma ve onu karnımın oyuntusunda güvenle tutma isteği veren yumuşak bir arkası vardı. Bana yaklaşmak zorunda kalmamak için mi bu kadar zayıflamaya çalışıyordu? Onunla sevişmek istedim, ama vücudu hayır dedi. Vücudu dokunmamın canını yaktığını söyledi.

Bir haftadan fazladır kız arkadaşlarımdan hiçbiriyle birlikte olmadığım halde, ihanetimi onlarla birlikteyken hissettiğimden çok daha ağır hissettim. Ben Connie'nin saçını okşayıp ensesini ovarken, onlar gizli elleriyle vücuduma dokunuyorlardı. Her zaman neredeyse haykıracak gibi oluyordum, "Durun. Kesinlikle böyle bir şey olmadı. Ben o zaman deliydim." Bulabildiğim herkesle yatağa girebilmeyi uman ben, nasıl oldu da kendimi şimdiye kadarkinden kötü hissetmeye başladım. Soracak kimsem yoktu. Bir başınaydım ve yanıt bulmaya çalışırken öldüresiye içim parçalanıyordu. Önceleri böyleydi. Her şeyin ne yazık ki daha da kötüleşeceğini bilmiyordum.

Arabamın ön koltuğunda oturmuş, terapistimin elini çiziyorum. Saat öğleden sonra üç civarı "Öyle fırtınalı bir günki hava neredeyse karanlık. Gök gürüldeyip şimşek çaktığı halde her geçen dakika daha da kararıyor.

Bazen şimşeklerin terapistin sokağındaki ağaçların üzerinde gökyüzünü yırttığını görüyorum. Sonra hava grileşiyor ve arabanın tepesine ve ön camına şiddetli bir yağmur boşanıyor. Havaların gidişatında, nasıl yaşamak gerektiğini anlatan derin mesajlar olduğundan eminim, ama kahretsin ki onların neler olduklarını çözemiyorum. Elbette Thoreau gibi biri çözerdi. En iyi yazılarından bazıları karıncalardan, gölcüklerden, ağaçlardan öğrenilecek şeyleri anlatıyordu. Öyle şaşırtıcı ki, öğrencilerin bundan, diğer okuduklarından çok daha fazla hoşlanıyorlardı. Neden? Kim bilir? Açıklayamıyorlardı.

Bugünkü mesaj, yaptığınız her şeyin çevrenizdeki yaşamları etkileyeceği mi? Bedava öğle yemeği olmadığı mı? Ya da her şeyin ürkütücü ve değişken görünse de gerçekte düşündüğünüzden daha güvende olduğunuz mu?

Çok mutluyum, çoğunlukla da mağara evimizde, Gerçek Aşkın Evi'nde oturuyormuşum gibi rahat ve keyifliyim. Buradan bu ıslak, gri pencereden, mağaramızdan, göremeyeceğim kadar çok şey görüyorum. Arabada olduğum için de görüş açımı, anahtarı kontakta çevirebildiğim kadar kolay.

Terapistin evinde hiçbir şey olmuyor gibi. Altı saattir buradayım, ne gelen var ne giden. Belki ben daha evden çıkamadan hepsi gitti. Ama buna zorunluydum. Connie, bu sabah her zaman çıktığı saatten geç kaldı, işe gitmesini bile bekleyemeyecek kadar aceleyle nereye gittiğimi söyleyebilirdim. Ama farketmez. Bir sürü şey yapıyorum. Defterim resimlerle ve şu fırtınanın tasviri gibi, gerçek doğayla ilgili aldığım notlarla doluyor. Bunun bir şizofrenin yapıtına benzediğini sanmıyorum,

en azından tam bir şizofrenin. Daha çok Aimee Cabot'ın üniversite kitaplığında gördüğüm defterlerine, doğal düzenle uyum içinde yaşayan hayvanların ve ilkel insanların inlerini, duyarlı ve özenli gözlemlerle betimleme biçimine benzediğini umuyorum.

Hatırladığım kadarıyla, terapistin parmaklarını çiziyorum; ince, uzun ve gençlik dolu. Birkaç çeşit yüzük ekliyorum; yüzük parmağına kocaman bir elmas, pembemsi, ince, altın bir yüzük hatta zevksizce yerleştirilmiş üç zümrüt ve başparmağına bir inci. Sağ köşeye, insan vücudunu süslemenin anlamı, bunun doğal güzelliği gizlemenin değil, tersine ona saygı duymanın güzel bir yolu olduğu hakkında birşeyler yazıyorum birden, yan cama sertçe vurulmasıyla yerimden sıçrıyorum. Bu terapistim. Bir şemsiyenin altında bana doğru eğiliyor. Kaygılı ve azıcık da ıslak görünüyor ama kızgın değil neyse. Birden, yolcu koltuğunda oturmuyor olsam basıp gidebileceğim geliyor aklıma, sonra bir daha da muayenehanesine adımımı bile atmazdım. Kaçabalirdim. Eski ben.

"Merhaba" diyorum. Yeni ben. Pencereyi açtım. Ona, krizde olduğumu ama onu kaygılandırmak istemediğimden burada oturduğumu söyleyeceğim. Evinin yakınında olmak belki yardım eder diye.

"Günlerdir buradasın," diyor.

"Şey, evet," diyorum, "çiziyordum." Defteri pencereden dışarı, yağmura uzatıyorum. "Senin elin." Yüzünden, benim ilginç mi yoksa tam bir kaçık mı olduğumu düşündüğünü kestiremiyorum. "İçeri gelmek ister misin?" diye soruyorum, çünkü yağmur şiddetleniyor ve açık pencereden içeri giriyor. Hayal meyal görünen yüzü benimkine çok yakın. Bu büyük bir an ve bunu ikimiz de biliyoruz.

Duraksıyor. "Tamam," diyor ve arabanın öbür yanına, sürücü kısmına yürüyor. Kapıyı açıp oturuyor sonra şemsiyesini dışarıda kapatıyor. Bu düşüncelilik beni cesaretlendiriyor. Belki de açıklamam için hiç zorlamayacak bile.

"Evet, neler oluyor?" diyor, dümdüz ıslak ön pencereden dışarı bakarken. Ellerini direksiyona koyup, onu sıkı sıkı kavrıyor. Sağ elini oldukça iyi yoklamışım, bir tek yüzükler

dışında sanırım.

"Nereye gidiyoruz," diye soruyorum, şaka olarak.

"Nereye istersen," diyor hâlâ ileri bakarak.

"Günün geri kalanı için bir planım yok."

"Çocuklara akşam yemeği yapmaya ne dersin?"

"Konserve açabilirler," diyor. Beni kandırmaya çalıştığını biliyorum. Hâlâ bundan sonra ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bazen bu nükteli konuşmalar aklımdan hızla kaçıp gidiyor.

"Yaşantını görmek istedim," diyorum, "Bunun yardım edeceğini düşündüm."

"Ne gördün?"

"Arabalar, çocuklar, çarşıdan alınan şeyler, yemek pişirme. Çizmek ve yazmak için oldukça boş zamanım oldu."

"Bu, güzel bir araba," diyor, kafasını geriye dayayarak. Elleri hâlâ direksiyonda, ama şimdi arabayı kullanıyormuş gibi yapıyor.

"Çok iyiyim," diyor. Gülümsediği zaman yanakları şişiyor ve gözlerinin kenarlarında küçük çizgiler beliriyor. Kaç yaşında? Bütün bildiğim Selma'da bir yürüyüşe katıldığı. O da yaşamın anlamı hakkındaki soruma verdiği yanıtın içinde geçtiği için. Bunu ikinci seansta, hâlâ terapinin amacının sorun yaratan felsefi sorulara yanıt bulmak olduğunu düşündüğüm sıralarda sormuştum. Ama bundan yüksünmemişti. Hiç "Ne düşünüyorsun? Neden soruyorsun?" dememişti. Ayağını halıya yavaş yavaş vurup, bir an düşünmüş, sonra şöyle demişti, "Giderek yaşlanışını izlemek, sanırım her zaman aynısındır ve her zaman farklısındır. Selma'da yürüyüşe katıldığım zaman..."

Şimdi direksiyonu kapıyorum. "Şu çocuk," diye bağırıyorum. "Ona neredeyse çarpıyordun. Aman Tanrım."

"Sakin ol." Dizimi okşuyor.

"Hasta olacağım," diyorum.

"O bir çocuk değildi, bir ağaçtı." Hızlanıyormuş gibi yapıyor. "Bu sokağı biliyorum. Şurada büyüdüm."

"Bir video mağazasında mı?"

"O zamanlar video mağazası değildi. Üstünde iki katı olan bir aile bakkalıydı. Biz ikinci katta yaşardık, büyükannem ve

büyükbabam da en üstte. Kışın piliç çevirmesinin kokusu doğrudan benim yatak odama gelirdi ve düşlerimi doldururdu." Onun çocukluk düşlerinin olağan içeriğini dinlerken tuhaf bir biçimde huzur duyuyorum. Kızaran tavuğun kokusunu daha iyi anımsayabilmek için gözlerini kapatıyor. Direksiyonu kapıyorum.

"Gözlerini kapatma. Araba kullanıyorsun," diye bağırıyorum."

"Oh," diyor. İkimizin de kaçık olduğumuzu düşünmeye başlıyorum. "Onlar kolej için uzaklara gitmeden önce, bir odayı iki kız kardeşimle paylaşırdım. Okuldan sonra bakkalda çalışırdım. Özellikle süt ürünleri bölümünde. Peynir bana aitti."

"Klostrofobik yapmaya başlıyor," diyorum.

"Öyküm mü yoksa araba mı?" diyor. "Bir mağarada yaşamaktan daha kötü olamaz."

"Evet öyle," diyorum. "Yer değişelim de arabayı ben kullanayım." Değiştiriyoruz. Arabanın çevresini dolanırken, birbirimize kafadar ortaklar gibi gülümsüyoruz. O mu benim gerçekliğime girdi yoksa ben mi onunkine bilmiyorum.

"Komşular ne düşünecek?" diye soruyorum, direksiyona geçer geçmez.

Duymazlıktan geliyor. Şimdi artık bütün kuralları yıkmakla meşgul, bana da daha fazla yanıt vermek zorunda değil.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor çünkü kontağı gerçekten çeviriyorum. Aşağı atlamıyor ya da itiraz etmiyor. Ne olursa olsun yolculuğa varmış gibi emniyet kemerini takıyor. Ama, muayenehanesinde oturmamız için zorlamaması, bakkalın üst katında büyüdüğünü anlatması tedaviyi kötüye kullanmak gibi gelmiyor. Yolculuğa hazır, biliyorum çünkü ruh durumum, temel önlemler gerektiriyor.

Terapistin mağarama hayran kaldığını —en azından dışını— görebiliyorum. Yağmur yağmasına karşın camı açıp, ağzı bir karış açık seyrediyor, yağmur damlaları yüzünde birleşmeye başlayıncaya kadar.

"Yağmur yiyorsun," diyorum yavaşça, çünkü büyülenmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Pencereyi yavaş yavaş

kapatıyor.

"Daha önce gördüğüm yerlerin hiçbirine benzemiyor." diyor. "Bu çok..."duraksıyor" "toprağa bağlı."

"Gerçekten yamaca oyulmuş gibi görünüyor."

"Doğru," diyorum gururla. "Aimee Cabot hayalperest bir mimardı. Başkaları tepe yamaçlarını görürken, o olanakları gördü. Ama gerçek aşkı hiç yaşamadı."

"Belki siz ikiniz de sahip olamazsınız," diyor terapist, buraya geldiğimizden beri ilk kez yüzüme bakarak. "Belki doğru düş, doğru aşkı önlüyordur." Tam o sırada günün yanlış bir zamanında olmasına rağmen Connie gelip, arabasından iniyor. Onun arkasında başka bir arabada lezbiyen tarihçi Bernita. İkisi de bizi görmüyor, biraz yağmurdan, biraz da birbirlerini yere yıkmaya kararlı olmalarından.

"Aman Tanrım" diyor terapist. "Onları durdurmaya çalışsak?" Çünkü bu noktada Connie, bizim ve komşuların gözü önünde tarihçinin ayaklarını aşağı almaya çalışıyor. Yere düştüğü anda da, tarihçinin ekose eteği beline doğru açılıyor.

"Hayır," diyorum üzüntüyle. "Connie yeniyor." Ayrılıyorlar. Connie yeniyor. Bir bakıma. Tarihçi sırtüstü serilmiş ona bağırıyor. Connie arabasına binip, gidiyor. Tarihçi ayağa kalkıp rezaletine tanık olan var mı diye bakınıyor.

"Ona her şeyi söyledim" diye haykırıyor pencereme doğru, arabayı farkedince. Genellikle tel tel ve sert olan kısa saçları yüzünün çevresinde düz ve ıslak sarkıyor. Bu onu daha az korkunç yapmıyor. Terapist ürkmüş görünüyor. Koltukta olabildiğince geride oturuyor ve zar zor görülüyor, oysa bu karşılaşma oldukça ilginç bir izlence olabilirdi.

"Ona, senden ve benden söz ettim," diyor Bernita, koca sarı dişlerini göstererek. "Ona senden ve orkestra şefinden de söz ettim."

"Orkestra şefini nereden öğrendin?"

"Nasıl dersin? Kendisi söyledi. Bizi fakülte kulübündeki yemekte birlikte görmüş." Tarihçi şimdi kafasını neredeyse arabanın içine sokuyor çünkü yağmur şiddetleniyor. Nefesi Scotch gibi kokuyor. Kendini öldürülmeye hazırlamak için fıçı fıçı içmesi gerekiyordu herhalde. Nasıl olur da yetişkin bir insan

böyle dedikoducu olmasını haklı çıkarabilir?

"Yalnızca Connie'nin bilmesi gerektiğini düşündüm." diyor.

"Neden?" diyorum. Göz ucuyla terapistin, ne konuştuğumuzu bilmediği halde, aynı fikirdeymişiz gibi kafasını salladığını görüyorum. "Neden şimdi?"

"Ancak böyle alıkonabilirsin," diyor, "başkalarını incitmekten."

Onu incitmek? Orkestra şefini incitmek? Sanırım bunun kendi nedeni olduğuna üstelik de iyi bir neden olduğuna gerçekten inanıyor. Ona vahşice saldırıp, küfretmek istiyorum, ama ağzımı kapatıp bir çeşit tarafsız bölgeye çekilmeye çalışıyorum. Böylece dert etmeyeceğim.

Böyle anlarda edebiyat açıklamalarının akla geldiğini farketmiş miydiniz hiç? Şu anda Miss Jean Brodie'nin Olgunluk Çağı'nın, en heyecanlı ve önemli sahnesine geri dönüyorum; Brodie'nin takdir ettiği öğrencisi Sandy, İspanya İç Savaşı'nda öğrencilerini savaşmaları için yönlendirdiği gerekçesiyle Brodie'yi yönetim kuruluna teslim ediyor. Aslında Sandy'nin kızdığı şey, resim öğretmeni sevgilisinin gerçekte Jean'i seviyor olması. Ama gerçek nedeni takan kim? Sandy değil. Bernita da değil. Bernita görevini yaptı ve kendini çok iyi hissediyor.

"Seni incitmedim," diyorum.

"Evet incittin. Sana söylemiştim. Kimse beni terkedemez."

"Bu gururunun incinmesi, kalp kırıklığı değil," diyorum.

"Seni sevmiştim," diyor sessizce ve bir an ona inanıyorum. Öyle hoş ve sıcak ki, pamuklu örtülere sarınmak gibi bir şey. Belki duyguları şimdiye kadar, güçlü ve becerikli dış görüntüsünün arkasına saklanmış bir sırdı. Dostluk korkusu ve kırılganlığının arkasına gizlenmişti. Ona bakıyorum. Ne yazık ki hakaret edercesine dudak büküyor, gözleri çılgın bir intikam isteğiyle açılıyor.

"Defol," deyip camı kapatıyorum.

"Buradan gidelim artık," diyor terapist, sonunda yerinden doğrularak. Umutsuzluk duyuyorum. Miss Jean Brodie'nin ateşe atılışını, Sandy'nin cesareti ve öngörüşlülüğü için takdir toplamasını hatırlıyorum. Oysa sonuçta resim öğretmeni Mr Lloyd'u kimse elde edememişti. Connie tarihçiyi yere çalmış

olabilir ama öyküsüne neden inanmasın? Hem biliyoruz ki tarihçi hiç yanılmadı.

* * *

Motoru çalıştırıp, sokağın aşağısına doğru hareket ederken, dikiz aynasından Gerçek Aşkın Evi'ne bakıyorum. Onu bir kez daha görebilecek miyim?

Elbette, görüyorum. Beş tabaklık soframızın zahmetli başlangıç yemeği son olmayacak. Bu sahne yalnızca hafif bir ordövr. Bir ısırımlık ince sombalığı böreği ya da krem peynirli kraker üzerinde birkaç siyah havyar noktacığı. Bütün yapabileceğim Connie'ye mağaranın dışında yapılan güreş maçının gerçek nedenini düşünmesini söylemek. O bunu zaten yaptı.

Terapistle bir *7 Eleven* geçtik ve sigara almak için durduk. Arabaya döndüğümde terapist açıkça nefes alıyordu. Çünkü tedbirli ve soğukkanlı olduğu zaman boyunca nefesini tutmuştu, ama ikisini çok fazla yürütemedi. Bu gerçek-yaşam deneyimi onu oldukça heyecanlandırmıştı.

"Connie dünyanın en iyi insanı. O yaşamımdaki en iyi şey. İlişkiye girmedim, ne kadar, üç hafta? Ben tükeniyorum. Şimdiyse bunlar oluyor." Kendime acıyarak kafamı eğiyorum. "Kuşkusuz bunları hakettim. Şansımı zorladım. Kendime çok fazla düşkündüm ve olgunlaşmamıştım."

"Bunu neden hiç tartışmadık," diye soruyor terapist.

"Ben çok utanıyordum," diyorum "Artı, belki sizin tanıdığınız biri, Connie'yi tanıyan birini tanıyor olabilirdi."

"Eğer Connie bu kadar mükemmelse, tarihçi ve orkestra şefi niye?" diye soruyor terapist.

"Öf, kapa çeneni," diyorum. Hemen bağışlıyor beni. Çünkü her şeyin şu anda düzeleceğinden emin olduğum halde, ağlıyorum ve kafamı direksiyona vuruyorum.

"Hepsi yalan?" diye soruyor o akşam Connie, olanları anlattıktan sonra.

"Hepsi yalan," diyorum tam bir kopuşla ve sıkıntıdan esneyerek, "Bernita kıskanç. O Gerçek Aşkın Evi'ni yıkmaya çalışıyor."

Öykünün bu bölümünün en önemli olayı, birkaç gün önce yine yağmurlu ve soğuk bir günde meydana geldi. Ortadaki nedenlerden, artık zamanımı terapistin evini gözleyerek geçirmiyorum. Böylece eski oyunlarıma geri döndüm; evde arkadaşlarımı ağırlıyorum. Aktrist Antigua'da bir bikini defilesiyle meşgul, bu yüzden ben de son seçtiğim, sulugözlü yalnızkalp'i yatakta bir saat harcamak için davet ettim. Telefonda saat konusunu kesin olarak açıklığa kavuşturduk. Çünkü, itiraf etmesi utanç verici, ama gerçekten onun yanında bu kadardan fazla kalmaya katlanamıyorum.

Ama güzel dolgun göğüsleri var ve parmakları, belirsiz kaşları olan ve neredeyse çenesi olmayan bir kadın için oldukça uzun ve güçlü. Beni de öyle çok seviyor görünüyor ki neredeyse ikimize de yetecek kadar duygusu var.

"Çağırdığın için teşekkürler," diyor, bir tabaktaki limonlu gofretleri armağan olarak uzatırken. "Son buluşmamız için bana kızgın olabileceğini düşündüm." Son buluşmada hatırlarsanız bütün sahip olduğu benmişim, hafta sonları cehennem gibiymiş, falan filan diye bayağı ağlamıştı. Şimdi de kesinlikle aynısını yapıyor. Ama yanaklarından yaşlar yuvarlanırken bile bana doğru şekilde dokunmaya devam ediyor. İyi olan başka bir şey de gerçekten benim ona hiç dokunmam gerekmiyor. Onun derdi benim bütün ıslaklığımı keşfetmekle meşgul olurken bacağıma sürtünmek.

"Oh Tanrım," sanki yankı oluyor ama bu ses sevgilimin ağzından çıkmıyor. Ses mutfağın yakınlarında bir yerlerden, evde olması beklenmeyen birinden geliyor. "Bu Connie değil" diyor ses, ikimizde bu budala anda donmuş durumda, şipşak çektirilen kötü bir tatil fotoğrafı gibi yukarı bakınca. Bu biraz jambon istemek için gelmiş olan Connie'nin annesi.

"Jambon istemiştim," diyor basitçe, "Ama bunu buldum."

Geceyi terapistin evinde geçiriyorum. Çünkü Helen'in George'a ve Connie'ye gördüklerini anlatmamasını bekleyemem. Anlattıktan sonra da Connie'yle karşılaşmaya kesinlikle cesaretim yok. Terapistle kalmak önceki gün yaptığımız araba gezintisinin mantıklı bir uzantısı gibi görünüyor. Aradığım zaman terapist de fikri kesinlikle kabul ediyor. Kocası, mutfakta küçük bir konuşma yapmalarından sonra bile bana gözle görülür bir şekilde soğuk davranıyor, ama orada olmamı çok umursadığını sanmıyorum. O da bir terapist ve büyük olasılıkla benim gibi bir hastası olmadığı için mutlu.

Ben çalışma odasını alıyorum. Kanepe açılıp yatağa dönüştürülüyor. Terapist beni oraya kapatıyor, bir tepsiyle yemek getireceğini, sonra da ne yapmamız gerektiğini konuşabileceğimizi söylüyor. Kendimi değersiz hissetmiyorum. Hâlâ oldukça uyuşuğum, ama terapistin beni kapalı ve görüş alanı dışında tutmak istediğini sanıyorum. Belki beni görmezlerse çocuklara açıklayacak daha az şey olacağını düşünüyordur. Belki de her an bir çeşit içsel çöküntüye uğrayabileceğimi.

Terapistlerin çalışma odası (duvarlarda ikisinin de diplomaları var) kitaplar, damgalar, küçük kutular ve yıllar boyu topladıkları şeylerle dolu. Odayı seviyorum, güven ve huzur veriyor. Özellikle duvarların doğru açılarla birleşme şeklinden ve pencerenin ağaçlara ve bahçedeki çimenlere bakmasından hoşlanıyorum. Eşyalar, insanların burada düzenli bir biçimde; eşyaların bir anlam taşıdığı, öncel dikkatinizin gerçekte sorularda değil yanıtlarda, dışarıdaki şeylerde, bahçedeki çiçek soğanlarında, çek defterinizin dengeli olup olmadığında ve fazladan birkaç lira kazanıp kazanamadığınızda olduğu bir biçimde yaşayabilecekleri duygusunu veriyor.

Masada, üzerinde kurşun kalemle "çimenleri biç" ve köpeğin yaşgünü" yazılı bir 'Bir Bakışta Hafta' takvimi duruyor. Acaba terapistin kocası da bir terapist olduğu için mi eşyalar gerçekten bu kadar özel bir önem kazanıyorlar? Yoksa yaşamları programlı yürüdüğü ve günler kendilerini yeniden yeniden yeniden tekrarladıkları için mi? Ya da ikisinin de bütün gün boyunca duydukları; çaresizlik ve düzensizliğin en

kötüleriyle dolu öykülerden başka bir şey olmadığı için mi?

İlk birkaç gün çocukların çivi kadar ruhsuz olduklarını düşündüm. Onlardan hoşlanmaya çalıştım, çünkü terapistin çocuklarıydılar ve hoşlandım da, ama sadece biraz. İkisi de iyi huylu, temiz ve içtendiler. Bir de önceden anlaşılabilecek tiplerdi. Bill, büyük olan, burger yemediği, basket oynamadığı ya da okula gitmediği zamanlarda garajda, tahta bloklar üzerine yerleştirdiği, Susie isimli 63 Mercedes motoru üzerine çalışıyordu. Delia, onbeş yaşında, saplantılı bir şekilde (büyük süpriz) kilosu konusunda kaygılanıyor ve "Ulusal Araştırmacı"da Oprah, Liz, Roseanne Karen ve Dolly hakkındaki her şeyi okuyordu. Kilo almak ya da kilo vermek, aç kalmak ya da alem yapmak, ölü ya da diri. Bu kadar züppe olmayı bıraktığımda, elinden kopabildiğim zamanlar bu yazıları ben de okumaya başladım. Çocukların, oldukça ölçülü olduklarını itiraf etmeliyim. Şuna karar verdim ki Bill ve Delia aptal değillerdi. Tersine oldukça zekiydiler. Anne babaları onları öyle pürüzsüz, öyle bütün olarak topluma kazandırmışlardı ki, geriye hiçbir sivri uç kalmamıştı. Sanki terapistler mutluluğa açılan kapının anahtarınının şimdiki duruma tam bir boyun eğiş olduğunu biliyorlardı ve bunu her nasılsa çocuklarına da geçirmişlerdi. En azından ilk anda düşündüğüm buydu.

İlk bir ayı, bundan sonra ne yapacağımı düşünerek geçirdim. Kuşkusuz, eğer izin verilirse bir yerde bundan sonra ne yapacağınıza karar vermeye çalışarak sonsuza dek kalabilirsiniz. Bazen insanlar buna izin verirler. Siz de suçsuz ama kötü bir çocuk işlevi görürsünüz. Onlar sizin kendilerini verimli ve işbaşında duymalarını sağlamanızdan hoşlanırlar. Sizin odanızı işaret edip üzgünce kafa sallamaktan hoşlanırlar. Çünkü siz yaşa-mınızı ziyan ediyorsunuzdur, ama onlaretmiyorlardır. Terapistlerinse böyle düşündüklerine inanmıyorum. Sanırım evde yeni biri olmasının getirdiği değişiklikten hoşhoşlandılar. Bu yolculuk yapmaktan daha kolaydı.

Yemek ve oda için para ödüyordum, çalışma odasında uyuyordum, aileyle kahvaltıyı ve akşam yemeklerini yiyordum. Herşeyin nasıl yürüdüğünü izliyordum. Gördüğünüz gibi tera-

pistin yaşamını her şeyden sonra çok yakından gözleme fırsatı elde etmiştim. Her sabah kahvaltıda Delia, sağ bacağının derisini çekip baş ve işaret parmaklarıyla ölçüyordu, sonra da tostunu köpeğe veriyordu. Bill babasına pistonları, elektrik kablolarını ve çıkardığı parçaları anlatıyordu. Terapistim eğer zamanı varsa güne hoş bir sohbetle başlayarak, kahvesini içip gazetesini okuyordu. Eğer geç kalmışsa bize yalnızca merhaba deyip, o günün programına bakıp dışarı fırlıyordu.

Akşam yemeği de aynı sayılırdı. Delia yemeklerini bit kadar lokmalara ayırıp, her bir parçayı yetmiş beş kere çiğniyor, ona ne zaman müthiş göründüğünü söylesem bana gülümsüyordu. Bill, Burger Dowun'da yemek nöbetine kalmadığı zamanlarda Susie'yi birleştirmeyi bitirdiği zaman ne kadar çok para kazanacağını ve işi ne kadar ilerleteceğini anlatıyordu. Ayrıca okulunda açılacak yeni kulüp için de oldukça heyecanlıydı. Bu kulüpte gerçek yetkililer bir grup çocuğa bir ürün yarattıkları ve pazarladıkları zaman yardımcı görevi yapacaklardı. Bill'in, ürünleri için büyük umutları vardı. Bu benzin deposuna bir şişe konduğunda, güya müthiş verim sağlayacak böylece gaz sarfiyatını yarıya indirecek olan bir şeydi. Malzemeleri dönüşümlü olarak buluyorlardı. Onu sahte duyurular konusunda uyardık, ama dinleyemeyecek kadar heyecanlıydı. Bunda çok para olduğunu söylüyordu ve hem de çok iyi bir deneyim olacaktı. Ne kadar çok para yaparsan o kadar çok puan alırsın, ne kadar çok puan alırsan derecen o kadar yükselir. Tıpkı yaşam gibi demişti gururla.

Connie'nin annesine iyi olduğumu, onu; Connie'yi sevdiğimi, ama bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu ve olup biteni düşünmem gerektiğini belirten bir haber bıraktım. Gerçekte ona acı çektiğimi, son derece üzgün olduğumu ve utanç duyduğumu iletmek istemiştim, ama özellikle basit cümlelerle konuşan ve büyük olasılıkla böyle not yazan bir üçüncü kişi aracılığıyla bunları nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Evet," diyor Helen "Düşünmeye ihtiyacın var. İyisin. Onu seviyorsun. Anladım."

"Sen nasılsın Helen?" diye soruyorum. Tekrarladığı zaman

mesajın kulağa geliş şekli beni tuhaf bir şekilde üzüyor. Belki basit cümleler duyguları ifade etmekte sandığımdan daha iyiler. Beni yatakta yakalayan, ayıbımı göz önüne getirebilecek olan ve bu yüzden en azından yaşamının kalan kısmı boyunca kurtuluş olmaksızın tutsağı olacağım kişinin Helen olduğunu elimden geldiğince unutmaya çalışıyorum.

"İyiyim," diyor. "Sıkılıyoruz."

"Connie nasıl?" Bir dahaki arayışımda tehlikeyi göze alıyorum.

"Geliyor ve gidiyor. Şişman."

"Hayır," diyorum. Yalnızca birkaç hafta yoktum.

"Zayıf demek istiyorsun."

"Yuvarlak," Helen ısrar ediyor. "Bütün gün Little Debbie (Küçük Debbie)'lerden yiyor."

"Küçük Debbie de ne?" Ezelden beri birlikte yaşadığınız biri nasıl olur da yalnızca iki hafta içinde tamamen yeni bir yemek zevki geliştirir?

"Çukulatalı Twinkie gibi. Pastane bölümünde."

Kötü. Bir şeyler korkunç yanlış. Evet elbette öyle. Connie'nin bana ihtiyacı var ve "Debbie"leri benim yerime koyuyor.

"Hiç benim hakkımda konuşuyor mu, Helen?"

"Asla," diyor. Bu kadar lafını sakınmaz olması çok kötü. Ancak kişisel olduğunu sanmıyorum. Helen, görev gereği günahımı Connie'ye anlattıktan sonra, davranışım konusunda çok fazla yargılayıcı davranmamaya başladı, en azından telefonda konuşurken. "Mağaranın ağzını mükemmel bir maviye boyadı. Yunan Adalarında bir tatil planlıyor." Connie bensiz iyi. Lezbiyenler Adası'na gidiyor. Her zaman oraya gidebilmeyi planlamıştık. Acaba "sevginin yitirilişi" hakkında kendine yardım kitapları okuyor mu? Yeni yaşamına çoktan alışmaya başladı mı? Şoku, inkârı, pazarlığı ve hüznü, hepsini atlattı mı? Bu Küçük Debbie'ler başka bir şey olmalı.

"Mağarayı satacak."

"Hayır," diye haykırıyorum. "Hayır, hayır, hayır." Delia iyi olup olmadığımı görmek için çalışma odasının kapısını açıyor. Gitmesini işaret ediyorum. Sonra açıklayabilirim. Bu beklediğimden çok daha kötü. Connie'nin geri döneceğimi bilmesi

gerekirdi. Beni istemesi gerekirdi. Belki beni affedemedi.

Bunun için onu suçlamıyorum yalnızca ikinci bir şans istiyorum.

"Asla senin hakkında konuşmuyor," diye tekrarlıyor annesi oldukça gereksiz bir şekilde. Sonra, "Mağarayı satacak."

* * *

"Mağarayı satacak," diyorum terapiste o akşam yemekte. Artık kendi kendime terapiler yapmıyorum, çünkü bundan sonra ne yapmak gerektiğini kavramakla meşgulüm. Çoğunlukla, fikirlerimi ve haberlerimi hemen terapiste anlatıyorum. Gerçekte çok da fazla yok. Son iki hafta yalnızca çalışma odasında oturup kendimi kötü hissetmekle çok zaman harcadım. Ölü gibi hissederek, derim kollarımdan çekilip kuruyormuş gibi hissederek, yaşamımın geri kalanını ishal olarak geçirecekmişim gibi hissederek. Duyularımın körelmesi ve iyi olan bir şey bile hatırlayamamam dışında, Proust gibi hissederek. Bütün hatırlayabildiğim yakalanmaktı.

Terapist bana kendimi kötü hissetmenin iyi olduğunu, bunların geçeceğini, bunun kendimi cezalandırma yolum olduğunu ve böylece iyileştikten sonra buna devam edebileceğimi söyledi. "Bu" Connie'yi yeniden kazanmaktı. Biliyordum hiç başka yolu yoktu; ona affetmesi için yalvaracaktım, sonra eve dönmeme izin vermesi için yalvaracaktım sonra da reddedilecektim.

"Gerçek sevgiyi bildiğimi sanıyordum," diyorum şimdi. Her şeyden sonra terapi istiyorum sanırım.

"Ne?" diyor terapist.

"Gerçek sevgiyi bildiğimi sanıyordum ama benim bildiğim tamamen başka bir şeydi." Devam etmeme yardım etmek için kafasını sallıyor. "Benim bildiğim bebek sevgiydi, yarım sevgiydi..."

"Narsist sevgi?" terapist ileri sürüyor.

"Gerçek Sevgiyi Aimee Cabot'un bildiğinden çok bilmiyordum. Ama o hiç değilse bunu biliyordu. Şimdi Connie mağarayı satıyor. Gerçek sevgiyi o da bilmiyor."

"Belki de biliyor," diyor terapist.

"Yandaşınız bilmiyorsa gerçek sevgiyi siz de bilemezsiniz." diyorum.

Terapist bunu bir an düşünüyor. Benim yatak odam çalışma odasında oturuyoruz ve o yavaş yavaş bir sigara içiyor. Normalde yatak odamda kimsenin sigara içmesine izin vermezdim, ama bu onun evi ve sonuçta isteklerimden fedakârlık yapmak zorundayım. Dumanın tavana doğru kıvrılışını seyrediyorum ve oldukça önemli uyum sağlama gücümü kanıtlamanın bir bakıma güzel olduğunu düşünmeye başlıyorum. Connie mağarayı satarsa, biz de ağaç evinde otururuz. Onu tekrar kazandığım zaman.

"Evet yapabilirsin," diyor sonunda. "Onlar seni senin onları sevdiğin gibi sevmeseler bile birilerini iyi ve gerçek bir şekilde sevebilirsin. Bu her şeyin en gerçek yolu olabilir."

Şey, bu kadar ileri gitmeli miydim emin değilim ama, bu kesinlikle bir süre için Connie'yi seveceğim yol. Büsbütün bende bile olsa gerçek sevgiyi tanıyacağım.

"Eee şimdi?" diyor terapist. Bana memnun bir ilgiyle bakıyor. Ama ona evinde kaldığım için benden sıkılıp sıkılmadığını sormalıyım. Ben sıkılırdım.

"Hayır," diyor. "Buna, kent dışından gelen, bir derdi olan, aileden biriymişsin gibi bakıyorum. Seni çok iyi tanımıyor olabiliriz, ama akraba akrabadır ve herkes iyi halinizi yazmıştır."

O zaman kararımı verdim. Bunu birkaç gün düşündüm ve ne kadar düşünürsem o kadar gülünç geldi, ne kadar gülünç gelirse o kadar hoşuma gitti. Durumum ümitsizdi öyleyse kaybedecek neyim vardı?

1- Connie'yi geri istedim.

2- O beni istemedi.

3- Onun beni istemesini sağlamalıydım.

4- Nasıl?

5-Başka biri gibi olmaya çalışarak ve beni sevmesini sağlayarak.

Fazla Shakespeare? Fazla Desi ve Lucy? Çok fazla bir Molière

komedisi? Haftalardır ilk kez kendimi canlı hissettim. Yeniden başlayabilir, yeni bir ben yaratabilirdim. Fazlaca alçak ve suistimal edici mi? Karımın damarlarında sıcak, kalın ve tatlı dolaştığını duydum. Beyin kabuğumun çatladığını ve zevkle tutuştuğunu duydum. Başlamak için bekleyemedim. Zihnimdem çıkmayan planlar ve ayrıntılı entrikalar hazırlamalıydım. Yalnızca kostümler ve öykümün desteklenmesi ve kararlılığı konusunda kaygılanıyordum. Benim bir suçlu gibi düşünmem kimin umrundaydı? Görebildiğim tek sorun, kim olmaya karar verememdi.

Erkek olmalıydım.

* * *

Bu, Connie'nin ben olduğumu tahmin etmesi sorununu çözebilirdi, ama benim, onu sevmemi sağlama sorununu çözmedi. Ben gittikten sonra yaşamını tümden değiştirdiği halde, bir erkeğe aşık olmak Connie'nin içinde yoktu. Ama yine de işe yarayabilirdi. Adama aşık olması gerekmezdi.Yalnızca çok hoşlansa da olurdu. Böylece ben bıyığımı çıkarıp, kravatımı gevşetince ortam çoktan hazırlanmış olacaktı. Bir de şöyle bakın: Sorun bana daha fazla aşık olmaması değildi. Sorun beni daha fazla sevmemesiydi. Adam ona beni sevmesini öğretebilirdi.

İnsan acı çekmeden öğrenemez. Bunu herkes biliyor, ama bazen çoktan düzmüş olduklarını birleştirmeyecek-sen öğrenmenin anlamı ne? Yaşamınızın bu kısmını her zaman geride bırakıp yeni bir şeylere mi başlamanız gerekiyor? Yeni bir iş, yeni bir kent, yeni bir ilişki? Tutku, iyi niyet ve dürüstlük ve olduğu zaman bazen acı veren şeylerin onarılabileceğini kanıtlamayı aklıma koydum. Yalnızca başta birazcık dürüst olmamam gerekiyor, ki bu benim kesinlikle en iyi yaptığım şey.

Kararımı verdikten sonra terapist ne kadar gerekiyorsa o kadar kalabileceğimi söyledi, büyük olasılıkla oturmayı ve düşünmeyi bıraktığımı farkettiği için. Artık her yemekten sonra bulaşıkları yıkıyordum, köpeği günde üç kere yürüyüşe çıkartıyordum ve her akşam yemek odasındaki masada

Delia'ya cebir ödevi için yardım ediyordum. Önceden hiç sahip olmadığım küçük bir aile edinmiştim, planlarımı çevireceğim güvenli bir yer olması da cabasıydı.

Helen'i pizza için dışarı çıkarıyorum ve yapılacak satış konusunda ağzından laf almaya çalışıyorum. "Yok," diyor. Üç dilim pizza yedi de şimdi yüzüne biraz renk gelmeye başlıyor. "Satış yok. Fiyat çok yüksek." Şunu itiraf edelim ki mağara birçok insanın zevkine göre çok fazla gizemli". Tanrım teşekkürler.

"Senin adını ağzına bile almıyor." Sonyorumu her zamanki gibi ondan istenmemişti. Hava yutuyor. "Doldum."

"iyi," diyorum.

"George beni dışardan alacak," diyor ve gitmek için kalkıyor. "Asla adını söylemiyor," diyor ve elimi sıkıyor. "İyi yemek" Aceleyle George'a doğru seyirtişini seyrediyorum ve yemeğin sonuçta çok da kötü olmadığını düşünüyorum. Helen'in, Connie'nin yüksek sesle adımı söylemediğini kristal berraklığında belirtmesine rağmen, mağarayı satmamış olması içimi ferahlatıyor. Ayrıca hastalığın Helen'in iştahını hiç de etkilememiş olması çok iyi.

O gittikten sonra, kahve içerek ve Connie'yi özleyerek birkaç dakika daha oturuyorum. Ama Connie'yi özlememe karşın, iki masa ötede bir kadının Jane Austen'ın Emma adlı kitabının üstünden beni gözlediğini farkediyorum. (Bu kitabı okuldaki son dönemimde öğrencilere anlatmaya çalışmıştım.) Kadın kahverengi kıvırcık saçlı, mavi gözlü ve ben ona bir bakış attığım zaman kafasını çevirmek için endişelenmiyor bile. Bu ne demek? Merak ediyorum. İkimizin de lezbiyen olduğu mu? Benim hipnotize edecek kadar etkileyici olduğum mu? Beni bir yerlerden tanıdığı mı? Bu çıkmak istediğini mi ifade ediyor?

Geçmişte kendime izin verdiğim kadar dizginsiz, başıboş olduğum halde, yalnızca seks yapmak amacıyla asla birilerini bulmaya çalışmadım. Bu bana hep aşağılık en en tüketici olanı; insan davranışlarının en hayvancası, cinsel ve fiziksel kötüye kullanmanın istisnasız en kesin şekli gibi geldi. Ama Emma'yı

okuyor olması bir işaret gibi görünüyor. Ben de burada bu kadına bakıp bir yandan da terapistin ailesinin programını kafamdan geçiriyorum. Bill ve Delia üç buçuğa kadar kesin dışardalar, terapistin de kocasının da çarşamba akşam hastaları gelecek. Şimdi neredeyse bir buçuk. Yeteri kadar zaman yok. Belki onun bir yeri vardır.

Kahve fincanımı alıp masasına doğru sallana sallana yürüyorum. Restorandaki hiç kimse beni farketmiyor. İkimiz de kot pantolon ve tişört giymişiz, onunkinde acayip bir üniversite amblemi var: gagasında bir gül tutan bir kuzgun, benimkinde Virginia Woolf'un intiharından önceki, baş portresi çizilmiş. Biz arkadaş olmalıyız.Çok heyecanlıyım, ama bu her şeyin iyi gideceğinden emin olduğunuzda adrenalinin salgılanması gibi yoksa test sonuçları beklerken mideye zararlı olacak şekilde değil.

"Merhaba," diyorum. "Bir süre arkadaşlığa ne dersin?" Sesimin ne kadar aptalca çıktığı hiç önemli değil. Önemli olan söylediklerim değil.

"Olur," diyor. Derin ve giderek yükselen bir sesi var. Emma'yı masaya koyup bana bakıyor. Birden bu oyun hiç de hastalıklı ve tüketici gelmiyor. Tersine üstün ve canlılık ve cesaret dolu geliyor. Biz, bir o bir ben yaşamı kapıp kavrayan tabiat analarız. Biz dişi Zorba'larız. Biz, Dyonisos tutkusuyla kırmızı şarabı ağızlarımızdan akıtan Amerikalı Melina Mercouri ve Jeanne Moreaus'yuz.

Biz...

"Adın ne?" diye soruyor.

"Seninki ne?" diye karşılıyorum.

"Söylemeyelim," diyor.

"Tamam," diyorum. "Ben sana Emma diyeceğim."

"Yakınlarda bir yerim var," diyor Emma.

"Oraya gidebiliriz. Eğer zamanın varsa."

"Tamam," diyorum. "Biraz var."

İşte böyle. Fikri kaptınız eminim. Gerçeği daha az söyledikçe daha çok rol yapabiliyorduk ve çok rol yapınca, daha seksileşiyordu.

"O" fikri. Onunla, Emma'yla seks yapmamın önlenemez

olduğunu söylemiyorum. Bu tek heceli modayla biraz daha flört edip sonra Connie'yi geri kazanma stratejimi planlamak için eve terapistin çalışma odasına yollanabilirdim. Sonuçta, anlamsız ilişkileri aşıp, inançla ve manen evli olmaya doğru gitmiyor muydum? Gerçek sevgiyi tanımaya, fedakârlıklar yapmaya, anlık zevklerin sığ mutluluklarından vazgeçmeye doğru yaklaşmıyor muydum? Ama Helen'in neredeyse duası haline gelen "Asla adını anmıyor" geçen birkaç haftadır aklıma girmeye başladı. Bunun yanında, herkes bir zaman hata yapar.

Herkes aynı zamanda hatanın bir şeye değmediğini söyler. Hatayı yaptığınız bütün zaman boyunca ya suçluluk duygusundan çılgınca heyecanlanır ya da tutkuyla dolup taşarsınız, böylece de tadına bile varamazsınız. Öyleyse bunun zevki nerde? Anlamı ne?

Ve bir de sonrası var. En azından bir banka soysanız, kanıtlayacak bir şeyiniz olur.

O söylemişken, onun yerini yalnızca ziyaret etmemin ne zararı olabilir? Sonra birden elektrik çarpmış gibi kaç yaşında olduğunu merak edip kaygılanıyorum. Ya pizzacıda saat dörtteki Austen seminerine çalışan bir üniversite öğrencisiyse? Bu büyük yaş farkı yalnızca manevi ve estetik açıdan can sıkıcı olmayıp aynı zamanda yasadışı da olabilir. Yüzüne bir daha bakıp gözlerinin ve ağzının kenarında yeni oluşmaya başlayan, dağınık kırışıklıkların onu en az yirmibeş yapacağına karar veriyorum. Ya da, yirmidört. Ben kendim, mağarayı terkettikten sonra günden güne yaşlanmaya başladım ve bunu hissetmediğimi söylemeyeceğim. Özellikle eklem yerlerimde. Ve bunu gösteriyorum, biliyorum. Otuzbilmem kaç yaşımın her yılını, her ayını ve her gününü gösteriyorum.

Yerine gidiyoruz. Meğer burası birilerinin arka bahçesindeki güzel beyaz bir garajmış. O üniversite mezunuymuş. Cilalanmış tahtanın üzerinde bağdaş kuruyor ve ben birden kendimi çok yaşlı ve biraz da garip hissetmeye başlıyorum. Bu genç aktristle hissettiğime benzemiyor tam olarak. Hiç olmazsa onunlayken başka bir dünyayı ziyaret ediyormuşum gibi hissetmiyordum. O bana geliyordu. Emma'ylayken onun Vietnam Savaşı'nda anaokulunda olduğunu, Kennedy vurulduğunda

ise henüz doğmadığını düşünüyorum. Yalnızım ve evimi özledim. Duvardaki fotoğraflar garip ve şaşırtıcı. Bana verdiği birayı bitirir bitirmez gitmeye ve bu konu hakkında bir daha düşünmemeye karar veriyorum.

Yaşamlarımızdan söz ediyoruz ve ben X'den ayrılıyorum ama sonsuza kadar değil. Emma lezbiyen olduğunu düşünüyor ama hiçbir kadınla birlikte olmamış. Yalnızca birkaç erkek. Şu fotoğraflardan biri. Ona tamamen yeni bir gözle bakmaya başlıyorum. Aynı gezegene geri döndük. O artık bir insan.

"Öyleyse pizzacıda olup bitenler neydi?" diye soruyorum. "Bazı kitaplardan böyle satırlar mı okudun?"

"Evet," diyor Emma, gözleri sağlıklı bir bakireninkiler gibi fırıldayarak. Belli ki çok fazla lezbiyenlik romantizmi uydurmalarından okumuş.

Parmaklarımla yavaşça çenesini tutarak "Sen de keşfetmek istiyorsun, sanırım?"

"Hatırlarsan," diyor gülümseyerek "Sen bana yanaştın. Beni böyle hilekâr göstermeye çalışma."

"Bir kadınla sevişmek istiyorsun. Bundan hoşlanıp hoşlanmadığını böylece mi anlayacaksın?"

"Bundan hoşlandığımı biliyorum," diyor Emma. Erimeye başlıyorum. Bu çok baştan çıkarıcı. Birini kaldırımda durdursanız size memnuniyetle yol tarif etmez mi? Daha da iyisi bu zevk için seks değil gerçekten, lezbiyenlik öğretim programının bir parçası. Bu da işi sanki çok az suç içeriyormuş gibi gösteriyor. Connie bile eğer durumu çak saydı bunu anlayışla karşılardı, değil mi?

Emma bana çok güveniyor. Çünkü daha yaşlıyım, daha akıllıyım. Çünkü lezbiyenim ve bu gizemli aşkın nasıl yapılacağını biliyorum. Hülyalı bakışına kapılmaya başlıyorum. Ben harikayım ve onun için de harika olaca-ğım. Herkesin bir 'ilk'i olur ve bazılarımızınki iyi olur.

Onu doğru uzanıp, onu yavaşça ağzının kenarından öpüyorum ki bu şaşırtıcı olsun. Sonra yanağımla yanağını okşuyorum ve elini tutuyorum. Onu dansa doğru yönlendiriyorum ve bütün hareketleri yalnızca ben biliyorum. Bocalayamam ve tereddüt edemem. Yoksa aldatmaca, benim

onu koruduğum aldatmacası yıkılır. O titriyor ve bir sonraki hareketimi beklerken nefesini tutuyor. Yerde ona doğru yaklaşıyorum, onu kollarıma alıp başını omzuma bastırıyorum. Sonra hafif hafif sallanmaya başlıyorum.

Hareket ederken, bir elimi göğüslerine dokunmak için kazağının üstüne götürüyorum. Göğüsler harika, kadının hazinesi, zengin ve huzurlu. İç çekiyor. Ben de. Çünkü onunkiler yumuşak, dolgun ve yeşil yünün altında gizli. Sallanmayı bırakıp onu ağzından öpüyorum. Kadın vücutları, göğüsleri ve sevişmenin ıslaklığı ve yumuşak nabzı için öylesine minnettarım ki cidden ağlıyorum. Kazağının altına kayıp avucumla göğüslerine dokunmaya başlıyorum.

Gözleri şimdi açık, benimkilere bakıyor, çünkü kendini bana veriyor, her şeyiyle bana güveniyor. İşte bu kadınların aşık olduğu an sanırım, eğer şanslılarsa.

"Sana dokunmamı ister misin?" diye fısıldıyorum ona düşünme fırsatı vermek için. Büyük olasılıkla dönüş noktasını geçtik, ama bunu solumak çok iyi geliyor.

"Evet," diyor. Boğazını temizliyor. "Evet, istiyorum. Ben de sana dokunmak istiyorum."

Bu mükemmel. O mükemmel. Buna kalkışmadan bana sormasını istediğimi farkediyorum. Güçlü olan benim ve denklemin eşitlenmesi gerek yoksa yürümez.

Pantolonuna ulaşıyorum, ama fermuarı açmıyorum. Parmaklarımı dikiş yeri boyunca oynatıyorum. Elimi fermuarın üstünden, karın altı kemiğine yavaş yavaş sürtüyorum. Hazır olduğu zaman fermuarı kendisinin indirmesini istiyorum. Deneme için, tişörtümü pantolonumdan çekip yukarı çıkarıyor, böylece yüzünü göğüslerime sürüyor, onları öpüyor, yaliyor ve en sonunda hem hoşa giden hem de erotik olan uzun, yavaş ve yumuşak çekişlerle emiyor. Pantolonunu açıp bacaklarından aşağı kaydırıyor, emerken elimi içine sokuyor. Sonunda o da bana dokunsun diye pantolonumu çıkarıyorum.

Bitirdiğimiz zaman Emma kollarımda uyuyakalıyor (onun yatağındayız ve saat neredeyse beş -saate bir göz attım) ve ben bir kadınla ilk sevişmemi ve sonra nasıl ağladığımı, çünkü bunun nasıl soğuk ve etsi olduğunu düşünüyorum. Hemen

hemen bir erkekle birlikte olmak gibi. Bunu daha da kötü yapan birbirimize aşık olduğumuzu düşünmemizdi. Uygun bir yer bulmak üç haftamızı almıştı ve bu işi yapmaya başladığımızda o birden elbiselerini çıkarmış, bana üçüncü ve dördüncü parmaklarımı vajinasına daldırırken elimin etli kısmını klitorisine nasıl sürteceğimi anlatmıştı. Neredeyse hemen boşalmış sonra da bana nasıl dokunulmak istediğimi sormuştu. Ona tam olarak bilmediğimi söylemiştim, sonra tabii ki ne yaptıysa da boşalamamıştım. Dersi için gitmesi gerekiyordu.. Bu yüzden ağladığımı görmemişti.

Ama sevgili Emma'nın, gerçek adı Jane, harika bir anısı olacak. Gerçekte çok da iyi olacak.Tüm yaşamını, bunu tekrarlayabileceği birini aramakla geçirecek ki, umarım bütün ilişkilerinde onu harap etmez. Oh çok iyi. İyi deneyimler çoğu zaman kötülerin tohumlarını da içlerinde taşırlar.

Terapistin evine dönüyorum. Sanırım terapistlerin evine deneliyim, çünkü kocasını da biraz tanımaya başladım. Ondan giderek hoşlanıyorum. Çekingen olmasına rağmen, ki bu çoğu erkekte en iyi şeydir, gerçekten doğal. Ne görürsen onu elde ediyorsun. Onda çıkarcı ben oyunları yok gibi. Çok ustalıklı olmayan, rekabet olsun diye ezme duyguları da yok. Terapist biraz kambur olmasına rağmen uzun boylu ve aşırı miyop ki bu ona bir ağacın dalından sarkan bir akbaba görüntüsü veriyor. Bu uzun boylu adamları, 1.85 ve üstü, diğer tür olan kısa türden —onların üstesinden gelinecek can sıkıcı fiziksel bir güvensizlikleri vardır— daha iyi bulurum.

Her nasılsa, bana The New Yorker'dan espriler göstermeye bayılıyor. Besbelli bu onun iletişim kurma ve sürdürme yolu. Bu gece, som balığı ve benim Emma'nın evinden ayrıldıktan sonra aldığım kırmızı patates yemeğinden sonra (Emma ağladı, ona onu sonsuza dek hatırlayacağımı söyledim) çalışma odasının kapısını çalıp, bana son sayıdan düzgünce kesilmiş yeni bir çizgi roman uzatıyor. Bu Nörotikler Turnuvası'nda yapılan birkaç gösterinin resmi. Benim en sevdiklerim bir daire içinde peşpeşe koşan dört kişinin bulunduğu "Yalnızca Ulaşılamaz Olanı İstiyorum" karesi ve birbirinden ayrı durup, kalabalığa bakan beş kişi bulunan "Diğerleriyle Dostluk Bağları Kurmakta Zorluk Çeken İnsanlar" karesi.

"Bu ikisini beğendim," diyorum ona.

"Senin olabilirler," diyor. Birden yaşamımı kurmaya çalışırken onun çalışma odasında yaşamak zorunda olduğum için üzüldüğü aklıma geliyor.

"Teşekkürler," diyorum. Benim ona verecek bir şeyim yok ve bu beni üzüyor ama sonra bir şeyler düşünüyorum.

"İşte," diyorum, ona mağaranın bir resmini uzatırken. "Burası benim yaşadığım yer," diyorum. "Bu orijinal bir Aimee

Cabot tasarımı. Adını hiç duydun mu?

"Elbette," diyor, şaşırıyorum. Çoğu insan bilmiyor. Yalnızca konuşmak için yalan mı söylüyor diye merak ediyorum. Daha iyi görebilmesi için gözlüklerini çıkarıp resmi yüzüne yaklaştırması gerekiyor.

"Ben üniversitede okurken, o üniversitede bir konuşma yapmıştı."

"Sahi mi? Onu diriyken gördünüz ha?" Bunun kötülüğü beni kanepeye geri fırlatıyor.

"Onunla konferanstan sonra konuşmuştum. O zamanlar mimarliğa girmeyi düşünüyordum ve o hiç duymadığım şeyler söylüyordu."

"Neye benziyordu?" diye soruyorum sonunda nefesime kavuşunca.

"Ufak tefekti ve siyah bir manto giymişti. Elleri yüzünden ondan korktuğumu hatırlıyorum. Parmakları uzun ve boğum boğumdu ve konuşurken onlarla beni ve havayı dürtüyordu. Havayı tırmalayan yaşlı bir ağaç gibi."

"Ama ne dedi? Hayalperest miydi?"

"Yaşadığımız yerlerde doğal formları yeniden yaratmanın önemiyle ilgili bir şeyler. Hayvanların mağara, kuş yuvası, arıkovanı ve çalılık gibi öncel gereksinimlerinin bizde de olduğu. Burada biraz çıldırmıştı, anlarsın ya. Konferans ücreti sudan ucuzdu. Yanımdakiler sonunda kestiriyorlardı ya da domuzlar ve çamur hakkında şakalar yapıyorlardı.

"Yani onunla kötü konuştun gerçekten." Düşünüyorum da bu adam elbette mimarlık yerine terapi işine girdi. Bütün hatırladığı onun ne kadar acınası olduğu.

"Tamamen değil," diyor. "Hâlâ onun haklı olduğunu düşünüyorum. Bu mağarada ne kadar mutluydun bir bak." Parmağıyla fotoğrafa vurup, bana gülümsüyor. Belki benim de acınası olduğumu düşünüyor ve bu beni endişelendiriyor, ama mağara hakkındaki yorumu kadar değil. Bir an sessiz kalıyorum, o da gitmek için kalkıyor. "Resim için teşekkürler," diyor. "Harika bir yer gibi görünüyor."

"Orada mutlu değildim," diyorum ona. "Sonlara doğru yalnızca, Helen'in yatak odama gelmesini ve her şeyi toptan bi-

tirmesini bekliyordum."

Terapist acemice ama aynı zamanda kıyaslamayla kafa sallıyor ve ben Nörotikler Turnuvası üzerinde düşünceye dalmak için terkediliyorum. "Ulaşılamaz" daha komik görünmesine rağmen "Dostluk Bağları" grubunun büyük olasılıkla bana daha çok uyacağına karar veriyorum.

Delia ziyaret için içeri geliyor. Bu olağanüstü değil. Delia benimleyken eğleniyor. Ona, onunla bir işim yokmuş, o yalnızca başka bir insanmış gibi davranıyorum.

Ciddi olarak iştah kaybına uğramış biri değil, canı var ama özellikle yemeklerden sonra konuşurken çok fazla hareket ediyor. Bacaklarını önünde dümdüz uzatmış, elleri bacaklarının çevresinde Afgan halısının üstünde geriniyor. Uzan, otur, uzan, otur.

"Hangi okula gittin?" diye soruyor.

"Hatırlayamıyorum," diyorum, kötü olmak için değil de ona bunun çok zaman önce olduğunu hatırlatmak için.

"O kadar yaşlı değilsin," diyor. "Annemden hayli gençsin." Tamam öğretmen olduğum için çocukların Delia gibi konuşmalarına alışığım ama bu kadar arsız olmalarına hiç alışık değilim. Ama sonuçta evlerini ikametgâh yapmadım. Annesinden gencim, ama ondan daha yaşlıyım. Kot giyiyorum ve hiçbir yaşamın sorumluluğunda değilmişim gibi görünüyorum, bu yüzden onun yaşındaymışım gibi gelebilir. Belki bazı yönlerden öyleyim.

"Eee neler oluyor, Delia? Geceleri seni uyutmayan ne? Genç erkekler deme. İlgilenmiyorum. Bana ilginç bir şeyler söyle." Kahrolası şeyin ne olduğunu tahmin ediyorum. Benimle oturmak istiyor, bunu benim şartlarımla yapabilir.

Delia bir an düşünüyor. Hiç kimse, terapist anne babası bile daha önce yaşamıyla ilgili birşey sormamış olmalı. Ya da sordularsa bile onlara güvenmemiş olması olası. Uzanıp oturmayı bile bırakıyor. Bu önemli. Bu yaşamıyla ilgili ve sorularıma doğru yanıtlar vermek istiyor. Tanrı kalbini korusun. Düşünüyorum da neden her şey yaşam ve ölüm koktuğunda biz hepimiz on beş yaşına dönemiyoruz? Sonra Tanrı şahidim olsun söylediği şu:

"Macbeth. Hiç okudun mu?"

"Elbette," diyorum. "Yakınlarda tekrar okudum. Konusu da ..." Bunun benim değil onun atışması olduğunu hatırlayıp duruyorum. Sorarsa bu konuya bakış açımı sonra da anlatabilirim, ama şu anda merkez konumunda. ona söz veriyorum.

"Şey," diyor ayaklarını sırtına çekerek, "Oyunun sevgi üzerine olduğunu düşünüyorum." Tepkimi bekliyor.

"Oh," diyorum. "Ben oyunun kötülüğün doğası, saplantı ve açgözlülük üzerine olduğunu sanıyordum.

"Oyun sevgi ve onun insanlara neler yapabileceği üzerine. Duncan Macbeth'i seviyor. Macbeth Banguo'yu seviyor, cadılar birbirlerini seviyorlar ve bunlar oyunun sonunda tek hayatta kalanlar."

"Bazı oğullar ve soyluların bazıları da kalıyorlar."

"Ben baş karakterlerden bahsediyorum. Banguo Fleance'i seviyor, Macduff çocuklarını seviyor. Beni tam takip ediyor musun?" Bu kız akıllı, farkediyorum, daha önce hiç farketmemiştim. Belki terapistler sonunda doğru bir şey yapmışlar.

"Yani ne demek istiyorsun?" diyorum.

"Shakespeare'in bir şeyi seversen onu öldürürsün gibi bir şey dediğini . Sevgi öldürür. Sevgi kötüdür, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Peki Lady Macbeth'e ne oluyor? O, kendi kendini öldürüyor," diyorum. "Çıldırıyor ve atlıyor ya da başka bir şey. 'Kraliçe, benim efendim, öldü?"

"Kesinlikle," diyor Delia "Kendini öldürüyor çünkü bütün bunları anlıyor ve bu onu delirtiyor. O oyunun trajik kahramanı."

"Çok iyisin, Delia, gerçekten," diyorum. Şimdi ona bir öğretmen ya da ana baba gibi, onun yerinde olmayı —tutkulu, güvenli ve on beş yaşında — diler gibi ona aşık oluyorum. "Çoğu kız senin gibi değildir bahse girerim. Oyunların ve bir şeylerin temalarını düşünen." Eski öğrencilerimin çoğu değillerdi, buna eminim.

"Öğretmen benim fikrimi kabul etmiyor. O da seninle aynı fikirde.

"Ben fikrimi değiştirdim. Beni ikna ettin. Ama şimdi içime

kasvet çöktü. Sevgi öldürür ha?"

Delia oturup-kalkmayı hızlandırıyor. "Tema konusunda aynı fikirde olmayabilirsin," diyor, altı ile yedinci arasında. "Ben yalnızca orda olduğunu düşünüyorum. Oyunu yazdığı zaman Shakespeare bunu söylemek istemişti."

"Sevgi öldürür," diye tekrarlıyorum. Birtakım iğrenç toplumsal sorunları belirtmeye çalışan otobüs durağı sloganlarına benziyor. Ben kederlendim ama Delia mutlu. Sevgi onun için hâlâ bir fikir. Bunu edebiyatta uzun uzun işleyip, sonra bir banyo yapıp uyumaya gidebilir. Oysa ben büyük olasılıkla bütün gece uyumayıp, Connie'ye ne yaptığımı, neyi öldürdüğümü ve ölümden sonra yaşam olup olmadığını düşünüp kaygılanmayacağım.

Bu anda babası tekrar gelip, "Delia ödevini yaptın mı?" diyor. Gerçekte umursamıyor. Bu tekrar gelebilmek için bir oyun yalnızca. Kızını çok seviyor hem de oldukça çok, ama onu tamamen tanımıyor. Baba ne yapar? Şunun için, bunun için ensest tabusu varken yetişkin bir adam genç bir kıza ne söyleyebilir?

"Hayır," diyor Delia. İyi kız. Onu işletiyor. "Bir karar verdim; ödevlerimi yalnızca bir yararı olduğuna inandığım zaman yapacağım." İçimden alkışlıyorum. Çocukların haklı olarak isyan etmelerini seviyorum.

Terapist bunu düşünüyor, belki ben odada olup dinlediğim için, ne kadar aptal olmaya başladığını, sonuçta unun Delia'nın ödevi olduğunu ve aklı başında herkesin, biri yapmasını söylese karşı çıkacağını anımsıyor.

"İyi" diyor, "iyi fikir." Birbirlerine bakıyorlar. Birbirlerine aşırı benziyorlar, hiç değilse bu ışıkta. Delia da uzun boylu ve evdeyken ve önemli biri ona bakmıyorken gözlük takıyor. Babasınınkine benzeyen, yüzüne iyi giden uzun bir burnu var. Bunu ona günde en az bir kere söylüyorum ki burnunu yaptırmaktan vazgeçsin. Ayrıca her dergiden bulabildiğim uzun burunlu modellerin resimlerini gözüne sokuyorum. "Bak," diyorum her defasında "Burnu sayesinde yılda yarım milyon kazanıyor." Babalarla kızların birbirlerine benzemesi oldukça acıklı diye düşünüyorum, çünkü diğer bütün

yönlerden memelilerin iki farklı türü olabilirlerdi.

"Sanırım gitsem iyi olacak," diyor Delia "ve saçımı yıkamak gibi bir şeyler yapsam."

"İstediğin zaman geri gelebilirsin," diyorum bağımızı güçlendirmek için. "Seninle konuşmayı seviyorum."

Babası hâlâ kapı ağzında gizleniyor. Bu evde bir anda nasıl böyle güç sahibi oldum ki herkes kapı ağzında hizada duruyor? Karısı, terapistim bu konuda ne düşünüyor acaba? Son kontrol edişimde oturma odasında ayakları masanın üstünde sigara içip televizyon seyrediyordu. Gülerek. Onun için bir tehlike değilim.

"Yeni bir planım var," diyorum terapistin kocasına. "Duymak ister misin?"

İçeri geliyor ve piposunu yakmakla öyle büyük bir iş yapıyor ki bu neredeyse törensel bir an.

"Öncelikle şundan emin olmanı istiyorum ki ben burada gericilik yapmıyorum ya da yer kaplayıp çocuklarına kötü örnek olmuyorum. Geliştiriyorum, geriletmiyorum."

"Daha fazla açıklaman gerekmez," diyerek durduruyor.

"Bu beni ilgilendirmez. Bu senin yaşamın."

"Bir proje hazırlıyorum. Çok zahmetli çok zor.

Bir takım elbiseye ihtiyacım var, eğer kızmazsan."

Derin bir iç çekiyor. "Şu kadınlar," diye düşünüyor. Ama bize ihtiyacı var; terapist, Delia ve şimdi de ben.

Benim bunu bildiğimi de biliyor. "Bir takım elbise?" diyor "Nasıl bir şey?"

"Oh, bilmiyorum," diyorum.

"Ama aynı ölçülerde değiliz," diyor.

"Bir tane almam için bana yardım edebileceğini düşünmüştüm. Şöyle üstü başı düzgün bir adam olmak hoşuma giderdi. Hani anlarsın ya biraz yabancı, şöyle otuzunda, Bauhaus tipi.

Bundan hoşlanıyor. "Birkaç kataloğum var," diyor. "Fikir edinmek için birlikte onlara bakabiliriz." Sonra çıkıyor herhalde onları bulmak için. Ne çiftti ama o ve terepist. Yaşamın bir zamanda bir kere — o da, şanslıysak eğer — yolumuza çıkardığı gizem dolu rüzgârlı akıntılara atlamakta ve kumarda çok iyiler-

di. Hiçbir yerden esmeyen, bize büyük şeyleri öğreten, hiç değilse her şeyi başka bir gözle görme şansı veren yalnızca bu akıntılardı. Durumumu işte böyle tekrar düşünmeye çalışıyordum, özellikle bu akşam terapistlerin evinde çalışma odasında. Connie'yle yaşadığımız bu trajedinin bir deneyim olduğunu ve dünyanın sonu olmadığını düşünmeye çalışıyordum.

Ama biraz sonra Connie'yle ne olduğu hakkında ya da onu aldattığım bütün kadınlar hakkında bir şey düşünmek istemediğimi farkettim. İstediğim kendimi daha iyi hissetmek ve bu kadar yalnız olmamaktı.

Bu yüzden mastürbasyon yapmaya karar veriyorum. Doğru yer olmasa bile doğru zaman. Odanın kilidi yok ve bu gece de herkes benle sohbet etmek istiyor gibi. Bu yüzden kapıyı kapatmaya gittiğimde herkesin nerede olduğundan emin olmak için sesleri dinliyorum ve bakınıyorum. Terapist, telefonda kız kardeşiyle konuşuyor. Her zaman uzun konuşurlar. Kocası sonunda kataloglarla dönebilir ama her zaman kapıyı çalar. Delia banyoda saçlarını yıkıyor, Bill hâlâ işbaşında; burgerleri yutmakla meşgul. Kanepeye uzanıp ayaklarımın üstüne bir battaniye çekiyorum. Pantolonumun belinden aşağısına ulaşıp hafif hafif kendime dokunuyorum. Mastürbasyon bazen harika geliyor bazen hiç de öyle hissettirmiyor. Bazen sonuçta boşalabilmek için bir anlamda zorlamak gerekiyor. Şimdi ise harika geliyor; kapı heyecanıyla cinsel heyecan karışıp tansiyon yükseldiği için.

Pantolonumun altında, örtülerin altında ince ince, gizli gizli oynayarak, sevgiyle kendime dokunuyorum ve yüz ifademi kontrol etmeye çalışıyorum. Böylece biri içeri girerse klitorisimle oynuyormuşum, onu eski dostumu, şefkatle okşuyormuşum ve dışarıdaki sesleri sanki seksi sözler gibi dinliyormuşum gibi değil de yalnızca dinleni yormuşum gibi görünsün. Biri mi yaklaşıyor? Bu durumda parmaklarımı daha hızlı oynatıyorum. Ses uzaklaşıyor. Üçüncü parmağımı basit, bildik zevki için içime daldırıyorum. Bu beni nadiren orgazma yaklaştırır ama zengin ve huzurlu gelir. Şimdi hiç acelem yok.

Çoğu kadın mastürbasyon yapar, değil mi? Connie yapardı. Geceleri uyumak için, dinlenmek için, orgazm olmak için hızla, neredeyse şiddetle yapardı. Bir zamanlar,içine, bir şeyler, vibratörler, şişeler, sebzeler koymaktan hoşlanan ve kendi penisine sahipmiş gibi yaparak evde dolaşan bir kız arkadaşım vardı. Koyduğu şey sonunda düşünce, boşalana kadar onunla sevişir-

di. Başka bir sevgili, dergilerde kadın resimlerine bakıp onlar kendisiyle yatıyor ya da onu istiyorlarmış gibi yapardı. Bir başkası, kendisi yaparken seks ya da mastürbasyon yapan insanlarla ilgili öyküler okumayı severdi. Okulda oda arkadaşım bir keresinde, tabii ki sarhoştu, Alman kâhyaya bacaklarının arasını yalamayı öğrettiğini söylemişti. Bir sürü öykü. Hatta on yedimin başlarında katıldığım bir 'bilinçlendirme' grubunda kadınların, bu işi yapmayı kocalarından ya da erkek arkadaşlarından öğrendiklerini ve buna onların izin verdiğini söyledik-lerini duydum. O zaman hemen gruptan ayrıldım, çünkü böyle kadınlarla nasıl konuşabilirdim?

Ama hiçbir zaman bunu yavaşça, şefkatle, sanki gerçekten kendisiyle sevişiyormuş gibi yapan bir kadın tanımadım. Bazıları yapıyor olmalı ama bunun hakkında konuştuklarını hiç duymadım. Sanırım bu kadar kendime dönük olmak rahatsız edici. Ya da yanlış veya kötü.

Ortasında kısa bir süre Connie için yapacağım kılık değişikliğini uyguluyormuşum gibi erkek rolü yapıyorum. Erkeklerin mastürbasyon yapmalarını yalnızca bir defa Jean Genet'nin 1950'de yaptığı hapishane filmi Un—Chant d'Amour'da görmüştüm. Bundan adamların hapishanede bütün yaptıklarının mastürbasyon olduğu duygusuna kapılıyordunuz ve onların o çok değerli organlarını yaramaz çocuklar gibi parmaklayışlarını izlemekten çok çabuk yoruluyordunuz. Hâlâ çok açık ki erkekler "küçük bilmem kim"lerini çok seviyorlar ve yine açık ki cinsel ayıp diye bir şeyi duymamışlar bile.

Ama ben "Penisim şirin değil mi?"yi fazla sürdüremiyorum, çünkü bu battaniyenin açılmasına ve karnımın boşluğa itilmesine neden oluyor. Böylece de projemin gizliliği tehlikeye düşüyor.

Bu yüzden örtünüp yine kendim oluyorum. Biraz sonra yüzüm çarpılıyor ama belli belirsiz. Hâlâ kontrollüyüm. Elimi birkaç kere yukarı aşağı oynatıyorum. Daha hızlı ve yüksek sesle nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bazen uzun orgazm olduğumda gelen, şişirilmiş, iyi olma duygusunu hissetmeye başlıyorum. Bir an kaygı doluyum. Her sorunun basit ve

sakinleştirici bir yanıtı olduğunu biliyorum. Vajinamın içindeki kaslar atıyor ve çarpıyor, ben beynimi boşaltıyorum böylece vücudumun bana sunmak üzere olduğu geçici ve ani gerçek için yer kalıyor. O ne? Mağara ve Connie düşüyor birden aklıma, sonra kapı çalınıyor. "Bir dakika", diyorum, çok nefes nefese olmadığımı umarak. Sonra boşalıyorum, boşalıyorum, boşalıyorum.

"Gel," diyorum sonunda. Battaniyenin altında neşeli bir hasta gibi oturuyorum. Bu terapist, bir kere daha en derin öngörülerime engel oluyor.

"Ne yapıyordun biliyorum," diyor.

Donakalıyorum.

"Ağlıyordun," diyor.

"Evet," diyorum. bu kesin olarak doğru değil, ama eğer önce mastürbasyon yapmayı akıl etmeseydim büyük olasılıkla ağlıyor olacaktım. "Ağlıyordum," diyorum.

"Belki Connie'yi aramalısın," diyor. Kanepenin koluna oturup bana, kendimi bulaştırdığım pisliği anlamasına yardım edecekmiş gibi dik dik bakıyor.

"Şu anda reddedilmeyi kabul edemem. Zaten kendimi korkunç hissediyorum."

"Ama bu başlamanın bir yolu," diyor. Sağlıklı insanlar böyle yaşar biliyorum, sorunlarla doğrudan savaşırlar ve geceleri iyi uyurlar, çok çok nadiren onları ısırmaya çalışan şeytanlar ya da kıvrım kıvrım hayaletlerle kuşatılırlar. İlacını alırsın ve yaşamına devam edersin. Bu kadar kolay olmasını dilerdim. Yaşamımın geri kalanını kendimi toplamakla harcayacağımdan bu kadar emin olmasam ilacımı alırdım.

"Sen şu anda cehennemdesin, acı çekiyorsun, bilmiyorsun, yası uzatıyorsun. Sonunda seni hemen affedebilir."

"Peki eğer etmezse?"

"Sonsuza dek böyle devam edemezsin," diyor terapist.

"Bir planım var," diyorum, Dimmesdale'in The Scarlet Letter (Kırmızı Mektup)'da yaptığını çoktan geçen bir plan. Onu hatırlıyor musunuz? Chillingworth'ün şeytan gözlerinden kurtulduğu zaman kendine işkence yapmış ama hiçbir zaman top-

luluğa Pear'ün babası olduğunu söyleme cesaretini bulamamıştı. Öğrencilerim—tamamen hak verdiğim bir durum-onun derdinin ne olduğunu anlayamıyorlardı. Kendine işkence bir yetişkinin zihnini meşgul edebileceklerden çok daha fazlasıdır, değil mi? Ama bu benim. Dimmesdale benim. Macbeth değil, Lady Macbeth değil, Hester Prynne hiç değil. Ben Dimmesdale'ım, korkak, saf ve basit. Sanırım bir tek benim göğsüme bir A dağlatmadan sorundan sıyrılmak için bir yol bulmuş olmam dışında.'

"Eee plan nedir?" diyor terapist. "Oturmamın zararı var mı?" Ayaklarımı oynatıyorum böylece kanapenin ucuna oturabiliyor. Bana neşeyle bakıyor. Ona, daha az sorumluluk alan, yaşama karşı daha eğlenceli daha hoş bir yol tutturmuş küçük bir kız kardeş gibiyim. Üzgün olduğum zaman bile onu eğlendiriyorum. En iyisi de bana önem veriyor gibi görünüyor.

"Plan şu," diyorum. "Bir süre için başka biri olacağım ve Connie'nin bana aşık olmasını sağlayacağım, sonra güvenli olduğundan emin olduğum zaman kendi kimli-ğimi ortaya çıkaracağım. Bu hemen hemen çok kolay." Elbette sonuçta çok da kolay değil. Saçma riskler ve aptalca gizli tehlikelerle dolu. Bu bir "Küçük Bir şeyi Mesele Yapma" planı, bir "Lucy'yi Seviyorum" planı ve asla yürümeyecek.

"Kim olacaksın?" diye soruyor.

"Bir adam," diyorum kayıtsızca.

"Oh," terapist zevkle ellerini çarpıyor" bir adam. Hangi adam?"

"Bunu şimdiye kadar düşünmedim. Aimee Cabot'ın eserlerini takdir eden bir mimar belki. Bu nasıl olur?"

"Çok iyi," diyor "Bu eve girmeni sağlayacak. Ama..." Tereddüt ediyor.

"Ne?"

"Bunu çoktan düşünmüş olman gerekirdi," diyor.

"Bu çok açık."

"Ne?"

"Yani, Connie bir adama aşık olmayacak; olacak mı?"

"Planımın güzelliği de işte tam burda ya." diyorum.

"Hazırlıksız olacak. Ona bana karşı olan duygularıyla aklı

karışacak. Ben sonunda kendimi ortaya koyunca rahatlayacak. Her şey anlam kazanacak. Ona yeniden dengeli bir evren vermiş olacağım."

"Bilmiyorum," diyor terapist. Kuşkulu görünüyor. İyi. Bu plan esaslı demek.

"Dinle," diyorum. "Shakespeare için işe yaradıysa, benim için de yarayacak."

"Peki yalnızca tekrar aldatılmış hissetmiyecek mi? Bir insan ne kadar namussuzluk kaldırabilir?"

Bu beni bir an durduruyor.Haklı elbette. Ama kullanmam gereken bir şans bu. Belki aşk namussuzluğu örter.

"Beni sevmesini sağlayacağım ve gerçek kimliğimi gösterdiğim zaman hepsi bir araya gelecek, sevgi, cinsel tutku, benzerlik, sanat ve sinemada ortak zevkimiz, söze gerek duymayan derin bağımsız, neredeyse mistik ezeli ebedi ilişkimiz. Bir araya, bir araya, bir araya. Dev gibi, karışık bir yap-boz bulmacasındaki son parçalar gibi. Bunun kaçınılmazlığı onu kesinlikle kör edecek.

"Şunu sormama izin ver," diyor. Ellerini burnunun üzerinde kavuşturmuş, parmak uçlarının üstünden bana bakıyor. Birdenbire bir terapist gibi davranmaya başlıyor.

"Ne?"

"Erkek giysileri giymek için bastırılmış bir arzun mu var?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Yüksek sesle gülüyorum. O ise biraz incinmiş görünüyor.

"Sen hangi yüzyılda doğdun? Zeki insanlar, besleme, büyütme karşısında bağlılık, alçaklık karşısında şiddet gibi yarım yamalak, saçma cins ayrımlarının oldukça ötesindeler. Neler düşünebiliyorsun böyle?"

"Bu kararı verirken düşünülmesi gereken bir şey gibi geldi. Bütün nedenler bilinmek zorunda. Konuştuğumuz senin yaşamın, bir TV dizisi değil."

Şimdi bu çok tatlı değil mi? Birileri böyle endişeleniyorken cinsel tereddüt ve endişeleriyle amaçlarından oldukça uzaklaşmaları neredeyse farketmiyor. Dopdolu bir yoğunlukla kafa sallayarak ona gülümsüyorum.

"Sonuç, kız ya da erkek olman değil, sahip olduğun mizaç."

Yalnızca ilgileniyor görünmeye çalışıyor. "Dişil özellikler saydıklarımızı şimdi kültürel şartlar gibi görüyoruz." Biraz zorlamayla devam ediyorum." Beni takip ediyor musun?"

"Evet," diyor.

"Bir lastik değiştirdiğin ya da lafını sakınmadığın zaman kendini daha erkeksi mi hissediyorsun? Bana erkek tarafını göster." Sesim gitgide yükseliyor, terapist benle aynı fikirde değilmiş ya da yaşamım onu ikna etmeme bağlıymış gibi.

"Ama sana katılıyorum," diyor nazikçe. Herhalde ona yeni bir fikirle çılgına dönen, azınlığa aşık Delia'yı anımsatıyorum. Coşkum çok genç.

"Oh," diyorum.

"Önemli olan boyunbağı değil."

"Hayır," diyorum. "Geçip geçemeyeceğimi görmek bir bakıma ilginç olacağı halde ve tabii erkekmişim gibi davranılması da."

Bu anda terapistin kocası kapıdan başını uzatıyor ve bir kucak dolusu katalog sallıyor.

"Eğer başarmayı deneyeceksen," diyor, "Sana hareketleri göstermesi için Bill'i buraya çağırsak iyi olur. Bir de konuşmayı."

"Bütün bunları sen nereden biliyorsun?" diyor karısı.

"Neden sen değil," diye soruyorum. "Sen de bir erkeksin ve ben yaşça sana daha yakınım."

Terapist ona yıllar boyunca ilk defa 'erkek' diye bakıyor. Uzun zaman evli olunca sanırım huylar öne çıkıyor.

"Ben de bir zamanlar kadın olmaya çalışmıştım," diyor.

"Sen mi? Cidden?" diyor terapist.

"Bir ders için. Cins Farklılıkları Psikolojisi. Hatırlıyorum da bu on altının başlarındaydı. Bu taklitler pek revaçtaydı," diyor. "Bir bekârlar barına gittim ve arkadaşım erkek tavlamaya çalışmamı seyretti. Bunu bir deney gibi kaydetti. Siz ne düşünüyorsunuz? Başarılı mıydım dersiniz?" Terapistin onu süzüşünü seyrediyorum. Kocası aylardır hiç bu kadar dikkatinin odak noktası olmamıştı. Bu yeni bilgiyle gerçekten alt-üst oldu ve yalnız ben eminim ki henüz bunun ayırdında değil.

"Şey," duraksıyor. "Şey, hayır. Ben öyle düşünmüyorum. Sen

çok uzun boylusun ve burnun çok büyük. Yoksa başardın mı?"

"Yatma zamanı," diyor. Aptal değil. Şimdi onu elde etti.

"Başardığına iddiaya girerim," diyorum. "Kadın olmak erkek olmaktan daha zor. Bunu televizyonda görmüştüm. Terapistler önce bana sonra birbirlerine gülümsüyorlar. "Neyse ki daha az kadın erkek olmak istiyor," diye arkalarından sesleniyorum. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Umarım doğrudur. En çok bu anda, ikisinin birlikte çıkmalarını seyrederken, Connie'yi, yuvarlak poposunun yumuşaklığını, bacaklarının arasındaki kılların ipeksiliğini, güzel dilini ve tatlı gözlerini özlüyorum. Umarım beni bekliyordur.

Arabayı hızla hatta pervasızca kullanıyorum, ama korkmuyorum. Neden korkayım ki? Doğru olanı yapıyorum. Ben izin vermezsem hiçbir şey beni incitemez. Eğer gözlerimi hedeften ayırmaz, korkuyu, tehlikeyi ve üst-orta sınıf konumumu düşünmek için duraksamazsam başaracağım. Göreceksiniz.

"Yavaşlasan iyi olur," diyor Delia, bir salon başkanının sert sesiyle. "Bu yolda radar var. Sınıf arkadaşlarımdan biri tam buralarda bir yerlerde ölmüştü. Çok üzücüydü. Erkek arkadaşı sarhoştu ve arabayı bir ağaca çarptı, tabii ki kendisi ölmedi." Dilini şapırdatıp, kaşlarını çatıyor. Bu çocuk çok görmüş ve hâlâ, çok çalışırsan işlerin senin lehine gideceğine inanıyor. Bacaklarına ağda yaparsan, saçını fırçalarsan, kaşlarını alırsan, neredeyse hiçbir şey yemezsen, düzenli olarak egzersiz yaparsan, bütün arkadaşlarını içtenlikle dinlersen, doğru dergileri okursan (hâlâ Seventeen'leri var), doğru giysileri giyip, doğru müziği dinlersen (On beşinde müzik neden bu kadar önemli oluyor?) asla kaybetmezsin. Zaten onlar her şeye rağmen gelecek vadetmiyorlar mı? Tabii ki büyüme bununla ilgili; her şeyin boşuna olduğunu farketmekle ama bunu deneyim sahibi Delia'ya söylemenin hiçbir anlamı yok, beyaz parmakları torpidonun üstüne sımsıkı yapışmış.

"Öyleyse arkadaşının yanlışı kötü bir erkek arkadaş mı seçmekti?" diye soruyorum, onun neden gösterme yolunu yakalamaya çalışarak.

"Evet," diyor. "Çocuk başta iyiydi ama sonra vahşileşti. Arkadaşım onu değiştirebileceğini düşünmüştü."

Sanırım bir yerlerden başlamalıydı.

Büyümeyle ilgili ikinci şey ise her şeyin boşuna olduğunu kişinin kendi kendine anlaması gerektiği. Başka türlü inanılmaz. Üçüncüsü ne? En sonunda ışığı gördüğünde ölümüne içmemek.

"Hiç ölmüş birini tanımış mıydın?" diye soruyor Delia.

"Ben iyi bir sürücüyüm. Hızlılık mutlaka gözü karalık demek değildir. Reflekslerim çok iyidir."

"Tamam, tamam," diyor. "Ama duygularıma karşı biraz daha duyarlı olabilirdin." Bu çocuk boşuna iki terapistin kızı değil. Yavaşlıyorum.

"Tanıdın mı?"

"Ne?"

"Hiç ölmüş birini tanımış mıydın?"

"Elbette," diyorum. "Benim yaşıma kadar bir ya da iki taneyle karşılaşmadan gelemezsin.

Delia gülüyor ve sonra gözlerini bana dikiyor. Sanırım kim olduğumu bilmiyor olamaz. Onun kız arkadaşları ve anne babası gibi değilim. Genç bir delikanlı gibi miyim?

"Ben hiç ölü bir vücut görmedim. Sanırım görmeliydim." Bu ölü görme arzusu umut verici bir işaret gibi görünüyor. Belki bir sanatçı ya da benzer bir şeyler olacak. Belki de bunu gençlik çağlarındaki aptalca kadın tutsaklığının ötesinde başaracak.

"Ne zaman baş kaldıracaksın Delia? Her zaman için 'çok mükemmel' gençkızsın."

"Bekle. Sadece ceset görmek istediğimi söyledim."

"Bu bana bir parça umut veriyor," diyorum. "Bu biraz yaratıcı. Mutlaka televizyonda görmüş olmana rağmen."

"Herkes bir şeylere uyuyor," diyor. Bunu da televizyondan duymuş, kuşkusuz.

Aklım bulanıyor. Başta bir gençle birlikte olmak eğlenceli olur diye düşünüyordum ama deneyimin derinliklerini inceden inceye düşündükçe onu arabadan atmak istiyorum.

"Tamam, seni bir ceset görmeye götüreceğim, Delia. Hastanede. Torpil yaptıracağım. Onları cenazeye kadar yerin altında, çekmecelerde saklıyorlar. Görmek istediğin belli bir tip var mı? Yaş olarak, cins olarak, ırk olarak?

"Ah bilmem ki. Eğer benim yaşımda olursa bir garip olurum, ama bu ona gerçekten değer vermemi sağlar.

"O?"

"Yaşamım, ailem, arkadaşlarım, sağlığım. Öğretmenlerimiz bunu bize Thoreau ve Emerson ya da her neyse okuyarak ve bizi 'her şeyi gerçekten görebilmemiz' için parklara götürerek anlatmaya çalışıyorlar. Bir çam kozalağına gerçekten bakmak birine lanet okutturacakmış gibi."

"Sanırın sen yaşlı bir cesede bakmalısın," diye sözünü kesiyorum. "Basbayağı geç yaşta ölen yaşlı kırsaçlı bir adam. Düzenli bir yaşam yaşamış (çocuklar, eş, sigara), çilingir

dükkânı çalıştırmış, en büyük oğlunu koleje göndermiş türden. Haftada bir kiliseye giderken takım giyen. Her gece aynı sandalyede gazete okuyan. Bir düşü olan ve ölmesine izin veren. Tıpkı herkes gibi. Çocuklar, eş, sigaralar, köpek.

"Dur. Geri dön. Ne demek istiyorsun 'Bir düşü olan ve ölmesine izin veren?'"

"Büyük olasılıkla Ekonomik Bunalım darbesi olmasa koleje ilk giden kişi olabileceğini düşledi ya da belki acil çağrılar için bir seyyar çilingir araçları grubu oluşturabileceğini düşündü. Ama yalnızca dükkânın kirasını vermeye ve çocukların eğitim masraflarını ödemeye yetişebildi." Ona insanları büyüten, yaşlandıran şeyin ölü bir düşle yaşamak olduğunu söylemek istedim, ama kendimi kontrol ettim. Yetişkinlerin sıkıcı vecizelerini ona anlatmanın daha cesetin yanına varmadan onu yaşam yoluna sevkedecek en güvenli yol olacağını anladım. Yine de bunu yapmak eğlenceli olabilirdi. Çektiğim acıların bir amacı varmış gibi yapabilirdim. Küçük yaşam darbelerini Delia'ya aktarabilmek için. Ya benim ölü düşüm neydi? Resimler çizmek, çocukları büyük düşlere yönlendirmek, mükemmel sevgi?

Tam şu anda iki mezarlığın yakınından geçiyoruz, biri Yahudi, biri Hıristiyan mezarlığı ve Delia çılgın ve üzgün. "Ne tesadüf," diyor. Connie'nin çalıştığı hastaneye doğru yoldayız. Bu yüzden eğer böyle bakmak istersen bütün yol rastlantılar ve bir alaycılık sürekliliği dolu; araba kazası, mezarlıklar, hastane. Burayla arasında da mutlaka bir hemşire okulu ve huzurevi vardır.

"Ama neden yaşlı, kır saçlı bir adam?" diye soruyor tekrar konuya dönerek. "Onu görmek beni sadece ürpetecek."

"Hayır, onu görmek seni alçak gönüllü yapacak. 'Yaşamın tamamıyla ilgili olduğu şey bu' gibi. Çiroz gibi olmak ya da en güzel saçlara sahip olmakla değil, insanlarla, yaşamın sana dokunmasına izin vermekle ve gittikçe çirkinleşmekle ilgili." Tehlikeli bir şekilde bir derse doğru sürükleniyorum ama şansım var ki tam bu anda Delia bir dazlağın Yahudi mezarlığının duvarına sprey boyayla bir gamalı haç çizdiğini görüyor.

"Domuz," diye tıslıyor. "Böyle pislikler, Hıristiyan me-

zarlıklarına asla yapılmaz, değil mi?"

"Hayır!" diyorum. "Ama bir kötü şey yakın zamanda şu ilerdekine olmuştu."

"Ne?"

"Büyük bir yağmur fırtınasında bir kısım toprak tepeden aşağı kaydı."

"Tabutlar mı demek istiyorsun?"

"Tam orada oldu" ve şu anda geçtiğimiz noktayı işaret ediyorum, mezarlıktan aşağı meyil yapan ve yolun yakınında dikenli telli çitle biten tepeyi. "Tabutlardan birkaçı boştu. Haber basını tetikteydi. Gazetecilerin buldukları basılamayacak kadar bayağıydı. Bir örtbas söz konusuymuş. Yani vücutlar yanlışlıkla yakılmış. Yıllar boyu aileler sevdiklerinin oralarda bir yerlerde olduklarını çok aşağılarda olmadıklarını düşünerek mezarlığı ziyaret ediyorlardı. Şimdi tahtalarla, pirinçten şeylerle ve satenlerle konuştuklarını anladılar. Çılgına dönmüşlerdi.

"Ama her şekilde yine çürümüş kemik ve derilerle konuşuyor olurlardı," diyor Delia.

"Jüri bunu böyle görmedi. On üç davacı ölüm ve matem konularında uzmanlaşmış bir psikolog getirdiler ve bu uzman akraba bir ceset bile olsa, onunla doğrudan konuşmanın, iletişimi bir anıyla konuşmaktan daha gerçekçi ve içten hale getirdiğini kanıtladı. Yaşlılardan birkaçı mezar yanında dikenli kayalıklardan, ailesel huzura etki edebildiklerini kanıtladılar. Şimdiyse bu huzur tehlikedeydi. Eşcinsel bir adam annesini anlatmıştı; kadın okulda erkek arkadaşını çalan kız kardeşini affetmiş."

"Sonra ne oldu?"

"Vücut başına yirmi beş bin dolara kadar psikolojik hasar tazminatı kazandılar. Sanırım huzurun bedeli bu."

"Bu çok saçma," diyor Delia ve ben bundan fazla hoşlanmamama rağmen onun bir dayanak noktası var. İşte gençle yaşlı arasındaki bir farklılık daha. Gençler mantığa itibar edip uyuyorlar, yaşlılarsa çok fazla akla dayanan şeylerin genellikle taş kadar kuru olduğunu ve sık sık, kötülük yapmaya hizmet ettiğini biliyorlar.

Hastaneye öğleden sonra iki gibi varıyoruz. Ben bir erkek gibi giyindim. Delia Delia, gibi giyindi. Güleryüzle, yaklaşıldığında çok daha genç göründüğümü söylemesine rağmen benim onun babası olmama karar verdik. Ben pembemsi bir gömlek, koyu sarı renkli bir pantolon ve ceket, loafer tipi ayakkabılar ve kahverengi bir kravat içindeyim. Terapist saçlarımı kesti, kocası da eski, numarasız bir gözlük ödünç verdi. Bir peruk mağazasında kendi saçımdan yaptırdığım bildik tipte bir bıyığı yapıştırdım. Bununla çok fazla ilgilenmediği halde mağazanın sahibine Zoro olarak bir maskeli baloya gideceğimi söyledim.

Ziyaretçilerin park yerinde arabadan iniyoruz ve ben araba camının yansımasında kendimi kontrol ediyorum. Gün, havanın neden yapıldığını söyleyemediğiniz gri günlerden biri, sisten mi, dumandan mı ikisinin karışımından mı yoksa egzostan mı? Dışarıda, gökyüzünün altındayken bile gerçek bir kutuya benzer bir şeyin içindeymiş gibi hissediyorsun. İyi görünüyorum sanırım, ama bu pek de belli olmuyor. Konuştuğum insanlara erkek olduğuma ilişkin diğer ipuçlarını da vermem gerektiğini farkediyorum.

Giriş kısmına doğru yürümeye başlıyoruz ve Connie'nin arabasını görünce birazcık ağlıyorum. Delia farkediyor, ama nezaketen hiçbir şey söylemiyor. Bütün bu haftalar boyunca Connie yalnızca bir fikirmiş, sonuçta gerçek değilmiş gibi yaptım ama işte burda arabası, uçuk mavi Volvo, sağ arka lastiğin üzerindeki aynı çentik, iki yaş günü önce armağan ettiğim tabaklar...

"Bu Connie'nin arabası," diyorum Delia'ya

"Güzel araba," diyor. "Tabaklar ne anlatıyor? CON ONC?

"O onkolojist," diyorum. "Kanser. Doktor olduğu için onunla gerçekten gurur duyardım."

"Artık duymuyor musun?"

"Evet," diyorum. "Sanırım öyle." Ama bir an yürümeyi kesmek zorunda kalıyorum. Çünkü ilk kez belki de duymadığımı düşünüyorum. Belki Connie konusunda değiştim, belki o herkesten ve benden çok daha iyi değil, belki doktor olmak bir öğretmen, bir tesisatçı, bir televizyon tamircisi hatta bir terapist olmaktan bile çok farklı değil. Afallıyorum ve bununla birlikte onun da —belki belli olmuyorsa da— bir insan, bir arkadaş gibi kusurlu olduğunu ve belki sadece benim, yaptığım şeyde, onu aldatmak ve her şeyi aldatmakta bütünüyle hatalı olmadığımı düşünmeye başlıyorum.

Olamaz. Olabilir mi? Bunları erkek gibi giyindiğim ve erkeklerin sürekli haklılığı kemiklerime sızdığı için mi düşünüyorum? Delia elini elimden çekiyor, yeniden yürümeye başlıyorum. Fakat Connie her zaman biraz kendine dönük, benmerkezci, az konuşan biri değil miydi? Sevgililer edinmem yapabileceğim en iyi şey değil miydi, ihtiyaçlarıma dikkat etmem, huzur bulmam? Onun kadar iyi olmadığım düşüncesi mi beni, ona kötü şeyler, sır bile olsa, yapmaya zorluyordu?

Yoksa havayı test etmek için şu "karım beni anlamıyor" balonlarından birini mi havalandırıyorum? Ve bu düşünceyle balon birden aşırı şişiyor ve patlayacak gibi oluyor. Yine baştan aşağı şeytan halime dönüyorum. Connie ise iyi ve yardıma muhtaç bir kurban. Bundan eminim. Görüyorsunuz ya genellikle bu duygu ne kadar gerçek görünürse o kadar kötüleşiyorum.

Böylece hastanenin bekleme odasına girdiğimizde gerçeğe dönüyorum. Bir yargılama ve eski moda bir casusluk için burdayız. Delia, okul gazetesinin 'meslekler' bölümü için Connie'yle röportaj yapacak, ben de Connie'nin rol yaptığını farkedip etmediğimi göreceğim. Onunla konuşmayacağım ya da koridorda onunla yürümekten fazlasını yapacağım; umut için daha fazla zamana ihtiyacım var. Ama Delia'ya Connie'nin beni özleyip özlemediğini ya da başka birini mi bulduğunu keşfedebileceğim yol gösterici bir sorular listesi verdim.

Merak ediyorum acaba normal bir insan için yeni bir kız arkadaş edinmek ne kadar zaman alır? Eski arkadaşı aşabilmek için bir süre beklenmesi gerekmez mi? Hem biriyle ne kadar

uzun birlikte olunursa, iyileşmek o kadar uzun zaman almaz mı? Benim şahsen böyle bir deneyimim olmadı, şimdiye kadar ayda yılda bir kişinin durumunu kavrayabildim. Bazen de hiç kimseyi anlayamadım. Oysa tam bu anda sadece bir insana, adı Connie olan bir insana duyduğum öyle bir özlemle etkileniyorum ki gerçekten inlemeye başlıyorum.

"Hadi ama," diyor Delia bu sefer. Koluma giriyor. "İyi gidecek," diyor. "Ona senin sorularını soracağım." Ama bunu durdurabilecek gibi değilim ve biraz sonra gerçekten ağlıyorum.Oturuyoruz ve ben ellerimle yüzümü kapatıyorum. İnsanlar bana bakıyor çünkü bir hastanede böyle davranmak hiç de akıllıca değil. İnsanlara onların da kendilerini nasıl kötü hissettiklerini, korktuklarını hatırlatıyor. Bunun yanında ben artık bir erkeğim ve çok açık ki hiçbir yerde ağlamamam gerekiyor. Bu tamamıyla, Connie'den başka hiç kimseyi bu kadar isteyeceğimi hayal bile edemediğimden ve başka hiç kimseyi gerçekten bu kadar istemediğimden. Ben yalnızca Connie'ye kendimi her şeyimle vermeyi haketmediğimi düşündüm. Hem de onu bütünüyle geri almayı.

Sonra birden bire ağlamayı kesiyorum. Öngörüm, kavrama yeteneğim huzura kavuşuyor. Çok basit. Başka bir şey hatırlayamıyorum. Seks istemeyi, heyecan istemeyi, sırlardan hoşlanmayı, hiçbir kız arkadaşın adını hatırlayamıyorum. Bütün hatırlayabildiğim Connie'nin kollarında duyduğum tatlılık ve hafta sonu öğleden sonraları birlikte uyuduğumuz zamanlar. Bütün hatırlayabildiğim onun alt dudağının yumuşak, doyumsuz lezzeti ve bana her zaman beni dünyadaki herkesten çok sevdiğini söyleyiş şekli.

"Belki bu bir hataydı," diyorum.

"Neden?" diye soruyor Delia.

"Çok üzücü. Hem de can sıkıcı. Başaramazsak ne olacak?"

"Başaracağız," diyor elimi okşayarak. "Sen benim erkek arkadaşımsın ve ben buraya bir kadın doktorla röportaj yapmaya geldim."

"Ben senin babanım, kahrolası," diye fısıldıyorum "Erkek arkadaşın değil." Bu açıkça bir güç savaşı, romantizm değil. Şimdi onun önünde ağlamamın bir hata olduğunu anlıyorum.

"Peki, peki," diyor. Konuyu değiştirmek için çantasını karıştırıyor, "Ona göstermek için gazetenin geçen sayısının kopyasını getirdim."

"Sen de var mısın?"

"Görmüyor musun?" "Kasadaki Bir Yatırım Gelecekteki Bir Yatırımdır" adlı üç paragraflık bir öyküyü işaret ediyor. Öykü, Bill'in de ilgi duyduğu, okuldaki Amerika'nın Genç Kapitalistleri denen bir grubun bir başka para yapma projesini anlatıyor.

Delia ve Bill, şu her şeye sahip olan zengin çocuklarının gittiği bir okula gidiyorlar. Onlara, her zaman her şeyi kazanacaklarını kesinleştiren bir sigorta yapılıyor. En iyi öğretmenler, en iyi tartışmalar, en iyi futbol koçları onlarda. Hatta Amerika'nın Genç Kapitalistleri de onlarda ki; kulüp başkanı sessiz sedasız bir öğretmen değil, çokuluslu bir petrol şirketinin yönetim kurulunun milyarder başkanı. Haftada bir okuldan sonra oturup, çocuklarla basit bir kârın nasıl elde edileceğini tasarlıyor.

"Connie makaleyi beğenmeyecek," diye uyarıyorum onu. "Bu yüzden onu çocukların açgözlülüklerini hicvetmek için yazmış gibi yap. Sen bir Genç Sosyalist'mişsin gibi yap." Delia röportaj için Connie'yi bulmaya gidiyor. Onunla bir randevusu var ve Connie o kadar meşgul ki onunla ofisinde değil viziteler sırasında konuşmak zorunda.

İşte ben de lobide diğer on 'kaybeden kişi'yleydim. Bir süre herkese biraz göz gezdirdikten sonra sıkıldım. Çünkü hepsi de çok, çok umutsuz görünüyorlardı. Bazıları okuyormuş gibi yapıyordu, bazıları gerçekten sessizce birbirleriyle konuşuyorlardı, bir ya da ikisi doğrudan doğruya boşluğa bakıyorlardı. Hiç yoktan on beş dakika kadar sonra bira göbekli, kırmızı suratlı, inşaatçı tipli bir adam beni kesti, sanırım. Ama bütün olup biten buydu. Çoğunlukla manzara, sanki hepimiz fırınlara girmek için ya da benzer bir şey için bekliyormuşuz, hiçbirimizin tam buracıkta bileklerimizi kesecek cesareti kalmamış gibi korkunç ve karanlıktı. Bekleme odasıyla ilgili olarak hoşuma giden tek şey oturmaya başlama şeklimdi. Çünkü kılığım yüzünden yayılmam, yer kaplamam, bacak bacak üstüne atmam ve lanet okumamam gerekiyor. tabii

kadınken de istediğim biçimlerde, oldukça rahat oturuyorum, ama erkek olarak odaya sahip oldum, benimdi ve bu iyi geldi.

Sonra zaman geçsin diye, sadece beklemek için yapılmış bir odada olmanın ne kadar korkunç olacağı gibi şeyler düşünmeye başladım. İnsanların henüz olmamış bir şeye bu gelecekte olacak şey, dünyadaki tek şeymiş gibi yoğunlaştıkları bir yer. Benim Connie'yi geri kazanmam gibi. El ele tutuşmuş fısıldaşan köşedeki çifti seyrettim. Ne için bekliyorlardı? Bir çeşit haber mi? Çok gençtiler, hâlâ harika görünüyorlardı. Kız yüzünün çevresinde kıvrılan, sarı parlak saçlarıyla yurduna dönen bir kraliçeye ve erkek fidan boylu eski bir plaj voleybolcusuna benziyordu ve bunların yukarıda ameliyat edilebilir bir beyin tümörü olan bir bebekleri vardı. Belki. Yaşam her zaman göründüğü gibi mükemmel çıkmıyor.

Tam bunu düşündüğüm anda, Connie bekleme odasına giriyor, sağa bana doğru bakıyor ve şu gergin çifte yaklaşıyor. Kesinlikle bunun için, Connie'nin önünde başarılı olmak için burada olmama karşın bu kalbimi kırıyor. Bir yandan sanırım ne kadar kılık değiştirsem de beni tanımasını istiyorum. Connie bir şeyler söylüyor, sarışın kadın birden gözyaşlarına boğuluyor ama bunlar mutluluk gözyaşları olarak akıyor, ferahlama gözyaşları olarak, hüzün değil. Connie kocanın dizine yavaşça vuruyor ve gidiyor. O fahri erkek gibi, çünkü doktor. O, adamların diz kapağına pat pat vurup sonra odadan arkasına bile bakmadan gidebilir.

Yapmak zorunda. Kaldırabileceği son şey vicdanlı ve saygılı olmak. Kaldırabileceği son şey benimle evli olmak.

Hayır, böyle düşünmemeliyim.

Şimdi Delia'yla konuşmaya gidiyor. Connie özür dileyecek, ama yaltaklanmayacak. Ne de olsa gecikti. Çünkü küçük bir çocuğun kafasından tümör alıyordu. O da Delia'ya benim davrandığım gibi davranacak, o bir insanmış gibi, röportaj yaptığı bazı meslek sahiplerinin yaptığı gibi soluk bir genç kız değilmiş gibi. Hatta onunla tıp okuluna gitmesi veya gazeteci olması için konuşmayı bile deneyebilir. Delia ona aşık olacak yalnızca küçük Debbie'ler olsa da olmasa da Connie çok zayıf olduğu için bile olsa.

Ayağa kalkıp insanların duvarlardaki gölge resimlerine bakarak yürüyorum. Kansız doğa görüntüleri "Büyük Kanyon Üzerinde Günbatımı" gibi boşluklarla çok yükseklerde asılı. Odanın çevresinde üç kez kadar dolaşı-yorum ta ki "Niyagara Şelalesi'nde Günboğumu"nun altında, yan yana oturmuş, okuyor gibi yapan orta yaşlı çifti kızdırmaya başladığımı farkedinceye kadar.

Böylece masadan bir Newsweek kapıp "Ölüm Akıntıları" başlıklı yazıya göz gezdirmek için oturuyorum. Bir hastanenin bekleme odasında bulundurulabilecek bir yazı mı şimdi bu? Her şeyin bizi nasıl öldürdüğü hakkında; arka bahçelerimizdeki telefon transformatörlerinin lösemi yaptığı, bilgisayar ekranlarının tiroid kanserine yol açtığı, John Wayne'in Nevada'da prova alanında, kovboyların çıkardığı tozu soluduğu için mide kanserinden öldüğü filan. Ama yazı bu konuda kendini nasıl hissetmek gerektiğini anlatmıyor ve hiç umut vermiyor elbette. Yalnızca birtakım örnekler, biraz istatistik ve bir çift bilgince söz. Bilginler gelecekte toplu ölümler olacağını tahmin ederken yeteri kadar üzgün görünmüyorlar, bunu farketmiş miydiniz? Acaba kaçabilecek olanların kendileri olacaklarını mı düşünüyorlar?

"Afedersiniz bayım." Ne olduğunu görebilmek için yukarı bakıyorum. Bu beni kesen kaba saba adam ve şimdi, çok garip, benimle konuşuyor ve bana "Bayım" diyor. Bu benim için en büyük an. Kızarıyorum. Önce kafamı sallıyorum.

Daha henüz bir sesim yok. Bu yüzden eğer bir şey söylememi isterse konuşamıyormuş buraya da onun için gelmiş, ses tellerim tahriş olduğu için konuşma tedavisini bekliyormuş gibi yapacağım. Eğer konuşmamı isterse, ona not yazacağım.

"Saatiniz var mı bayım?" Bu kolaymış. Duvardaki saati işaret ediyorum, "Seni gidi seni, orada saat var ya" gibi değil de arkadaşça; yardımsever ve dilsizce.

Şimdi kaba-saba adam yanıma sokuldu. Neredeyse dikkate alınmıyor olmaya alışık değil. Bir parmağını bir ahbap gibi pazıma batırıyor, ama ondan küçük olduğum için onun yanında hâlâ bir kadınım.

"Sigara ister misiniz?" diye soruyor. Doğru olabilir mi?

"Hayır" göğsümden doğru mırıldanıyorum. Benim kurak erkek konuşmaları fantezilerim gerçekten doğru mu? Her şey, her şey cinsel organlar ve onların yerine konabilecekler üzerine mi kurulu?

"Bebek henüz görünmedi ama bunlar cebimde bir delik açıyorlar. Bizimkinin acele etmesini deliler gibi istiyorum. Bir inşaat şirketim var ve kendimize babalıktan dolayı terk izni veremiyoruz. Sizin işiniz nedir?"

Merak ediyorum, acaba neden anne bekleme odasında bütün diğer akrabalarla değil ya da daha da iyisi doğum odasında karısına yardım etmiyor. Herhalde gerginlikten dolayı, mümkün olduğu kadar uzak kalmak istiyor. Bazı erkeklerin böyle olduklarını duymuştum.

"Tenis pro" iniş çıkışlara hiç yer olmayan çok derin bir sesle söylüyorum. Büyük olasılıkla bunun yorucu bir spor olduğunu düşünüyor ama en azından işte para olduğunu da biliyor. Tokalaşıyoruz. Elimin genişlemesi için parmaklarımı açıyorum.

Elimi tutmaya devam ediyor ve bacaklarının aşağılarından bacak arasına sallayıp duruyor. Bu açıdan, onu başka kimse göremez. "Tanıştığımıza sevindim," diyor. Gözleri gözlerimi bırakmıyor. Öyle kontrollu ki itiraz etmeyeceğimi biliyor. Şu anda gizli bir topluluğa mı adım attım? Ya da belki de bütün bu dürüst erkekler birbirleriyle oynamaktan hoşlanıyorlar ve bu yüzden homoseksüellerden bu kadar nefret ediyorlar; sırrı ağızlarından kaçırdıkları için. Sonunda elimi çekiyorum. Başarmak hiçbir erkeğin organına dokunmaya değmez.

"Ben evliyim," diye bir anda yumurtluyorum.Şimdi ikimizde öyle şaşırıyoruz ki, nerede olduğumuzu bile zar zor hatırlayabiliyoruz.

"Tuvalete gidiyorum. Sonra da bir bira içeceğim. Eğer bebek gelirse onlara benim aşağı sokakta olduğumu söyleyiverin."

Gidişini izliyorum; ona karşı yakınlık hissetmediysem ne olayım! Ben yalnızca, terapistime ya da onun kocasına ya da herhangi bir şeye yakınlık duyan boktan bir kadınım. Ama o, erkek olduğumu düşünmese belki bu kadar kendimi yakın hissetmezdim.

Şimdi hiçbir uyarı olmadan, her şeyden korkuncu olmaya başlıyor. Sadece bir dürtüş, bir seziş ama düşsel bir testosteron sancısı hissetmiyorsam ne olayım. "Bayım!" Cinsiyet ne bulanık bir şey. Başardım. Kolay oldu. İnanın ya da inanmayın. Bekleme odasına yeni gözlerle bakıyorum. Erkek gözlerle.

İşte nasıl göründükleri:

Bu kahrolası yerde okuyacak doğru düzgün bir şey yok mu? ilk düşüncem. Ve neden hiç iyi sandalye yok? Bu ucuz plastik şeyler çok boktan. Bir an kafamı çeviriyorum ve bir kahkaha duyuyorum. Çok canımı sıkıyor. Kahrolası hemşireler masanın arkasında oturmuş, benim okuyacak bir şeyim yokken ve başım acırken, sekiz yaşındalarmış gibi, gerizekâlılarmış gibi saçma sapan şeylere kıkırdıyorlar. Bu şekilde kıkırdayan kadınların bir iyice düzülmeye ihtiyaçları var demektir. Beyinlerini bir iyice becermek gerekir. Sürekli bana bakmalarının ve bu kadar yüksek sesle kıkırdamalarının nedeni bu.

Sonra neden tırnaklarını boyadıklarını, saçlarını boyadıklarını, kitap okuyup kulüplere katıldıklarını, koleje gittiklerini ve yüzlerini kaldırttıklarını anımsıyorum. Benim için! Beni Elde Edebilmek İçin! Kaburgalarını tekmelemek ya da ırzına geçmek istediğiniz yaltaklanan, salyaları akan hayvanlar gibiler.

Bundan kurtulmaya çalışıyorum ama bir şeyler devam etmeye zorluyor. Bunun sonunda anlamak istediğim şeyler var. Plastik sandalye kollarına tutunup, dinlemek için gözlerimi kapatıyorum.

Salyalarınızı akıtmayı bırakın yoksa sizi tokatlayacağım ya da çimdikleyeceğim ya da ırzınıza geçeceğim. Çünkü oldukça derinde bir şeyler gizli bir kanser gibi içimi kemiriyor ve bu bir hata, koskocaman bir şaka olduğundan böyle. Ben hiç de farklı değilim. Erkekler şakadırlar ama bu hemşireler bunu henüz bilmiyorlar. Benden başka hiç kimse henüz bunu bilmiyor. Üç on yılımı futbol oynayarak, bira içerek, silah atarak, arabalar alarak, çocuk döverek ve kadınları düzerek geçirdim ve her nasılsa zehir düşüncesi gelişmeye başladı.

Aynı zamanda da erkek olmak konusundaki bu kör edici gerçekten başım dönerken, aslında erkek olmadığımı hatırlıyorum. Çünkü hiçbir erkek daha önce böyle bir düşünceye sahip olmamıştır. Olamazdı. Çünkü onlar beyinle-

rinde fazladan bir çeyrek gibi olan haklılık duygusuyla doğmuşlardır.

Sonunda beni götürmeye çalışan şu enayi için daha fazla üzülmüyorum. Acınacak bir aşağılık olabilir, ama hâlâ bütün güç onda ve benim acımama zerre kadar ihtiyacı yok.

"Merhaba," diyor Delia, doktorlardan biriymiş gibi kendinden emin odadan içeri girerken. Hatta onda da ayrı klasörlerden var. "Connie üzerinde yazmam için bunu verdi," diyor nefes nefese. Ona herkesten uzaktaki birkaç sandalyenin durduğu yerde oturmamızı söylüyorum. "Connie şöyle, Connie böyle," başarmaktan dolayı hâlâ biraz küçümseyerek tükürür gibi konuşuyorum. Biraz ürküp sakınıyor, ama hemen toparlanıyor; bu kız, şu çocuklardan biri. Onların cesaretlerini öldürmek için kafalarına gerçekten vurmak zorundasınız.

"Ee onunla ne hakkında konuştunuz? Onun hakkında ne düşündün?" Şimdi öyle hevesliyim ki neredeyse salyalarım akıyor.

Delia benimle biraz oynayacak.

"Ona, sormamı istediğin soruları sordum."

"Hadi ama," diyorum. "Benimle oyun oynama Delia. Şunu hatırla; sen bana randevuyu tam ve doğru olarak anlatmazsan ben de sana cesedi göstermeyeceğim."

"Tanrım sen ciddisin," diyor. "Peki, peki, işte hastane kafetaryasındayız."

"Vizitelerine gitmedin mi?"

"Hayır, o acıkmıştı. Biraz önce bir ameliyattan çıkmış ben de olur dedim, tabii soda ve biraz Jell-o jölesi alabilirdim."

"O ne aldı?"

"Tanrım, bilmiyorum. Tavuklu sandeviç sanırım," Delia benden sıkılıyor. Bir gencin size tenezzül eder gibi davranması çok can sıkıcı ama bazen kaçınılmaz oluyor.

"Tamamıyla önemli, Delia. Hatta hareketler dışındaki ayrıntılar bile. Özellikle de yemeğiyle ilgileniyorum." Bu yüzden gözlerini kapatıyor; daha iyi hatırlayabilmek için. Bunun için onu seviyorum.

"Tamam, evet, bir tavuklu sandeviç ve bir karışık yeşil salata. İkisinin de yaklaşık yarısını yiyor. Thousand Island giyim. San-

deviçinin birazını ikram ediyor. Bir de portakal suyu. Bir doktor olduğu için oldukça sağlıklı ve iyi yiyecekler yiyor, diye düşündüğümü hatırlıyorum.

"Ve?"

"Bu kadar," diyor Delia. "Onunla röportaj yapıp buraya geri döndüm."

"Tanrı aşkına, sorularına neler söyledi?Neden uzatıp heyecanlandırıyorsun? Belki Pavlov'un şartlanma kurallarındaki gibi ona verecek biraz şekerim olsa yardıma daha çok yanaşırdı. Cüzdanımı arıyorum ama sonra cebime yönelmeyi düşünüyorum. "Sakız, Delia?" Bir naneli sakızı eline tutuşturuyorum.

Çiğniyor. "Yorgun görünüyordu ben de o yüzden önce stres sorusunu sordum. Doktor olmak hakkında, kadın olmak ya da işte bütün öbür şeyler hakkında. Bir kocası ve çocukları olduğunu düşünmüşüm gibi. Buraya yaşam ve ölüm kısmını da koyuyorum."

"Ama yaşam öyküsü başta olacaktı"

"En iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım," diyor Delia büzülmüş dudaklarla. Geri çekiliyorum. "Çocuğu olmadığını söyledi ve acaba lezbiyen olduğumu bana söylese mi diye düşünüyormuş gibi duraksadı. Sonra sanırım yaşımı hatırladı."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra gözleri yaşlarla doldu."

"Çocuğu olmadığı için mi yoksa bundan sonra ne geliyor?"

"Bundan sonra gelen, sanırım," diyor "Ama bunu en iyi anlayacak sensin."

Ben artık o kadar emin değilim.

"Sakızını patlatma, Delia," diyorum çünkü bu beni deli ediyor. Bunu klasöründen düzgünce okuyor:

"Son zamanlarda onu strese sokan bazı kişisel sorunları olduğunu, bu yüzden doktorluk yapmayı bir yük değil bir rahatlık olarak bulduğunu söyledi."

"Bunu sevdim," diyorum. "Kişisel sorunlar ben olmalıyım, değil mi?"

"Ben de öyle düşünmüştüm." diyor Delia, hâlâ deli gibi sakız patlattığı halde onu yine seviyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Emin olabilirsin," diyor. "Başka sakızın var mı?"

Ona tekrar sakız veriyorum, parmak uçlarıyla tutup birazını ağzına atıyor. "Tıp okulu hakkındaki saçmalıklar, meslekte cinsiyetçilik, okuyucularıma aktarabileceğim iki gerçek yaşam deneyimi ve onu doktor olmaya götüren ana karakter özelliklerinin bir özeti."

"Benimle ilgili başka bir şey?"

"Şey." İşaret parmağını biraz tükürükleyip biraz daha sakız alıyor. "Şu ifadeyi yıldızla işaretledim. Her doktorun sevgiye ve kafadar bir eşin desteğine ihtiyacı olduğunu söyledi. Kullandığı ifade tam buydu 'kafadar eş'. Şimdi artık cesedi görmeye gidebilir miyiz?"

"Nasıl istersen sevgilim" diyorum. Kalbim hızla çarpıyor. Herşey yolunda. Yine umut var. Connie'nin bana ihtiyacı var. Hemen şimdi ona döneceğim beni affedecek. O bağışlayan tiplerden.

"Cesedi görmek istiyorum. "Şimdi, Delia dikkatimi ona çekiyor, ben de ona neşeyle gülümsüyorum. Connie beni geri istiyor ve bu şöyle gidiyor: Onu aldattığım gerçeği benim sorunum ve/veya düşkünlüğüm bu yüzden can sıkıcı ve itiraz götürür. Fakat hiçbir şekilde benim ona verdiğim değerin ifadesi değil. Bu yüzden de — yeniden oluştuğumu, düzeldiğimi görünce — affedilebilir. Bakın hâlâ o bir melekmiş ya da ben Delia'nın annesi terapistin dediği gibi şartsız seven bir anne babaymışım gibi düşünüyordum. Ama kuşkusuz bu fazla sürmeyecekti. Hatta birkaç saniye bile değil çünkü gözlerimi Delia'nın yüzünden ayırınca orada Connie'yi görüyorum, yaşamımda gördüğüm en güzel kadınla kol kola yürüyor, gülüyor ve fısıldaşıyor.

"Bir iş arkadaşı," diyor Delia.

"Oh, eminim," diyorum. Konuşabilmem bile sürpriz.

"İş yerinde sevgilisiyle kol kola yürümemeliydi." diyor.

"Aşıkken herkesin senin tarafında olduğunu düşünürsün Delia. Herkes senin harika olduğunu düşünür."

"Birlikte çok zarif görünüyorlar," diyor Delia .

"Öf, kapa çeneni," diyorum "Sen lezbiyen bile değilsin."

"Bu iyi görünmedikleri anlamına gelmez." Ama sonunda kendini kötü hissediyor. "Güzellik sadece yüzeysel," diyor.

"Yapabileceğin en iyi şey bu mu?" diyorum.

"Stres yükseliyor gibi görünüyor," diyor.

Ceset, onu gerçekten öldüren korkunç neden her neyse ondan değil de, yürek parçalayıcı bir orgazmdan sonra yatakta ölmüş gibi mutlu ve huzur dolu. Deri çok beyaz olmasa ve dudaklar çok soğuk durmasa ölüm gerçekte oldukça çekici görünüyor.

"Onun," diye düzeltiyor Delia. "Onun dudakları..." Her nedense fısıldıyoruz. "Ceset bir insandı," diyor. "Keşke bu kadının nasıl öldüğünü bilseydik. Neden çekmecedeki numaranın üstüne bu bilgiyi düşmüyorlar?" Kır saçlı yaşlı bir adam bulamadık, bu yüzden bu genç kadınla idare etmek zorundayız.

"Hayvanat Bahçesi ya da müzedeki gibi mi?" diyorum. Aldırmıyor. Tümüyle cesede yoğunlaşmış durumda. "Belki Charlie söyleyebilir." diyorum. Charlie bizi içeri sokan ve şimdi Delia'nın ailesi dışında rol yaptığımı bilen tek kişi. Önce bayanlar tuvaletine girip, ben olarak çıkabilirdim ama kendimi güvenilir biri üzerinde, eski dostumuz eşcinsel otopsi doktorunda denemek istedim.

"Geçiş izniniz yoksa buraya giremezsiniz ahbap," dedi dosdoğru gözlerimin içine bakarak. "Nerede olduğunuzu biliyor musunuz?" Derin sesi sonraki kelimeleri gerçek Boris Karloff tarzında tartarak söyledi, ama dalga geçmiyordu. "Morgdasınız." Charlie yakınlarda burada birçok arkadaşını boylu boyunca gördü ve bu onu televizyondakiler gibi çıldırttı. Ölüme aşık, aynı zamanda da ondan nefret ediyor. Açıklaması zor ama onunla birlikteyken bir şeylerin yanlış olduğunu hemen sezersiniz. O sanki ruhunu yitirmiş gibidir.

"Benim, Charlie. Benim," dedim kendi sesimle.

"Ben erkek değilim. Ben benim." Gözlüğü ve emre amade bıyığı ansızın çıkarıp, yüzünü avuçlarımın içine aldım.

"Vayyy," dedi. "Ne kadar tuhaf." Sonra Delia'ya baktı. "Bu kim?"

"Delia, benim kafadar, terapistimin kızı. Ona, senin bize bir ceset gösterebileceğini söyledim."

"Elbette," diyor Charlie, çok meşgul ve resepsiyonist yemeğe çıkmak üzere olduğu halde. "Neden?"

"Felsefi nedenlerden," diyor Delia. Çok soğukkanlı.

"Neden böyle görünüyorsun?" diye bana soruyor Charlie. "Kimlik bunalımına mı girdin?" Belki mizah duygusunu yeniden kazanıyor. "Hastaneyi yeni bir cinsiyet geliştirmek için mi ziyaret ediyorsun? Fikrimi sorarsan, ki sormayabilirsin, kadın olarak çok daha iyisin."

Morgun soğuk, beyaz girişinde duruyorduk. Bir sürü alüminyum masa ve sandalye ve ölü, ölü, ölü, diyen ürpertici bir formaldehit kokusu vardı. Ortalıkta kimse olmadığından Charlie'ye yapmayı arzuladığım oyunu anlatabilirdim. Ama başladıktan az sonra anlatamayacağımı farkettim. Yalnızca Delia sıkıldığı için değil, bir kez daha kalbim kırılmış olduğu için. Bense bunu hissetmeye yeni başlıyordum.

"Neler oluyor?" diyor Charlie, cesedi bulup Delia'yı başında düşünmesi için bıraktıktan sonra.

Her şeyi bir cümlede anlatmaya çalıştım. "Erkek olarak Connie'nin sevgisini kazanabileceğimi düşündüm, ama o bunu bilmeyecekti ve benimle yakından ilgilendiği zaman kim olduğumu söyleyecektim, o da bana aşık olacaktı."

"Ama çoktan bir kız arkadaş buldu bile," diyor Charlie üzgün üzgün.

"Bana daha önce söylemeliydin," diyorum. Yumruğumla yanaklarımdaki yaşları siliyorum.

"Nerede olduğunu bilmiyordum. Ayrıca da bunu yapmayı kim ister?" Charlie sevgi hakkındaki herşeyi de bilir, ölümün doruğunda demek istiyorum. Gönül işleri zamanından önce kırmızı İrlandalı derisinde çizgiler yaratmış ve saçını ağartmış. İnsanlar bunun ölümle çok yakın çalışmaktan olduğunu düşünüyorlar. Ama bir cesetle çalışmanın, AIDS'ten ölen arkadaşınız bile olsa, ılık, hatta bir şekilde dinlendirici uyuyan bir bebekle olmaya çok benzediğini unutuyorlar.

"Bu bir şey ifade etmez," diyorum. "Herkes yıkılmış bir

ilişkiyi geride bırakmanın iki yıl aldığını ve bu kendini toplama zamanında girilen ilişkilerin yalnızca oyalayıcı olduğunu bilir."

"Bu değişir," diyor yavaşça, alçak.

"Ona planımı söyleme. Ona beni gördüğünü söyleme," diyorum.

"Peki" diyor hâlâ ne olduğuma karar verememiş gibi, cinsiyetten arınmış bir tavırla sırtıma vurarak. Bunu kişisel bir zafer kabul ediyorum, ama kendimi oldukça yalnız hissediyorum.

"Ölü kız intihar etmiş," diyorum eve dönüş yolunda. Bunu Delia'ya söylemek çok harika bir fikir değil ama gerçek bu. Bu yaşam ve Delia bebek değil. Hem çok küçük bir olasılık olarak bile intihar düşünmüyordur, sanmam. "İntihar etmeyi düşünmezsin değil mi?" diye soruyorum ne olur ne olmaz diye.

"Hah," diyor. "Nasıl yapmış?"

"Haplar," diyorum.

"Bunun için o kadar çakırkeyifti," diyor Delia.

"İşe yaradı mı?" diye soruyorum.

"Ne?"

"Ölü vücudu görmek. Yapılmaya değer miydi? Arkadaşlarına anlatacak mısın?"

"Sanmam. Çok özel geliyor."

"Anlatacaksın."

"Nereden biliyorsun?"

"Canlı olmanın bir parçasıdır."

"Saçmalıklar anlatmak mı?"

"Ölüyü geride bırakmak. Gitmelerine izin vermek. Yaşama girmek. Kime istersen sor."

"Evet. Sanırım onlara anlatacağım," diyor Delia, pencereden dışarı bakarak. "Sanırım bu hakkına tecavüz olmaz. Sonuçta o ölü."

"Şimdi kendini daha iyi hissetmiyor musun?" diyorum.

"Evet," diyor. Ama bununla ilgili şaka yapmayacağım. Eğer bu konuda güldüğümü görürsen, hatırlat, tamam mı?"

"Tamam," diyorum. Sonra bir süre sessizce ilerliyoruz. O da bana Connie hakkında, rolü başarmak hakkında ve her şey

hakkında neler hissettiğimi sorabilirdi ama sormadı. Çocukların bütün yapabildikleri kendi yaşamlarını alıp onunla ne yapacaklarını kavramaya çalışmak. Sizinkiyle ne yapmaları beklenebilir ki?"

Delia'ların evine döndüğümüzde, terapist kapıda bekliyordu. Öğleden sonranın ileri saatleriydi ve ciddi yüz ifadesi kötü haber var diyordu. Elbette ben kötü haberin benimle ilgili olduğunu düşündüm. Delia da kendisiyle ilgili olduğunu. Sonra ikimiz de hastanede oyalandığımız için başımızın dertte olduğunu düşündük.

"Onu bana ölü vücut göstermesi için zorladım," dedi Delia, arkadaşça.

"Onun suçu değildi."

Tabii ki ben de aynısını yapmalıydım. "Connie'yle röportaj yapmasını istedim. Bunu baskı altında yaptı." Ama sorun aslında ikimizle de ilgili değil. Hem o kadar kötü de değil.

"Büyükanne öldü," diyor terapist doğrudan, oturma odasına girince. "Baban gerekli şeylerle ilgilenmek için oraya üçtü." Delia haberi duyar duymaz farkedilir biçimde rahatladı ve ben de. Büyükanne zaten uzun zamandır iyi değildi ve şimdi ölmesi de çok iyiydi. Anlamı ayrıştırabilmek için her zaman yaşamın gizli gübresini arayan Delia, bütün günü ölümle ve şimdi bununla geçirmemizin ne tuhaf olduğu hakkında yorum yaptı.

O gece herkes uyuduktan sonra terapistin yatağına girmekten gurur duymuyorum. Ama bu anlaşılabilir, değil mi, bütün yaşadıklarımdan sonra? Bir aydan beri dünyada beni umursayan o oldu ve öyle üzgündüm ki gözlerinin tam içine bakmaya, onunla sevişmenin, sonra da kafamı göğsüne yaslamanın nasıl olacağını merak etmeye başladım. Bugün Connie'yi şu diğer kadınla görünceye dek kendimi çok sıkı kontrol ediyordum. Şimdiye kadar neyin gerçek, neyin yanlış olduğunu söyleyebilecek durumdaydım.

"Girebilir miyim?" diye fısıldıyorum. hepimizin uyuduğu

sanıldıktan sonra. Odasının kapısı azıcık açık.

"Hımm?" diyor. İçerisi karanlık. Uyuyor sanırım. Bu anda, neredeyse çalışma odasına geri dönüyorum, ama sıcak vücudunun benimkinin çevresinde kıvrıldığı düşüncesi, gerçi benzemiyor ve tuhaf ama, muhteşem bir koku gibi beni odaya çekiyor.

Sonra, Tanrım, onunla yatağın içindeyim, neredeyse sırtını bile sıvazlamadığım bu açık sözlü kadınla. Onca insanın arasında özellikle terapistimle. Ama doğrulup oturmuyor,ışığı yakmıyor ve yukarıdan bakan, küçümseyen bir tavırla azarlamıyor. Karanlıkta kollarını boynuma doluyor ve ben başımı yavaşça göğsüne koyuyorum.

"Böyle iyi mi?" diyor, rahat olup olmadığımı kastederek.

"Ah, evet," diyorum. Ama sonra en azından öbür göğsünü elimle okşamam, bacağına da dizimle sürtünmem gerektiğini düşünüyorum. Başlıyorum ve çok iyi, o kımıldamıyor. Ona dokunmama izin veriyor ve belki ben bitirene kadar da verirdi. Çok sessiz, çok durgun. Nefes alışını ve aradaki saatin tıkırtılarını duyabiliyorum. Elimi geceliğinin üstünde tutuyorum ve göğsünün yuvarlak sertliğini hissedebiliyorum. Dizim bacaklarının üst kısmına ulaşıyor ve hareket ediyor. Ama şimdi tereddüt ediyorum ve tamamen bırakmaya karar veriyorum. Kafamı yine göğsünün üstüne koyuyorum ve o elimi eline alıyor. Öyle mutlu oluyorum ki, bütün gece uyuyamayacağımı sanıyorum ama uyuyorum. Anında uykuya dalıyorum ve bütün gece bir daha uyanmıyorum.

Bugün mükemmel bir gün ama bunu gerçekten kanıtlayamam. Mükemmellik anlatılması kolay bir şey değil. Okuyucunun gözünde, kişiye özel olabilir ve bana çok şey ifade eden bir şey, başka birine hiçbir bir şey ifade etmeyebilir. Gökyüzünün rengi gri, hem koyu hem açık ve aralarda derece derece geçişler. Meltem güçlü ama savurucu değil. Rüzgâr, çanları çılgın gibi değil ama istekli istekli çınlatıyor. Ilık, soğuk değil, daha çok serin. Yaşlı kedi dışarıda kaldırımda yatıyor, arkasındaki tüyler komik bir şekilde uçuşuyor. Serinlik her nedense onu rahatsız etmiyor, oysa ben onun elektrikli ısıtıcımın sıcaklığını sevdiğini biliyorum. Bazen öyle yakınında yatıyor ki, bıyıkları konusunda kaygılanıyorum.

Mükemmel hava yanında, günle ilgili başka şeyler de mükemmel. Başım ağrımıyor bir kere. Ama bu gerçekten yalnızca acının yokluğu, bir gökkuşağı, temiz çarşaflar ya da postada birkaç binlik bir çek değil. Başka bir şey daha var: Yanımda oturan, beni bekleyen, bana göz kırpan lezzetli bir kızarmış etli sandeviçim var. Onu bu sabah yaptım ve karnım acıktığı zaman, yemek yiyebilmeden önce bir şeyler hazırlamak zorunda kalmamak için yanıma koydum. Bu günlerde sık sık çabuk tatmin olmayı isteyen bir ruh halindeyim.

Olabilir çünkü Connie'yle ilgili olarak dayanılmaz şekilde sabırlı olmak zorundayım.

Okuduğum kitap da mükemmel. İlginç bir konusu var ama batıcı değil. Hiç de bana benzemeyen karakterler bazı derin yönlerden tıpkı benim gibiler. Yaşam hakkında, deneyim, ihtiyaç ve korku hakkında konuşan karakterler sık sık kitabı elinizden bıraktırıp, sizi boşluğa baktırıyor. Artı, kapak ilk bakışta çapraşık ama aşağılarda tasvir ağırlıklı. Yani yeterince dikkatli bakılınca iki kadının parlak, dönen ışıklarının altında konuştukları görülebiliyor. Teybimde dinlediğim kısım daha

iyi olamazdı. Bu ruhu olan bir trompet konçertosu, fakat bana hâlâ düşünmem için boşluk bırakıyor.

Böylece görüyorsunuz. Ortamı,ruh halini. mükemmel duyusal denge. Teyp bile durmuyor. Kendi kendine neredeyse farkedilmez biçimde bir yüzden öbür yüze geçiyor.

Birkaç haftadır tekrar Connie'yle, mağarada yaşıyorum. En azından o ortalıktayken benim parmak ucunda yaşamam dışında her şey olması gerektiği gibi. Genellikle geceleri ortalıkta oluyor ki bu da mükemmel. Gece, mağara loş ve gölgeli oluyor, böylece bir kadının kalçalarına, göğüslerine ve yumuşak tenine sahip olduğumu farkedemez.

Ama sesimi duyabilir ve kokumu alabilir, en azından aynı odadayken. Bu yüzden doğal kokumu örtmek için hafif bir limonlu traş losyonu sürüyorum, sesim üzerinde de çok çalıştım. Ses tonunun değil ama ses perdelerinin oldukça etkili biçimde değiştirilebildiğini öğrendim. Şimdi önceden konuştuğumdan birkaç oktav düşük konuşuyorum ve kelimeleri genellikle ağzımın kenarıyla itiyorum. Sanırım böylece tesadüfen esrarengiz ve alaycı ama oldukça etkili bir biçim yakaladım. Tekrar kadın olduktan sonra bile bu sesi sürdürmeyi düşünüyorum.

Bazı geceler Connie işten dönünce ona akşam yemeğini hazırlıyorum. Yemek bir keresinde ızgara kılıç balığıydı, başka bir zaman sebzeli turta, ben benken hiç yapmadığımız şeyler. Bir keresinde Connie pişirdi ve bir keresinde de beni en sevdiğimiz Meksika lokantasına götürdü. Lokantanın adını kasten ve güzelce yanlış telaffuz ettim. Ayrıca dışarıda oturup, mum ışığında yememizde ısrar ettim. O zamandan sonra en az hoşlandığım akşam, Connie'nin kız arkadaşını benimle tanıştırmak ve geceyi geçirmek için eve getirdiği zamandı.

Ölçülü davranıyorlardı ve her şeye rağmen Barbara'dan hoşlandım ama onların ikisi, tam benimkinin yanında olan odada Connie'nin yatağında bütün gece birliktelerken neler hissettiğimi tahmin edersiniz. Ben eski odamda kalıyorum ve Connie, kimliğim hakkında onu uyandıracak hiçbir şey sezmesin diye, akıllıca, yatağın alışık olduğumdan çok yumuşak olduğundan şikâyet ettim.

Bakışlarımı daha ciddi şeylere yöneltmeye çalışmakla

meşgulsem de onların birlikte olmaları kötü geldi ve ben kendimi kötü , gerçekten kötü, en kötü hissettirmesine izin verdim. Savaşmadım. Yalnızca kendimi Connie'nin masasının üstünde bağdaş kurmuş, ikisinin mırıldanmalarını, koklaşmalarını ve Connie'yle benim yaptığımız gibi birbirlerine sarılmalarını izlerken düşledim. Bütün gece iğrençti ve göğüs kafesim üstünde elli tuğla, orta boy bir televizyon veya ışıl ışıl yanan mavi gözleri, açık ve yapışkan bir Amerikan bayrağı gibi bana doğru salladığı kırmızı, kıvrık diliyle koskocaman bir maymun oturmuş gibiydi.

Ama bu yalnızca bir gece oldu neyse ki. Bazı geceler Connie eve hiç gelmiyor. Sonra dışarıdan bir pizza ısmarlamamı önermek için arıyor. Bense uzun bir banyo yapıp, göğüslerim loş mum ışığında gümüşümsü parıldarken mağarada çıplak çıplak geziniyorum. Hiç pizza ısmarlamıyorum. Yatağın içinde eski geceliklerimden birinin üstünde tahıllı yiyecekler yiyorum. Connie benim giysilerimi bir karton kutunun içinde dolapta bırakmış, iyiye işaret, değil mi?

O eve gelmediğinde, bazen Connie'nin eşyalarını karıştırıyorum. Elbiselerini, mektuplarını, resimlerini ve ayakkabılarını. Kazaklarını kokluyorum. Onun elyazısı gibi yazmaya çalışıyorum. Yatağında yatıyorum, tam ortasında. Ama yalnızca gecenin yarısına kadar. Erken dönmeye karar vermesi olasılığına karşı üçte kendi yatağıma geçiyorum. Onu her gece, düşleyebileceğimiz her durumda rüyamda görüyorum; İsviçre'nin vadileri, köyleri arasında düşük hızla seyahat eden bir trende, hastanenin bekleme odasında çok az bir acıyla kırmızı saçlı bir kız doğururken. Benim en sevdiğim, Connie'yle benim birlikte oynadığımız bembeyaz bir duvar tenisi sahasında geçiyor. Bütün gücümüzle küçük mavi topu tavana ve dört duvara atıyoruz, yüzleri olmayan rakiplerimizi eziyoruz. Böylece onlar yalnızca aptalca daireler çizip, raketlerini boşa sallıyorlar. Bu rüyanın en güzel tarafı, ne yaparsam yapayım topu kaybetmiyorum. Vücudumu, topu ve oyunun akışını mükemmel kontrol ediyorum. Connie de öyle. Tek bir insanmışız gibi birbirimizin hareketlerini önceden görüyoruz. Her rüyanın sonunda Connie bana bakıyor. Trenin kompart-

manından, kırmızı saçlı bebeğimin tepesinden, tenis sayıları arasından. Gözleri şöyle diyor: "Seni seviyorum tatlım. Bir daha hiç gitme."

Biliyorum. Biliyorum. Bu saçma. Uydurma ama kahretsin bilinçli değil. Bu konuda ne yapacağım? Elde edebileceğim her şeye ihtiyacım olduğunda düşlerim bana destek oluyor ve umut veriyor. Ayrıca Connie'yle platonik kafalı eşcinsel bir erkek olarak yaşamakla, yalan söyleyerek, aldatarak, sinsilik yaparak geçirdiğim kara yıllar boyunca ulaştığım büyük vicdan borcunu yavaş yavaş ödediğim sonucuna varmaya başladım.

Dedikleri gibi bir taşla iki kuş vuruyorum. Özellikle Connie'nin beni gerçekten sevmesini sağlayabilirsem. Tekrar.

Ama bunu nasıl yaptım? Nasıl mağaraya, kendime ait eski yatak odama nasıl döndüm? Connie benden bir an bile kuşkulanmadan? Hatta tükenmediğimi bir an bile tahmin etmeden? Neredeyse çok kolay oldu.

Charlie ona benim Aimee Cabot üzerine bir kitap hazırlamak için üç aylığına gelen eski bir ahbabı olduğumu söyledi. Connie'ye bir ev arkadaşı isteyip istemediğimi sordu. Onu gerçekten Aimee'nin tasarladığı bir yerde yaşamamın ne demek olduğunu düşünmeye yönlendirdi. Bu Connie'nin Aimee'nin anısına bir armağan gibi olurdu, artı en yüksek kirayı öderdim. Kira işini Charlie halletti, ben de bundan hoşlanmadım. Kılık değişikliği yüzünden kitapçıdaki işimi bırakmak zorunda kalmıştım ve birikmiş çok fazla param da yoktu. Ama başka şansım var mıydı?

Başta Connie hayır dedi, kesinlikle olmazdı. Mağara biraz özeldi, bunun yanında o ev arkadaşlığı için çok yaşlıydı. Öbür yanda ise ben vardım, telefonum yoktu, kitabı zamanında bitirmeliydim, yılın bu günlerinde okul merkezi kentimizde uygun daire yoktu. Charlie harikaydı. Connie hayır dedi. Charlie haberleri bana telgrafla göndermek zorundaydı. Ben mutlaka üzüntülerimi ve hak verişimi telgrafla bildirdim. Kampüs'ün yanındaki Howard Johnson'ın yerinde kalacaktım. Bir heavy-metal grubunun, turnelerinin son gününde çılgın bir içki ve uyuşturucu partisinden sonra en üst katı harap ettiği yerde. Hâlâ orijinal rengi turkuaz ve turuncuda inat edilen yerde.

Hatta Charlie'nin Connie'ye başvurmasına izin verdiğim için bile çok üzgündüm. Ne gülünç. Charlie bütün bunları, ne kadar sevimli, küçük, temiz ve kanaatkâr olduğumu göstermek için Connie'ye okudu. Bu, yazımdan ve cümle yapımdan da anlaşılabilirdi. Onu sonunda ikna eden kısım Howard Johnson'ın yeri oldu. İçliliğim yüzünden acı çekti.

"Bu kesinlikle bir hata ama ona tamam de," dedi. "Burada kalabilir. Nasılsa ben çok seyrek evdeyim. Üç ay nedir ki zaten. Kahretsin, Charlie, neden beni böyle şeylere karıştırırsın ki?" Charlie bilmediğini söyledi ki bu Connie'nin tahmin edebileceğinden çok daha doğruydu. Charlie, neden bunu yapabileceğini söylemişti? Eğer plan işe yaramaz, bana aşık olmazsa, Connie ona oyun oynadığımız için ikimizi de asla affetmezdi.

"Bunu neden yaptın, Charlie?" diye sordum, mağaraya kesin olarak yerleştikten sonra. Connie dışarıdaydı ve Charlie şarap ve sarmısak soslu levrek için bana katılmıştı.

"Neden?" diye tekrarlıyor, inek gibi çiğneyerek. Belki bütün o önceki acılarından dolayı. Tam şu anda levreği, şarap sosunu ve mum ışığının mağaranın duvarlarını danseden çubuk şekilleriyle doldurmasını seviyor.

"Lanet olsun, çünkü eğlenceli gelmişti, sanırım."

"Ama hiç ahlak anlayışın ya da kontrolün yok mu? Yalan söyledin Charlie, hem de Connie'ye, en yakın arkadaşına. Seni öldürecek."

"Sen yardım etmemi istedin, Connie'yse istemedi. Ben de sana yardım ediyorum."

Böyle bıraktım. Kendini kontrol etmiyordu. Yaşam eğlenceli olmalıydı. İyi ki çok şey farkettirecek güçlü ahlaki yaptırımları olan bir işi yoktu.

"Beni kimin sevdiği gerçekten umurumda bile değil," diyor. "Bu bütünüyle o, değil mi, kontrol, kendini bilmek? İnsanların seni sevmesini, sana saygı göstermesini istemek. Yani şimdi sen beni seviyorsun, Connie yakında sevmeyebilir ya da o sever, sen sevmezsin ya da ikiniz de sever veya sevmezsiniz. Kimin umurunda?"

Gerçekten bunları mı kastediyor. Kendini bilmek bu mu? Tabii ki değil.

"Bencil zevkler elde etmek için acı çektirmeye ne demeli? Dindirmekten acizken acıya izin vermeye?

"Senin yaptığın bu, değil mi? diyor Charlie nazikçe.

"Connie mi söyledi?"

"Bana söylediği kesinlikle yalnızca buzdağının ucu, ha." Sandalyesini geri itip, midesini sıvazlıyor. "Sigara içmeme kızar mısın?" Şimdi Charlie'den bir bakıma nefret etmeye başlıyorum ve ondan korkuyorum da. Kesinlikle bana sahip. Benim de onun kadar ahlaksız olduğumu biliyor. Artı, planımın yürümesi için ona hâlâ ihtiyacım var.

"Bunu yakında tekrar yapmalıyız," diyorum, bir dal gibi kuruyarak. "Biraz daha şarap?"

"Çok lezzetli," diyor, bardağını mum ışığına doğru kaldırıp, rengini inceleyerek. Sonra tam tadı alabilmek için gösterişli bir şekilde bir ağız dolusu şarabı höpürdeterek içiyor. "Üstün bir yıl," diyor ve bana gülümsüyor. "Kaygılanma canım, bir kalbim, kontrolüm ve suçum var. Bütün insanlık fena durumda. Başıboş bir köpek, evsiz bir kadın, pantolonunun önü açılmış bir borsa simsarı görürüm, durup elimden geldiğince ilgilenirim. Bugün kötü sayılabilecek bir gün geçirdim. Ve senin bir şans daha hakettiğini düşünüyorum. Herkes eder. Daha önce kimsenin onu elde etmesine yardım edebilecek durumda olmadım. İnsanlar benim bölümümü ziyaret ettiklerinde, sahip olabilecekleri bütün şansları elde etmişlerdir." Gülmeye başlıyor, ben de, oysa çok da arınmış hissettirmiyor. Darağacı mizahı bunu asla yapmaz. Ölüm mizahı çok karanlık bir odada çok kısa bir mum yakmak ya da dondurucu soğuk bir gecede ön kapıyı kapatmak gibidir. Olsa olsa geçici bir önlemdir.

"Eee nasıl gidiyor? Seni seviyor mu?"

"Çok az," diyorum. "Varlığımı bile zar zor duyuyor. Onu geri kazanacağımı sanıyor musun?" diye soruyorum. "Dünyada tek isteğim bu. Keşke sen şeytan olsaydın böylece Connie'yle takas etmek için sana ruhumu verebilirdim."

"Evet, onu geri alacaksın," diyor. "Ama bu yalnızca başlangıç olacak. Yemin ederim. Hiçbir fikrin yok. Bundan sonrası senin tüm yaşam öykün olacak."

Gece Connie eve geç geliyor. İçmiş. Sarhoş. Daha önce hiç görmediğim kadar sarhoş ve kuşkusuz mutsuz. Bu kadar mutsuz olmasına seviniyorum. Bu kadar mutsuz olmasına üzülüyorum, ama çok az. Geceliğiyle ateşin yanına oturmuş portakal suyu içiyor ve duş alıp dişlerini fırçalamış olmasına rağmen kelimeleri birbirine karıştırıyor. Ben hâlâ iş başındayım, Charlie'yle yediğimiz yemeğin bulaşıklarını bitiriyorum.

Bana, nasıl Barbara'yı daha fazla sevmediğini, çünkü aklını benden, eski benden alamadığını, onu inciten ama bunu kasten yapmayan kişiyi anlatacağını umuyorum. Kadehleri dikkatle kuruluyorum çünkü onları son İtalya yolculuğumuzda Connie'yle birlikte almıştık, sonra önlüğümü çıkarıyorum, dolabın içinde saklayıp hiç giymediğim önlüğü ve oturma odasına gidiyorum. Yere karşısına oturuyorum ve birkaç dakika birbirimize bakıyoruz. Şöyle düşünüyorum. *Sarhoş olmasına seviyorum, çünkü aksi halde kim olduğunu kesinlikle anlardı.*

Gerçekten benken hiç yapmadığım bir şekilde gözlerinin içine bakıyorum. Cesaret edemezdim ki. Evli olduğunuz insana gerçekten bakmak çok derin oluyor. Kalbinizi kıracak çok şey olabilir. Gerçekten bakmayı güvenli hale getirmek için yeterli yol yok. Bütün kız arkadaşlarımın gözlerinin içine baktım ama bu bir oyundu, seks pozisyonları gibi. Eve gitmesinden önce onu sevdiğimi düşünmesini sağlayabilir miyim? Connie buraya gelmeden önce? Şimdiyse Connie'nin gizliden gizliye bulunan gözlerine, ceza ve karşılık verme isteği gütmeden bakıyorum. Çünkü ben bir erkeğim ve o var olduğumu bile bilmiyor.

"Konuşmak ister misiniz?" diyorum sonunda.

"Gözlerin," diyor Connie.

"Ne?" diyorum ama korkmuyorum çünkü dediğim gibi o sarhoş.

"Bir şey yok," diyor. "Bir şeyler görüyorum. Sarhoş olmaktan nefret ediyorum. Büyük olasılıkla bütün gece halüsinasyon göreceğim ve uyur mu uyanık mı olduğu mu bilemeyeceğim. Sarhoş olduğum başka bir zamanda odaya gelen bir katili durdurmaya çalışırken yataktan düşmüştüm. Tabii ki aslında kimse yoktu."

"Kız arkadaşın da mı yoktu?" İlk karşılaşmamızda uzun zamandır, yaşamını paylaştığı bir kız arkadaşı olduğunu söylemişti.

"Benimle yatmazdı. Senin odanda yatardı. Bazen birbirimizi ziyaret ederdik."

"Ne kadar üzücü," diyorum, gafil avlanarak. Ama şimdi birbirini seven iki insanın aynı yatakta yatamaması ve düşlerindeki katillerle birlikte karşılaşamaması dayanılmaz derecede üzücü geliyor.

"Sen biriyle yaşadın mı?" diye soruyor Connie. "Elbette yaşadın. Herkes yaşar. Aynı yatakta yattınız mı? Elbette yattınız." Zavallı Connie. Bu gece karmakarışık.

"Yatmaya gitsen iyi olur belki," diyorum. "Hiç tuvalette oturduğunu düşlerken yatağı ıslattığın oldu mu? Başta müthiş bir ferahlık verir, sonra uyanırsın ve kendini korkunç hissedersin. Çünkü her şey ıslak ve sıcaktır, gecenin bir yarısı kalkıp çarşafları değiştirmek zorunda kalırsın." Duraksıyor ve bu konuda bir dakika düşünüyor. Eğer yeteri kadar bekleyebilirsem o bundan bir anlam çıkarmak üzere. "Harika duygular, kötü duygulardır," diyor sonunda.

"Islak duygular?" diye soruyorum.

"Benimle dalga geçme," diyor.

"Yalnızca duyamadım," diyor.

"Harika duygular. Devam etmesine izin vermek kötüdür."

"Sen bu gece ne yaptın?"

"Belki çok fazla seks yapabilen insanlar yataklarını ıslatmazlar ya da büyük işçi gruplarının aileleri gibi olduklarını söylemezler. Belki seks bunun içindir."

Göğsümün içinde bir şey çözülüyor."Seks yapmıyor musun Connie'?" Öyle mutluyum ki yerimde duramıyorum. "Sanmıştım ki sen ve Barbara..."

"Denedik ama konsantre olamadık. Boşalamadı. Durmadan 'senin sayende boşalacağım' diyordu. Böylece arkadaş kalmaya karar verdik."

"Oh," diyorum.

"Sevgilimle haftada bir, haftada iki sevişirdik. Her zaman birbirimizin kollarında uyuyakalırdık, bu çok güzeldi. Çünkü aynı yatakta yatmazdık."

"Bunu söylemiştin," diyorum. Bu konuya takılıp kalmasından biraz yorulmaya başlıyorum.

"Güzel olduğunu düşündüm ama sanırım değildi." Connie'nin sesi komikleşmeye başlıyor, bense kahretsin diye düşünüyorum. Ona yaptıklarım için ağladığını görmem gerekiyordu. Beni özlemesinin çok da iyi olmayacağını unutmuştum. Ateşe bakıyor ve alt dudağı titriyor. Bu gece gerçekten kendini bırakıyor.

Sonra ben de biraz ağlamaya başlıyorum, onunla, bizimle. Kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. Arabamla bir kediyi çiğnediğim, Connie'yi Barbara'yla ilk gördüğüm zamanda bile. Öyle olması gerektiğini adım gibi bildiğim için bu kadar kötü hissediyorum. Connie'yi yeniden kazanmanın bir yolu olduğu için değil, zaten bu bir yol da değil. Ama burada oturup, kalbini kırdığımda neler hissettiğini gerçekten dinlemem gerektiği için. Onu geri kazanamazsam, bu kadar zaman boyunca ona en derin duygularını anlattıranın ben olduğumu anlasa bile — benden daha fazla nefret eder — biliyorum ben asla eskisi gibi olmayacağım.

"Hiçbir erkekle sevişmedim," diyor Connie sessizce. Galiba sonunda ayılıyor. "Doğrudan bunu denemeyi düşünebilirim. Sevgilim bana karşı çok kötüydü ve Barbara'yla ilgilenmiyordum. Belki çözüm erkekler."

"Hah," diyorum aniden. "Cevap hiçbir zaman bir erkek değildir. Kaldı ki karşı cinsler arası seks çok aptal görünüşlüdür. Adam üste çıkıp, pompalar. Pompala, pompala, pompala. Bunu filmlerde her zaman görüyorsun, değil mi?

Connie gülüyor.

"Görmüyor musun?" diye devam ediyorum. Onu gülerken görmek hoşuma gidiyor. Öyle hoşuma gidiyor ki bir bakıma

ona her şeyi anlatmayı ve *Connie, izin ver seninle yatayım ve bu yuvarlak mağaramızda bütün gece ve sonsuza dek yanında kalıp seni sallayayım* demeyi istiyorum.

"Filmlerde erkeklerin hayvani doğalarını eleştirirken hep zavallı bir kadının üstünde çılgınca tepinen şişko, kıllı adamlar gösteriyorlar ve acınası kel fıçı, tahterevallinin bir ucu gibi bir yukarı bir aşağı uçuyor.

"Evet, evet," diye kıkırdıyor.

"Filmlerde adamdan hoşlanıp onu daha seksi göstermek istediklerinde genellikle girme açısını yataylaştırıyorlar ve adam bunu daha yavaş yapıyor.

"Hem de," diyor Connie "kadın ortalıkta dolaşıp bundan hoşlanıyormuş gibi yapıyor."

"Ama bu her zaman adamın hareketi," diyorum. "Film kadın hakkında bile olsa." Birden bir adam böyle konuşabilir mi diye merak ediyorum. Bir erkek, eşcinsel bile olsa, karşı cinsler arası cinsel ilişkiye dair sinema politikası hakkında böyle atıp tutabilir mi?

"Bir erkeğe göre oldukça Andrea Dworkin kokuyorsun," diyor Connie.

"Kim?" diyorum. "Her zaman başımın etini yiyen feminist bir kız kardeşim var. Lezbiyen filmleri daha mı iyi?"

"Hayır," diyor. Lezbiyen filmlerini yalnızca bir kere, beş yıl önce Şükran Günü üzeri, başka bir çiftle kiraladığımız bir kabinde izlemiştik. Filmler penis yerine geçecek şeylerle doluydu — emmesi güzel olan bahçe hortumları ve şişme erkekler— ama daha da kötüsü bunları diğer insanlarla seyretmek zorunda kalmaktı. Nasıl hiç heyecanlanmadığımızı göstermek için ikide bir yapım değeri ve yönetim tekniğiyle ilgili alaylı yorumlar yapmıştık.

Bunların yanında, hatırladığım kadarıyla — keşke hatırlamasaydım — o hafta sonu başıma gelen kötü filmler değil, durmadan birileri okurken diğerlerinin yürüyüşe çıkmasını öneren öbür çiftin yarısıyla yatağa girmekti. Kadın ilişkisinin sona yaklaşmasını, sevgilisinin bütün yaptığının, kendi beceremediği şeyleri başarmış kadınların biyografilerini okumak olduğunu anlatırken yürüyüş üzerine yürüyüş yaptık.

Sonra şöyle dedi: "Sevgilinin elini tutarken gelen yalnızlık, olabilecek en kötü yalnızlıktır." O ve ben çam iğnelerinin ve çimenlerin üstünde, o nefes nefese sekiz yıllık ölmek üzere olan ilişkisini kıyaslamalarla suçlar, ben kabinde, ürologdan öğrendiğim bütün pozisyonları denerken yalandan seviştik.

"Sanırım, haklısın," diyorum. Connie'ye.

"Artık yatmaya gitmeliyim," diyor. "Hiçbir kadınla yattın mı sen?"

"Hayır," diyorum. Yatmamış olan eşcinsel var mıdır?

"Demek istediğim, filmlerde, bir mağarada kadın ve erkek, yalnız" diyor, "kaçınılmaz."

Ben de ona diğer kaçınılmazı söylüyorum. "Biz filmlerde değiliz, Connie. Bizim özgür irademiz var." Onun iyi babası, köy papazı veya psikiyatrist gibi hissediyorum; bir erkeğin cinsel istismar veya lütufla dolu olmadan bir kadına bağlanmasının yolunu düşleyemesem de. Gerçekten bütün istediğim onu yatağına yatırmak üstünü örtmek, alnından öpmek ve konuşmayı kesmesini söylemek. Ama bunları yapamam çünkü ben, ben değilim.

"Demek istediğim," hâlâ konuşmaya devam ediyor, "Eşcinsel erkeklerin ve lezbiyenlerin bir zamanda bir kere sırf eğlencesine birlikte yattıklarını duymuştum. Duygusal tatil gibi. Bunu hiç duymuş muydun?"

"Hayır," diyorum. Bütün bu saçmalıkları nereden uyduruyor. Yanımda, masanın üstünde duran bir Time dergisini okumaya başlıyorum.

Kelimeleri görmek için yeterli ışık yok ama, her zaman editöre mektuplardan sonra koydukları savaşın ve kan revan içinde kalmış, evsiz, aç, yetim görünüşlü insanların fotoğraflarını seçebiliyorum. Benim gibi dünyadaki her olanağa sahip insanların yaşamı neden kendileri için bu kadar zorlaştırdıklarını merak ediyorum. Connie neden yatmaya gitmiyor merak ediyorum.

Bir süre sessizlik oluyor. Dergiye bakıp, bu anda, Connie'nin yaşamına ya da benimkine karışmazken kendimi çok hoşsohbet ve huzurlu hissediyorum. Sonra Connie geceliğinin altından ayaklarını çıkarıp ayağa kalkıyor.

"Yatmalıyım," diyor ve bu sefer gerçekten bunu kastediyor. Ayakta sendeleyeceğini sanıyorum ama o ateşin önünde heykel gibi dimdik durup, içime işleyen bakışlarıyla beni süzüyor. Başardım, bundan eminim. Sonra, ipleri bir anda kesilmiş bir palyaço gibi yere yığılıyor.

Belki kim bayıldı ve çok rahatladığı için düşerken bir tarafını incitmedi ama ben yine de haykırıyorum. Kendi sesimle haykırıyorum ve sonra ona gidiyorum, onu tutuyorum ve oracıkta yerde onu sallamaya başlıyorum. Başının üstüne kürek kemikleri arasındaki boşluğa en güzel sevgi sözlerini fısıldıyorum, midesine ve ayak parmaklarına en gizli sırları. Çok tatlı ve aynı zamanda üzücü geliyor. Çünkü söyleyecek bu kadar çok şeyim varken bunları yalnızca bu halde söyleyebiliyorum, o kollarımda derin bir uykudayken.

Onu yatağına götürüyorum ve gecenin geri kalan saatlerini mağaranın içini düzeltmekle geçiriyorum.

Tasarımın sonsuz özgürlüğü mümkündü. Basit bir mağara genişletilebilir, şeklen değiştirilebilir, arkasına, bir yanına, altına üstüne ya da bir odadan çıkıntı yapacak şekilde başka bir oda eklenebilirdi.

Yine de özgürlük tam değildi. Kayalık kof çıkabilir ve delinebilirdi ama oda, kullanımı yorucu, dışarıda kullanılan malzemeler, özellikle de harç olmaksızın eklenemez. Daha da ötesi yüzeyden fazla derinlere oyulamazdı, çünkü yalnızca yüzeyde güneş ışığı ve kullanılabilir hava vardı.

Bir mağaranın yapımı, genel inşa yöntemlerinin antitezidir. Mağara, doğrudan doğruya, çok büyük bir kitleden, ona oranla daha küçük bir parçanın çıkarılmasıyla elde edilen boşluktur. Oysa, basmakalıp bir barınak, isterse bir trullo (*) olsun, taş kubbeli bir konak ya da okurun kendi yaşadığı yapı, daha çok birbirine eklenen sert kalıpların kapalı bir yer oluşturmasıyla dolaylı olarak elde edilmiş bir boşluktur. (**)

Barbara, Connie'nin yanına taşındı, yanımıza. Connie bunu komik buluyor. Barbara profesyonel bir basketbolcu. Boyu 1.85 ve daha önce söylediğim gibi çok hoş görünüyor: Şanslı kuşağın önemli bir elemanı. Doğal ayıklanma kuramı da onunla doğrulanıyor. Hem, yalnızca uzun boylu olduğu için erkek çocuklarına da benzemiyor. Takımın menajeri bu konuda kesin kararlı. Atletlerin saçları en azından omuza kadar uzun olmalı, saha güvenliği açısından tırnaklarını kısaltabiliyorlar, ama en

(*) Trullo: İtalya Yarımadası'nın güneydoğu ucunda Otranto kenti çevresinde görülen bir konut tipi. Her biri yalancı kubbe tekniğiyle örtülmüş eğrisel planlı hücrelerin birbirlerine eklemlendirilmesiyle oluşturulmuştur (Ç.N.).

(**) Edward Allen'in 'Taş Barınaklar' adlı yapıtından (Combridge MA M.I.T. Yayıncılık 1969, sf. 54-55)

azından üç parça takı takmaları, her zaman ruj ve parfüm kullanmaları gerekli. Uzun boylu olmak ya da atlet olmak insanı otomatik olarak erkek çocuklarına benzetmiyor. Ancak ne kadar uzun olursanız, satıcılar size o kadar sık "Yardım edebilir miyim bayım?" diyorlar.

Barbara ve ben bazen birlikte sürtüyoruz. İkimizin de özel nedenleri var. Ben, ışıklandırmayı kontrol edemezken Connie'yle hiçbir zaman hiçbir yere gitmeyeceğim için biraz yalnızlık çekiyorum. Barbara'ya ise takım menajeri arada bir, bir erkekle görünmesinin iş açısından iyi olacağını söylemiş. Takım menajeri herkesten çok eşcinsel ama kadın neyin sattığını iyi biliyor ve bu kesinlikle basketbol sahasında koşturup çengel atışlar yapan, bütün bir yaşam boyunca gözleri bir erkeğe bile takılmadan yaşayabilecek bir avuç iri kıyım lezbiyen takımı değil.

Yine de Vons'un koridorlarında onunla yürümek oldukça tuhaf oluyor, çünkü o çok daha uzun ve erkek olan benim. Erkeklerin şaşırmış biçimde önce birimize sonra diğerine bakmaları tuhaf oluyor. Çocuklar, yetişkinlerin akıllarından geçirdikleri o soruyu soruyorlar: "Anne, hangisi kadın? Hangisi adam?" Hatta küçük bir kız bağırıyor: "Bunlar sirkten mi gelmişler?" İnsanlar bizi geçtikten sonra kıkırdamaya başlıyorlar, bense dimdik ileri bakıyorum. Kendimi farklı ırktan biriyle evlenmiş ya da herkesten ayrı yetenekli veya bir lezbiyen gibi hissediyorum. Ama bir yandan da bundan oldukça keyiflenmeye başlıyorum. Barbara hiçbir şey farketmiyormuş gibi görünüyor, herhalde buna alışık olduğundan. Ya da belki buluğ çağından beri herkesten ayrı bir yükseklikte bulunduğu için farketmiyordur.

Barbara'yla alışverişe gitmenin iyi yanlarıysa onun her zaman eğlencelik yiyecekler alması ve boyunun her şeye yetişebilmesi. Atletlerin yalnızca sağlıklı yiyecekler ve güçlenmek için biraz kırmızı et yediklerini sanırdım, ama Barbara'nın teorisine göre, hızla yakılırsa yediğinin protein ve karbonhidrat olması ya da senin onlardan çok fazla yemiş olman hiç farketmiyor. Bu yüzden sık sık markete gidiyoruz, pasta, ekmek, hamburger köftesi, biftek, yağlı süt, patates, marul ve

enginar gibi şeyler için. Barbara dondurma dışında pek tatlı sevmiyor. Onu da televizyon seyrederken doğrudan doğruya kutudan yiyor. İçkileri de pek sevmiyor çünkü onlara ihtiyacı yok. Bütün gün boyunca vücudunda dolaşan anormal orandaki andorfinler yüzünden her zaman oldukça iyi huylu.

Neden buraya taşındığını bir türlü anlayamıyorum. Connie anlatmaya yanaşacak gibi görünmüyor, yalnızca can sıkıcı bir şekilde gülüyor ve kobay farelerin, küçücük yerlere kapatılmaktan dolayı çıldırdıklarını anlatıyor. Barbara Connie'nin yanında yatıyor ama tekrar sevgili olup olmadıklarını ve Barbara'nın ne kadar kalmayı planladığını bilmiyorum. Buraya iki bavulla geldi ama şimdiye kadar birini açtı.

Kafamın içinde sesler fısıldaşıyor:

"Çok yumuşaksın. Tenin çok yumuşak."

"Bir kız olduğum için."

"Çok ıslaksın."

"Çok önemlisin."

"Seninle bir kadın olmayı seviyorum."

"Daha önce hiçbir kadınla birlikte olmamıştım, yalnızca kızlarla olmuştum."

"Benimle öyle yavaş seviş ki, nerede olduğunu bile unut."

"Kokla. Güçlü bir kokum var."

"Beni bebeğinmişim gibi sarmanı istiyorum."

"Bana seksi bir kombinezon al."

"Beni incitiyormuş gibi yapmanı istiyorum."

"Korkuyorum."

"Seni göğsüme bastırmayı seviyorum."

"Yaklaş."

Bu yalnızca onlarla savaşacak kadar çabuk uyanmazsam oluyor. Çoğunlukla Connie'yle Barbara'nın sevgili olmadıklarına inanıyorum. Hem aynı yatakta yatmaları iyi. Böylece Connie yalnız kalmıyor. Sonra bazen, seviştiklerinden kesinlikle emin oluyorum, ben duymayayım diye çok yavaş yapıyorlar. Bütün gece sarmaş dolaş yatıyorlar, böylece düşleri birbirine karışıyor. Böyle olduğu zamanlarda göğüs kafesimin altında bir şey hareket etmeye başlıyor ve bir denizanası gibi dalgalanıyor. Sonra bütün gün öyle kalıyor. Sanırım kırılan daha çok

kalbim oluyor.

Bazı geceler yemeği birlikte yiyoruz ve günün olaylarından konuşuyoruz, ben de kendimi kötü hissetmeyi unutuyorum. Gerçekte bu tıpkı bir aile gibi, Hollis'den başka kimsenin sahip olmadığı cinsten. Hollis, anne babası ona gerçekten sorular sorup yanıtlarını dinleyen ortaokuldan tanıdığım bir kızdı. Böyle hissedince yatmaya giderken Barbara ve Connie'nin birlikte ne yaptıklarını umursamıyorum.

HOLLIS. (Okul arkadaşım): Aritmetikte sonucundan emin olmadığım bir problem var.

BABA (yavaşça): Yemekten sonra bakalım, hayatım sen de bana, Vietnam Savaşı'nı protesto etmede ortaokul öğrencilerinin önemli rolü hakkında editöre yazdığım mektup için yardım eder misin?

ANNE: Bayan Miller armağanını beğendi mi, tatlım? Voleybol çalışman nasıl gitti? Hâlâ yüksekten servis atmaya mı çalışıyorsun yoksa başka bir şey mi deniyorsun?

Bu konuşmayı tüm kalbimle biliyorum. Çünkü büyürken onu dini bir şiir gibi kendi kendime tekrar tekrar söylerdim. İlk duyduğum zaman aile, annemi ve beni bir çeşit Meksika yemeği ve limonlu kek için evlerine davet ettiği zamandı. Annem tuzu peçetesinin üstüne döküp saçarak beni utandırmıştı. Onlarsa bunu mükemmel toparladılar çünkü geriye kalan iyi örtüleri vardı ve bu yüzden çok sakindiler.

ANNEM: (Aşağılık duygusuyla) Tuzu döktüğüm için çoz üzgünüm. Çok üzgünüm.

HOLLİS'İN ANNESİ: (neşeyle) Sol omzunuzla birine vurun, bir dilek tutun ve sonra unutun. Şimdi bize işiniz hakkında bir şeyler anlatın. Kendi işinizi ne zaman kurdunuz?

Şu anda, burada konuşma şöyle gidiyor:

BARBARA: Rus takımı günde on iki saat çalışıyor ve kaybederlerse oyuncular ağlıyorlar.

CONNIE: Çevirmenleri var mı? Duygularıyla ilgileniyorum, gerçek olanlarla, gazetede okuduklarımızla değil. Lezbiyen olmak gibi. Aralarında birkaç lezbiyen vardır, değil mi?

BARBARA: (Ayrıntılı olarak yanıtlayıp sonra) Babam bugün çalışmamı seyretmeye geldi ama benimle konuşamadı. Bu iki duyguyu aynı anda yaşadı. Baban seni kabul ediyor mu?

BEN: Ne babası? (Hoppss!) İş hakkında konuşuruz. Yani sanırım beni kabul ettiğini söyleyebiliriz.

CONNIE: Bugün iş için evden bahçıvan ya da başka bir şeye dönüşmeyi isteyerek çıktım. Sonra bütün gün çok parlak geçti. Bütün teşhisler iyi çıktı. Bir ailenin barışmasını yönettim. Benden nefret eden bir hemşire bana bahçesinden topladığı çiçekleri verdi. Bunu size anlatmayı bekleyemeyeceğimi düşünüp duruyordum.

BARBARA: Harika bir lazanya. Yarın gece benim sıram. İstakozdan ne haber? Kutlamalıyız. Aztec reklamı için teklif aldım.

Biz: (Şaşkınlık ve zevk çığlıkları) Aldın mı? Dalga geçiyorsun. Aldın?

İşte böyle devam ediyor. Barbara Aztec reklamlarına çıkacak. Bilirsiniz multimilyon dolarlık bir şirket. Bu onun yaşamını değiştirdi tahmin edebileceğiniz gibi. Hatta bizimkini bile değiştirdi.

"Fazlasıyla dişi ve birinci sınıf olduğum için olduğunu söylediler, inanabiliyor musunuz?" Barbara gülüyor.

"Öylesin," diyor Connie bir parça daha lazanya alırken. Ben onu terkettiğimden ve Barbara'yla ikimiz onunla yaşamaya başladığımızdan beri çok daha fazla yiyor. Kalçaları daha yuvarlak, midesi artık boş bir yemek tabağı gibi çukur değil ve en iyisi göğüsleri tekrar çıktı, ama yakında ne zaman istesem başımı onların üstüne koyabileyim diye değil tabii.

"Dişi," diye söyleniyorum. Bence düşünce saçma ve Connie'nin, onlar tarafsız bir ifade olarak gerçekten yalnızca "dişil"i kastetseler bile Aztec'tekilerle hemfikir olması hoşuma gitmiyor.

"Reklam panolarında ben olacağım."

"Öyleyse harika," diyorum. Connie yan gözle bana bakıyor, ben de her şeyin iyi olduğunu görmesi için biraz gülümsüyorum. Üç kişi küçük bir mağarada yaşarken hiç kimse hırçınlaşmayı kaldıramaz.

"Senin neyin var?" diyor Connie nedense.

"Sence bu iyi değil mi?" diyor Barbara biraz paniklemiş olarak, sanki kendisinin düşünemediği kötü bir taraf olabilirmiş gibi. Ben kafasına kocaman uluslararası bir damga; "DAHA YÜKSEKLERE ULAŞIN" basmalarına izin vermenin müthiş ve harika bir haber olduğunu düşünmüyor muyum? Onun, kendisini ticari bir mala, bir et parçasına dönüştürmelerine izin vermesini istemiyor muyum? "Çünkü yaptıkları bu biliyorsun;" diyorum, "Onlar seni satıyorlar kahrolası ayakkabıları, tişörtleri, şortları ya da senin giydiğin her kahrolası şeyi değil. Satılan senin Allah'ın belası uçsuz bucaksız bacakların, müthiş vücut şeklin ve kalp biçimli sevimli yüzün." Connie bana, "Ne büyük engel ama. Bu harika kadını ve onun şansını kıskanıyorsun sen, bütün yanlışın bu ve büyük, akıllı eleştiriyi yaparak hatanı saklamaya çalışıyorsun," der gibi bakıyor.

Ama Barbara "Haklısın. Çok açgözlüyüm ve kendime aşıkken bütün bunları düşünemedim bile. Böylece yalnızca bir başka çeşit duvar resmi olacaktım, değil mi?

"Oh, Allah aşkına," diyor Connie. "Bunu sen yapmazsan takımdaki başka biri yapacak ve o zaman senin gülünç ahlak gösterilerini kim takacak? Bu kadar büyük bir sorunsa parayı geri ver."

"Hiç birşey artık basit değil," diyor Barbara. Oturma odasında, tekme ya da kafa atacak bir şey arıyormuş gibi hızla yürümeye başlıyor. Hiç birşeye bundan daha fazla üzülmemiştir herhalde. "Basketbol dışında. Sayı yaparsın ya da yapmazsın." Bana bakıyor. "Benimle gurur duyacağını düşünmüştüm."

"Duyuyoruz," diyor Connie, sonra sandalyesini Barbara'nın yanına itiyor ve kolunu omuzuna dolamak için uzatıyor. Şimdi besbelli iri, uzun Barbara Connie'nin bebeği. Şimdi en kötü gelense Connie'nin, onlarla aramda bu kadarcık mesafe varken, Barbara'yı ağzından öpmesi.

Barbara ağlamaya başlıyor, ben de masayı temizlemek için kalkıyorum. "Kahve isteyen var mı?" diye soruyorum. Connie ve Barbara sarmaş dolaş, beni duymuyorlar bile. Tencereyi ve tabakları toplayıp mutfağa götürüyorum. Onların öpüşüp koklaşmalarının beni gerçek amacımdan, Connie'nin erkek olduğumu düşünmesini sağlamaktan alıkoymamasına çalışıyorum. Bir adam diğer odadaki iki kadının romantik durumlarının nesiyle ilgilensin? Lavobaya biraz limonlu deterjan sıkıyorum. Ana-kız, sevgili ya da en iyi arkadaş bile olsalar? Onlar tarafından dışlanmış bile hissetse, zaten mutlaka bir ölçüde bir kişi dışlanır, umurumda olur muydu?

Hiç normal bir adamı bir lezbiyen barına götürdünüz mü? Aptalken Connie'yle ben götürmüştük. Adam hemen büyük göğüsleri olan güzel bir kadını dansa davet etmişti ve kadın reddedince sersemlemişti. Orada olduğumuz süre boyunca bir daha hiç konuşmamıştı. Sanki masumiyetini kaybetmiş gibiydi. Bir birayı uyuşuk uyuşuk ve huysuzca, idare ederek içti. Silahlı bir arkadaşının gözünün önünde gizli bir mayına basıp havaya uçması gibi unutması çok zaman alacak, korkunç bir şey görmüş gibiydi.

Ama eşcinsel bir erkek farklıdır. Böyle bir durumda, bu geceki gibi, yalnızca üçüncü bir kız arkadaşmış gibi dışlanmış hisseder. Ama o kadar da kötü değildir. Çünkü gerçekte bir kız olmadığını da anımsar. Bu grup engel olmaya başlarsa takılabileceği kendisine ait bir kafadarlar çetesi olduğunu anımsar. Şimdi arı gibi çalışıp limonlu sıcak köpüklerin keyfini çıkarabilir, kafama koyduğum, kendimi belli bir biçimde düşünmek için eğittiğim zaman mükemmel mutluluğun, en ulu nesnelliğin imkânsız olmadığını kanıtlayabilirim. Bulaşığı bitiriyorum ve süzgecin köpükleri bilinmezin derinlerine doğru emişini izlerken zor bir an geçiriyorum ama az sonra oturma odasına herkese kahve götürürken aklımı yine izleyeceğim yola çeviriyorum. Bütün küçük ayrıntı ve can sıkıntılarını görmezlikten gelerek gözlerimi son hedefe, Connie'yle yeniden birleşmeye çeviriyorum. Ben huzurluyum ve kız arkadaşlarım başka bir yerlere gitmişler.

Aimee Cabot: Doğumu: 12 Ekim, 1890-Ölümü: 6 Kasım, 1974. Doğal çevreye uyumlu mimarinin hayalperest yaratıcısı. 26 onur ödülünün sahibi. Yerel ağaç evlerinin yapısını incelemek için Amazon'u ziyareti sırasında Amazon'un bir kolunu keşfetti ve ona isim verdi. İnsanlarla yaşadıkları çevrenin birbirlerine insanların kendi derilerine ve hatta kötü ya da zalim akrabalarına bağlı oldukları gibi, içinden çıkılamaz bir biçimde bağlı olduklarına inanıyordu. İnsanlar bu yüzden olabildiğince kendilerini kısa zamanda güzellik, beslenme ve kürkle sarmalamak zorundaydılar.

Aimee Cabot: Ağaçların Altında Yatmak'a basılan fotoğrafta, Aimee Redcliffe elbiselerinin içinde, başına da neredeyse yüzünü kaplayan kocaman, üç köşeli, üniversite öğrenci ve profesörlerinin taktığı cinsten bir şapka takmış. Çok kısa boylu ve belki Disney'in Fantasia'yasıyla ya da genç bir Marianne Moore'la parıldayan bir mizahi bir görüntü oluşturmaksızın dansetmek üzere olan siyah bir mantar gibi görünüyor. Buna neden kanımca, Aimee Cabot'ın mizah duygusu olmaması, sınırsız, büyük bir amaçla sürüklenmesi, bundan gülmek için bile ayağını kaldıramaması. Yapacak çok şeyi vardı. O bizim yaşamlarımızı koruyordu.

Aimee Cabot "Gerçek Aşkı Hiç Tanımadım."

Yaşamını, hayvanlar ve insanlar tarafından kullanılan doğal yerleşim alanlarının büyük farklılıklarını kaydetmek için dolaşmakla geçirdi. İnceleme ve düşgücü sonucu bize 5000 ayrıntılı önemli çizim bıraktı, porsuk ve köstebeklerin tünellerini görebileceği araçlar o zamanlar mükemmel olmadığı halde. Her zaman Docliffe elbiselerini ya da onların benzerlerini giyerdi, daha sonraki yıllarda ise ağaç evlere ve akarsu yataklarına daha kolay girebilmek için daha kısa bir ceket giymeye başlamıştı. Yolculuk etmediği zamanlarda, yılın beş ayı,

genellikle Amerika'daki, her zaman orada değil, yeni evlerin inşasını izlerdi. Üç sevgilisi ve her birinden üç çocuğu vardı. Çocuklar babaları ya da diğer akrabalarıyla yaşıyorlardı ve gördüklerinde veya mektup yazdıklarında annelerine Aimee diyorlardı. Aimee'ye gelen ve onun yazdığı mektuplar bir biyografide toplanmıştı. Biyografi çocukların, özellikle en çok sanata yatkın görünen ve en çok anne özlemini duyan en büyük çocuğu Gwendolyn'in dokunaklı resimleriyle doluydu.

Haziran 1934, "Aimee", diye yazıyor Gwendolyn, dokuzunda acı verecek kadar ciddi, zamanından önce söylenmiş sözleri uzun, düzgün parmaklar gibi sayfadan dışarı uzanıyor; "adresi yerel yönetim başkanlığından soruşturdum, böylece bu mektup türünden karşılığı sunabilirim. Çok sevgili köpeğim Thackery bahçıvan Bill tarafından ölü bulundu. Acaba gezilerin sırasında bana yeni bir köpek bulmanı rica edebilir miyim? Özellikle, siyah beyaz bir dişi olursa çok hoşuma gider. Çocuğunuz Gwendolyn Cabot Jones." Sonra tasması, zinciri ve tabii ki Aimee Cabot tasarımı kulübesiyle, bir antik mezar gibi kabarık şekliyle tuğla ve dallardan yapılmış küçük bir mağara bu, Tackery'nin eğri büğrü bir resmi.

Yazık, zavallı Gwendolyn. Şimdi nerededir?

Neredeyse her gün yaptığım gibi, Aimee Cabot'la ilgili şeyler okumak ve notlar almak için kütüphanede oturuyorum. Onun yaşamının derinliği ve genişliğine biyografi yazarları tarafından da mimari tarihi yazanları tarafından da değinilmediğine karar verdim. Ona sürekli olarak hünerli bir şarlatan ve işe yaramaz bir anne gibi davranıldı; birçok önemli soru yanıtsız bırakıldı. Hiç mükemmel tasarım üzerinde karar kılabildi mi? Neden gerçek sevgiyi hiç bulamadı? Acaba gerçek sevginin arıkovanları, ayı inleri ve çeltik tarlalarında kurulan yerden yüksek evlerin yakınında olabileceğine mi karar verdi, tıpkı sakallı bir felsefe profesörü ya da portre ressamı veya Afrika çöllerinde çıkılan bir safarinin lideri gibi? Ya Gwen? Aimee'nin yaşamında benim için bazı yanıtların olduğunu biliyordum.

Harika zaman geçiriyordum. Terapistimin evinin önünde, arabamın içinde oturup elimin taslaklarını yapmaktan çok

daha iyi. Bu kez kendimi bir yerlere varıyormuşum gibi hissettim. Belki böylece Aimee'nin çalışma aşkı bana da geçerdi. Belki birgün onun gerçek *yaşamını* yazardım.

Kötü olan tek şey bazen, kahvaltıdan ve birkaç fincan kahveden sonra tuvalete gitmek zorunda kalmamdı. Paldır küldür erkekler tuvaletine girip pisuarlara yönelmiş adamları geçip, klozetlere seyirtiyordum. Felaketti. İğrençti. Kılık değiştirmenin en kötü tarafı buydu. Bütün o penisler. Her zaman da kokuyorlardı.

Ama Aimee Cabot ne mağaradan dışarı çıkmamı ne de geceleri Connie ve Barbara'yla konuşacak bir şeyler bulmamı sağlıyordu. Onların yaşamları o kadar dolu, onlar öyle meşgullerdi ki yalnızca öğle yemeğinden üç buçuğa kadar, bu benim gözlerimi açık tutmakla uğraştığım zaman, neler olduğunu saatlerce anlatabilirlerdi. Connie otuz beş yeni yetme tıp öğrencisinin önünde ürkütücü bir çeşit ameliyatı büyük başarıyla yapmıştı ve Barbara da zıplamış, dripling yapmış ve ona sürekli olarak şimdiye kadar gözlerini diktikleri en güzel kadın ve peşine düştükleri en becerikli sporcu olduğunu söyleyen Alman fotoğrafçı ve Aztec sanat yönetmeninin (yönetmen erkek, fotoğrafçı kadındı) birleşik koreografisine geçmişti.

"Basılı reklamlarda yaptıkları bu," diyor Barbara. "Tanrı olduğunu düşünmeni sağlıyorlar ve böylece sen neredeyse sayfadan dışarı fırlıyorsun. "Hâlâ Barbara'nın uzlaşılmaz ve cansıkıcı biri olmasını bekliyorum, ama o hızla, tanıdığım en ünlü insan olmaya başlamasına rağmen her zamankinden daha güzel ve eğlenceli.

Küçük, karanlık bir İtalyan lokantasında Barbara, ben, Connie, ezelden beri tanıdığımız iki arkadaşımız Sarah ve Kate birlikte oturuyoruz. Sarah ve Kate 'bu' beni ezelden beri tanımıyorlar kuşkusuz ve gerçekte benden çok hoşlandıklarını da sanmıyorum. Onlar bir bakıma ayrılıkçılar. Lokantanın dışında Connie'ye bütün akşamı bir erkekle geçirmeye meraklı olmadıklarını söylediklerini duydum. Connie onlara benim erkekten çok kadın gibi olduğumu söyledi. Kate de ona, bunu daha önce de yüzlerce kez duyduğunu. Komik olan şu ki,

mümkün olduğu kadar yüksek sesle fısıldaşmalarına bakılırsa, benim sağır olduğumu düşünüyorlardı herhalde.

Yine de Kate'in politikası hoşuma gidiyor, ben işleri her zaman onun yoluyla halletmesem de eşcinsel erkeklerle arkadaş olan şu lezbiyenlere hiç tahammülü yok. AIDS'i de umursamıyor. Şu gibi duygusuz şeyler söylüyor: "Siz hiç lezbiyenlere ya da kadınlara yanaşan ibne gördünüz mü? Bırakın onlar kendilerini korusunlar. Bütün para onlarda nasılsa." Başka zaman hiç duyamayacağınız cinsten saçmalıklar.

Erkeklerden daha fazla nefret etmek akıllıca değil, özellikle de siz bir erkek olmaya çalışıyorsanız. İnce çorap giyen, acentalarda, hukuk şirketlerinde ya da üniversitelerdeki işlerine yakışan iyi eğitimli kadınlar kendilerine ait erkeklerin iyi olduğunu, bizi düş kırıklığına uğratanınsa yalnızca düzen ve koşullar olduğunu düşünüyor olmalılar. Ama Kate öyle düşünmüyor. O erkeklerden, acı verecek kadar açık, ürpertici bir basitlikle sonsuz nefret eden gerçek bir kadın.

Bu gece Kate yeni benden ya da eski benden hoşlanmıyor ve çoğunlukla Connie'yi aldatan benden konuşuyor. Garsonlar bizi, özellikle de Kate'i tanıyorlar ve bizden uzak duruyorlar.

"Yemek nasıl, iyi mi?" ya da "Siz bayanlar, küçük bir antipasto (*) veya ahtapot denemek ister miydiniz? Sizin gibi bayanlar hiçbir şeyden korkmazlar." gibi lütüfkâr saçmalıklarda bulunmuyorlar. Bunu birkaç yıl önce bir kez denediklerinde Kate onlara öyle açık davranmıştı ki şimdi bizi rahat bırakıyorlar.

"Şimdi nerde yaşıyor acaba?" diyor Kate. "Yoksa kimin sırtından geçiniyor diye mi sormalıyım?"

"Emin değilim," diyor Connie. "Bir süre terapistinin yanındaydı." Yani Connie o süre boyunca nerede olduğumu biliyordu ama benimle bağlantı kurmaya ya da beni görmeye çalışmadı. Ona yeni bir gözle bakıyorum. Son anda kendimi tutmasam neredeyse çığlık atacağım. Zaten son zamanlarda bütün yaptığım bu, kendimi korkunç kötü hissetmeye başlamak ve kurtulabilmek için kendimi bir şeyleri başka türlü

* Antipaso: Balık, et ve zeytinyağlılardan oluşan bir İtalyan aperatifi (Ç.N.).

görmeye zorlamak. Genellikle işe yarıyor ama her zaman derinlerde bir şeyler gizleniyor, kuşku, ayağımı suya soktuğumda ayaklarımın ucunu kemiren kaygan bir su yılanı gibi içimi kemiriyor.

"Bu yasaya, ahlaka ya da başka şeylere aykırı olmuyor mu?" diye soruyor Kate benim terapistimle yaşamam konusunda. Erkeklere olan ilgisizliğini takdir etmeme karşın Kate'i daha fazla sevmediğime karar veriyorum. Şimdi beni çökertmeye çalışmasından onun sinsi ve ikiyüzlü olduğunu ve hatta aklının başında bile olmadığını görebiliyorum. Yani demek istediğim Connie'yle benim tekrar bir araya geleceğimizi göremeyecek kadar kör. Ya bu gerçekleştiğinde bütün bu iğrenç konuşmaları nasıl açıklayacak?

Şimdi, bu ana kadar hiçbir şey söylememiş olan Sarah bu güzel konuşmaya katılmaya karar veriyor. "Sana hiç vurmuş muydu, Connie? Her zaman bunu merak ettim." Bir ilişki bittiği an insanların her zaman merak ettikleri şey bu mu oluyor? Yoksa bu sadece benimle mi ilgili? Connie'ye kaba davranıp, lanet okuyup partiyi terketmek istediğimde kolundan mı çekiştirdim? Buna daha fazla dayanamıyorum. Pizzanın son parçasını kapıyorum, herkes bana bakıyor.

"Bunu kimse istemiyorsa," diyorum. Zaten her şeyin en sonuncusunu erkeklerin hakettiği düşünülmez mi? Herkes yanıt için tekrar Connie'ye bakıyor.

"Hayır," diyor Connie. "Tanrı aşkına. Olağanüstü normal bir ilişkimiz vardı. Kimse kimseye vurmadı."

"Bir defasında gözün morarmıştı," diyor Kate, Connie ağlıyor, Barbara onun elini tutuyor. Belli ki benim burada oturup bu lezbiyen ilişkileriyle ilgili saçmalıkları dinlememem gerekiyor. Ama ben hâlâ tabağımda duran soğuk, kurumuş pizza parçasını yemek istiyorum. Birden korkunç acıkıyorum.

Onu kapıp, yemek için dışarı çıkamıyorum. Masanın üzerine biraz para fırlatıp, eve gideceğimi söyleyemiyorum. Bu, tüm ilgiyi üzerime çeker. Hem de Kate ben masayı terkettikten sonra benim hakkımda konuşmak isteyecektir ve o aptal değil.

O zaman, Connie'nin yüzüne vurmuştum.

Ama bir daha yapmadım. Buna kalkışmadım bile. Kız arka-

daşlarımın da hiçbirine vurmadım, onların da hiçbiri bana vurmadı. Bu bir örnek değildi. Her şey değildi.

Connie ile Barbara yine sevgililer. Bundan eminim. Buzdolabının kapısındaki mıknatıslara birbirleri için notlar bırakıyorlar. Barbara Connie'ye çiçek getiriyor, Connie de, sahalarda ya da kameraların önünde zor bir gün geçirdiğinde, ilaç yerine geçecek şekilde onun sırtını ovuyor. Biri benimle konuşurken ya da çorba servisi yaparken diğeri ona gözlerini dikiyor. Birbirlerinin ağızlarından, gözlerinden ve yüz ifadelerinden büyülendiklerini söyleyebilirim ve onlar birbirlerini seyredip, tanırlarken hızla bir şeyler yapmam gerektiğini düşünüyorum, Connie'ye gerçekte bana aşık olduğunu söylemek gibi.

Bu yüzden, Barbara'nın elli mil uzakta bir sergide olduğunu bildiğim bir akşam onu dışarıda yemeğe davet ediyorum. Sonra aradaki üç günü ne yapacağımı planlayarak geçiriyorum. Uyanık olduğum her dakika ve uykuda olduğum her dakika düzenleme yapıyorum, strateji belirliyorum, düşlüyorum, psikanaliz yapıyorum ve sevgi ve ikinci şans tanrıçasına dua ediyorum. Yatak odamda tütsüler yakıyorum, ocağın önünde de kırmızı ve beyaz mumlar. Minderlerin altında, bavullarda ve buzdolabının kapağında aytaşları ve kırmızı kuvarslar saklıyorum. Önerileri için terapisti arıyorum. Söylediğim her şeyi kabul ediyor ve kapattıktan sonra ben gerçekte hiç de iyi bir öneri almadığımı farkediyorum. Tekrar aradığımda Delia cevap veriyor. Delia çok daha iyi. Öğüt onun göbek adı. Ortaokuldaysanız en çok konuştuğunuz konu öğüttür.

"Lokantaya kendin olarak git," diyor.

"Gelip oturduktan sonra ona bir Clark Kent numarası çekme. Bu son derece gerilimli olduğu kadar kötü de olur. Kılık değişikliğinin amaçlı olduğunu düşünür."

"İyi fikir Delia," diyorum. "Ya sonra ne olacak?"

"Sonrası hiçbir şey. Bu en kolay kısım. Ona, onu sevdiğini

söyleyeceksin ve sonra buna ne dediğini göreceksin. Bu anda gerçekten başın eğik olacak. Ona hiçbir şekilde dokunmayacaksın. Eline bile."

"Ama dinle," diyorum. " Sanırım bu işe yaramayacak, çünkü daha beni tamamıyla sevmesini sağlayamadım. Zamanım olmadı. Benden çok az sonra Barbara taşındı ve Connie'yle çok az yalnız kalabildim. Sanırım yalnızca aldatılmış ve terkedilmiş hissedecektir kendini ve aklı benim kötü yanlarımla yeniden yeniden meşgul olacaktır. Yalan söylemem aldatmam, sinsice davranmam gibi. Böylece sahip olabileceğim tek şansım da havaya gitmiş olur. Sonra da tek odalı kulübemde, bütün gün telefonun yanında oturup Connie'nin, uğrunda yaşayacağım bir şeyler için aramasını beklerim."

"Ne kulübesi?" diyor Delia.

"Connie beni mağaradan atınca taşınmak zorunda kalacağım kulübe," diyorum.

"Bunda bu kadar kötü olan ne?" diyor.

"Oh, hadi Delia, sen on beş yaşındasın yine de telefonun başında oturmak için yaşamak canını sıkmaz mı? Ben sana geriye kalacak tek şeyin bu olduğunu söylüyorum, evet bu kesinlikle o, sense bana "Bu çok kötü görünmüyor" diyorsun. Bütün gün yatacağım, şişko ve pislik içinde; çarşaflar griye dönecek ve kulübe kokacak, sidik gibi, küf gibi, köşelerde yığılmış eski gazeteler gibi, kitap raflarında oturan paranoyak kediler gibi ve ..."

"Tamam, tamam," diyor. "Derdini anlıyorum. Ama şunu hatırla ki eğer yemek işe yaramazsa tekrar buraya taşınabilirsin."

Onun karşısında zorlanıyorum, biliyorum. Telefon başında oturmak genç bir insana büyük olasılıkla çok kötü gelmez. Bu, onbeşinde her şey demektir. Ama görmeyi beklemekle çok süre geçirdiği demektir. Ama bir yandan da Delia'nın planımın yürümeyeceğini düşündüğü gibi güçlü bir duyguya kapılıyorum.

"Yalnızca yaşamını boşa geçirmen konusunda kaygılandım," diyorum; söylemediğim sözlerin "Benim yaptığım gibi" olduğunu biliyor. "Git ve anneni çağır," diyorum.

"Onunla daha biraz önce konuştun ya," diyor. "Sırf önerilerini istedim diye bana kaba davranma," diyorum.

"Sırf on beşindeymişim gibi davrandığım için. Bir yetişkinin seninle böyle konuşmasını bir şeref say, tamam mı? Benim kaybedenlerden olmam değil de senin zeki olman gibi. Böylesi ikimiz için de daha iyi olur."

"Evet," diyor ve annesini çağırmaya gidiyor. Şimdi daha da belirginleşen yalnızlığımla başbaşayım. Terapistle konuşmayı hiç istemiyorum, Charlie'yi aramayı da. Benim şimdiye dek bilmediğim ne söyleyebilirler ki?

"Evet," diyor terapist.

"Tekrar rahatsız ettiğim için üzgünüm," diyorum, "ama yalnızca bana bir hiç olmadığımı söylemene ihtiyaç duydum."

"Sen bir hiç değilsin," diyor ama sözdiziminden hoşlanmadığını söyleyebilirim. Tekrar deniyor. "Bir şeysin," diyor "Canlısın."

İşte hepsi bu. Bütün sahip olduğum bu. Akıl değil, yetenek, bakışlar, para, cesaret değil. Kalbim çarpıyor. Ben canlıyım. Bundan esaslı bir şey olamaz, olabilir mi? İşte para verdiğim, benim tarafımda olması gereken bir kadın ve tatmin etmek adına bütün düşünebildiği bu.

"Teşekkürler," diyorum nefes nefese. Elimi mağaranın granit duvarına yaslıyorum. Küçük bir kaya tabakası avucuma yapışıyor.

"Başka bir şey var mıydı?" diyor. "Tekrar Delia'yı ister misin?

"Hayır," diyorum.

"İyi misin?" diye soruyor. Beni umursuyor. Bu kadar da değil. Şimdi anlıyorum, bana özel olduğumu, güçlü olduğumu, sevilmeye değer olduğumu söylemenin (ki bunlar yanlış veya koltuk değneği gibi destek olsun diye söylenmiş olmazdı) gerçek yollarını düşünemiyor. Şimdi ona, yatağında dokunmama izin verdiği o gece duyduğumdan daha çok saygı duyuyorum. Yaşam zor ama ben canlıyım. Yani herkes kadar şansım var. Ve kesinlikle daha iyi olmasam da daha kötü de değilim.

"Evet," diyorum ve bunu söylemek bana iyi olduğumu düşündürüyor. Kendimi güçlü ve huzurlu hissediyorum. Sanki dışarıda kar yağıyormuş, yollar tıkalıymış ve telefon hatları

kapalıymış; ama burada, bir kol boyu uzaklıkta ateş ve yiyecek varmış gibi. Sanki artık bu kadar çok uğraşacak hiçbir şey yokmuş gibi. Yalnızca canlıyım.

"Şey, iyi şanslar," diyor.

"Teşekkürler," diyorum çünkü biliyorum bununla bağlantılı. Talih, şans, kader. Hepsi ellerimin dışında. Bütün yapmam gereken bıyığı çıkarmak ve sonra neler olduğunu görmek.

Sonra olanlar iğrenç, korkunç ve kuşkusuz çoğu şiddet içeren olayda olduğu gibi önceden kestirilebilir. Biriktirilip taşmak üzere olan öfkenin bütün gücü, kendiliğinden gelişen davranışların bütün mantıksızlığı, basının isteyebileceği bütün şiddet burada. Neyse ki kimse ölmedi.

İlk hatam, Connie'ye, masaları çatallar kaşıklar ve çok çok sivri yemek bıçakları dolu bir lokantada buluşmayı önermekti. Elbette yemek takımları açısından düşünmemiştim. Burayı sessiz ve romantik olduğu için ve Kate, Sarah ve Barbara'yla gittiğimiz eskiden en sevdiğimiz lokantaya hiç benzemediği için seçmiştim. Bir başka deyişle, burası yeni ilişkimize uyacak yeni bir favori yer olacaktı.

Oysa ben tarihi Bernita'nın, kendisinden çok genç kız arkadaşıyla orada olup, çok yakınımızdaki bir masada kanlı fileto yiyeceğini nasıl bilebilirdim? Ya da bir gece önce tutulan yeni garsonunun, terapistin evinde kalırken anlattığım pizzacıdaki lezbiyen adayı, üniversite mezunu sevgili Emma olacağını? Ya da tam o gün Connie'nin hapşırınca, garip bir kazayla ameliyat bıçağını kaydıracağını ve gelecek vadeden bir dizi yıldızının neredeyse felç kalmasına yol açacağını ya da annesinin sağlığının birden kötüleşeceğini, artık Connie'yi ve aynada kendi yüzünü tanıyamayacağını nereden bilebilirdim?

Bir başka deyişle, Connie her şeyin dışındaydı. Onun ya çok keskin yatıştırıcı haplara ya da batının iyi büyücüsünün huzur verici varlığına ihtiyacı vardı. Onun kesinlikle gerçek bana, bir sürü bıçağa ve aynı odada bulunan yakın zamanda onu birlikte aldattığım iki kadına ihtiyacı yoktu.

Her şey o içeri girdiğinde bir anda oldu.

Film gibi. Yetkin bir Fransız komedisi. Filmin sonucu. Karak-

terlerin yapmalarını hoş gördüğünüz aptallıklar. Onları sevmeye, neredeyse kendiniz yerine onlarla özdeşleşmeye başlarsınız. Ama sadece filmin sonunda, nasılsa bilmecenin peşini bırakmaya başladığınızda. Akşama ne yemek olduğunu, baş aktörün bu aksanı nasıl becerdiğini, filmin "anlamının" ne olduğunu düşünmeye başlarsınız ve böylece üzerinde konuşacak bir şeyler olur.

Ama bu gerçekten oldu. Davranış sınırları, ışıklar, en iyi erkek çocuklar, asistanlar ve ses ekipleri tarafından belirlenen bir film değildi. Benim sahnemde odanın kırmızı tuğla duvarlarından başka bizi tutacak hiçbir şey yoktu.

Emma/garson bana el salladı ve eksiksiz, büyüleyici bir anımsamayla kıkırdadı. Bernita kız arkadaşını dürttü ve yüksek sesle güldüler. Bense hemen girişin çaprazında, Aimee Cabot hayranı gibi giyinmiş, gerçek kafam ve yüzümle oturuyordum. Bu noktadan sonra, Connie'nin önünde iki yol vardı; ya o gün olan onca şeyin ağırlığıyla yere yığılır ya da bir hayvanın çığlığına benzer bir sesle haykırıp, iyice parlatılmış çeviz masadan bir bıçağı kaptığı gibi sağ pazıma batırırdı. Hakkını vermeliyim. Bıçağı kullandı.

Şimdi, üç ay sonra, bunu o kadar çok söyledikten sonra bir kez daha söylemek beni incitmeyecek. Hayır, lezbiyen ilişkilerde bir iletişim yöntemi olarak şiddeti savunmuyorum. Kentteki tüm gazeteler, televizyon istasyonları ve ülkedeki bütün eşcinsel basını bana bunu sordu ve ben ısrarla hayır diyerek neler olduğunu açıklamaya çalıştım. Konuşmalıydım yoksa bunu benim için açıklayabilirlerdi. Bunun neye döneceğini tahmin edersiniz. Bazı küçük, süpermarket gazeteleri bunu her nasılsa yaptılar ama avukatlarım bunlardan birini mahkemeye vermenin büyük zaman kaybı olacağını söylüyorlar. En iyisi aldırış etmemek. Söylemesi yapmasından daha kolay.

Buna rağmen, her şey yine mükemmel ama yepyeni bir biçimde. İnanabiliyor musunuz? Mükemmelliğin püf noktasını öğrendim; açıklamalarda esnek olmak.

Ciddi olarak Aimee Cabot biyografisi üzerinde çalışıyorum, her gün, bir oturuşta altı saat. Bu artık bir kılıf değil. Bunu yapmak için para alıyorum. Mucizelerin en büyüğü bu, belli bir bitirme sürem var ve kitap bitince bir film kontratı yapmam olası. Kitap bilimsel değil; benim Aimee'nin içine, dışına, ruhuna ve heyecanına bakışımla ilgili. Yaptıkları ve hissettikleri. Connie kitabın gerçekte benimle ilgili olacağını söylüyor, ama bence bu mümkün değil. Birbirine ben ve Aimee kadar az benzeyen iki insan daha var mıdır? Yine de sanırım yaşamıyla ilgili büyük düşünceye yaklaşıyor olabilirim. Onun mesleğinin ve felsefesinin biz genç kadınlara ne öğretmesi gerektiğine yani. Hepsi bu. Ah Tanrım neyse ki, lezbiyenlik açısından bir şey buldum.

Keskin gözlü arşivcinin de yardımıyla, Aimee'nin yaşamının

sonlarına doğru Madeline adlı bir Fransız antropoloğa yazdığı, açığa çıkmamış iki düzine mektup buldum. Aimee'nin yazdığı mektuplar "Je t'aime," (1) "Je t'adore" (2) "Je ne pense qu'à personne que toi" (3) ve "Tu es mon tout," (4) diye bitiyor. Aimee'nin mektupları, kuş, çiçek ve meyve resimleriyle çerçevelenmiş, sevgi dolu, kırılgan şeyler, sanki kendisinden genç olan kadının dizi dibinde neşeyle ikinci çocukluğunu yaşıyor. Bu mektuplaşmayı derinlemesine çözümlemenin eşiğindeyim ve büyük olasılıkla bu ilişkiyi kitabın odak noktası yapacağım. Ama ne yazık ki çok geç oldu sanırım. Eğer Aimee, Safo'nunkini andıran işini birkaç onyıl önce bulmuş olsa, ona gerçek sevgi adını verebilirdi.

Bütün projeye yatırım yapılmasının nedeni "Daha Yükseklere Ulaşın"ın yıldızı Barbara oldu. Aztec aracılığıyla Hollywood bağlantıları kurdu ve bu yıl her nasılsa güçlü, garip kadınların film yapımında çok moda olduğunu keşfetti. Bu yüzden ben de olasılık dahilindeki yayıncılara mektup yazdım ve heyecanlı görüşmelerden sonra, kontrat imzaladım. O günlerde her şey ters gidiyor, onlara sinemacıların konuyla ilgilendiğini ve yayıncıların kitabın satacağını düşündüklerini söylüyorum. Aimee'nin kadınları etkilemesi bekleniyor, çünkü o yaşadığını hissetmek için erkeklere ihtiyaç duymayan bir serüven ve zevk örneği. Erkekleri de etkilemesi bekleniyor. Çünkü garipliği öylesine sınırsız ki, o neredeyse gerçeküstü ve bu yüzden de korkutucu değil.

Biz yeniden taşındığımız zaman Barbara evden ayrıldı, çünkü işi gerçekten tüketiciydi. Şimdi bütün dünyayı dolaşıyor, basketbolu da bıraktı. Bu Connie ve benim için kabul etmesi oldukça zor ama iyice düşünülerek verilmiş bir karar. Barbara'yı savunmada sporcuların vücutlarının sonsuza dek öyle kalmayacaklarını herkesin bildiğini söyleyebilirim. Connie resmi olmayan bir muayene sırasında, Barbaranın bir ayağının

(1) Seni Seviyorum. (Ç.N.).
(2) Sana hayranım (Ç.N.).
(3) Yalnız seni düşünüyorum (Ç.N.).
(4) Sen benim her şeyimsin (Ç.N.).

diğerinden biraz kısa olduğunu keşfedince şoke olmuştu. İkisi bunun Barbara'nın toplara çıkmaya olan düşkünlüğünden olabileceğini düşündüler. Sonraki hafta Barbara iş bağlantılarını yapacak akıllı bir adam buldu. New York'taki en büyük şirketle anlaşma imzaladı ve bizimle bir dakika fazla kalmaya niyeti olmadığından, iyi giden şans için bir bakıma teşekkür olarak Connie'ye iki aylık peşin kira ödedi. Şimdi onu çoğunlukla mayolar ve yürüyüş şortları içinde görüyoruz. Modacılar onun uzun ama eşit olmayan bacaklarına aşıklar.

Connie, o sıkıcı ilk denemeden sonra bir daha sevgili olmadıklarına yemin ediyor.

"Doğruyu söylemek gerekirse," diyor, kocaman kırmızı çileklerden ve saf beyaz kremadan oluşan kahvaltıdan sonra, "O günlerde zaten seks isteyecek durumda değildim. Sen gittikten sonra hep öç almak için daha çok çalışmam gerek gibi geldi." Connie dengesine kavuşabilmek için hastaneden birkaç ay izin aldı, böylece birlikte geçirebileceğimiz, çoğunlukla yiyerek ve konuşarak, bir sürü zamanımız var.

"Öç almanın dostlukla olması gerekir, orgazmla değil." Bu saçmalık için beni affetmelisin. İlişkiler hakkında çok fazla okuyordum, kendine yardım kitaplarının ortasında kalmıştım.

"Dostluk kuracak durumda da değildim." diyor. Çileklerin ve kremanın bulunduğu kâse, derin kenarlı düz beyaz porselen, Fransa'daki Cafe-au-lait kaplarına benziyor. Ben senaryo/biyografim, Aimee Cabot/Yaşamın Mimarı (kitabın başlığı)'nı bitirir bitirmez Fransa'ya gidiyoruz. Komik gelebilir ama böyle olmasına da seviniyordum.

Kâsemdeki arta kalan kremayı da yutuyorum sonra dudaklarımı temizliyorum. Connie ve ben bu tip kahvaltılardan, öğle yemeklerinden, akşam yemeklerinden ve ikindi kahvaltılarından dolayı oldukça tombullaştık ama takmıyoruz, hiç değilse şimdilik. Kafamızda, belimizin kaybolmasından, yüzümüze yeni bir çene eklenmesinden çok daha önemli şeyler var. Nasıl yaşamak gerektiğini öğrenmeye çalışıyoruz.

"Günden güne, giderek mutlu oluyordum," diye açıklıyor Connie. "Dostluk, aşk ya da orgazmlar olmaksızın. İşimi yaparak. Birkaç öykü ve birkaç bira paylaşmak için eve, Aimee

Cabot hayranına ve Barbara'ya gelerek."

"Zaten bu her zaman olur, değil mi?" diyorum. "Bu güzel ırmakta huzurlu ve dinginsindir; ağaçları, kulübeleri, kuşların kıyıda akıntıyla sürüklenmelerini izlersin. Sonra kopar, birden heyecan istersin, timsahlar istersin. Yaşamı ve ölümü istersin."

"Bu sensin," diyor Connie. "Ben bunların tümünü işte elde ediyorum."

Bir an yokluğunu unutuyor. Geçmişte ya da gelecekte, bunları işte elde ettiğini, edeceğini söylemek istiyor. Şu sırada ondan, benden ve mağaradan fazla bir şey yaşamıyor.

Sonra yaptığımız, parmak uçlarımızı birbirimizin yaralarına değdirmek oldu. Öğrenmeye, tam olarak neye benzediklerini ezberlemeye çalışıyorduk. Böylece, mecbur kalırsak karanlıkta birbirimizin vücudunu tanıyabilecektik ya da birbirimize, yaraların derinlerde ne kadar incittiğini tam olarak anlatabilecektik. Hafif miydi? Keskin miydi? Gelip gidici ya da serin miydi? Artık duyarsız mıydı, yoksa kesildiği günkü kadar taze miydi?

Kolumdaki yara omzumdan dirseğime dek uzanıyor. Ama çirkin değil gerçekten ve artık pembe de değil. Connie onu yukarıdan aşağıya kadar yaptı. Elinde bıçakla üstüme yürürken, sanki niyeti beni kalbimden vurmaktı da gözlerime bakınca ıskalamıştı. Yaranın üstüne sırık gibi uzanan bir yılan dövmesi yaptırmayı düşünüyorum. Ancak yılanın tam olarak neyi simgelemesi gerektiğine karar veremiyorum. Yeniden doğuş, gizli karanlık tutkular ya da tırmanış, her zaman tırmanış olabilir. Bu öyle büyük bir karar ki hâlâ bir bakıma tıkanmış durumdayım.

Yara derin olmasına karşın çok az kanadı. Sinirlerin ve kasların çoğu zedelenmedi, zedelenenlerse iyileşebilecek cinstendi. Şanslıydık. Süregelen tek hasar yara gibi görünüyor.

Diğer müşteriler olayı sevdiler, kuşkusuz magazinbasını da. Yani düşünün bir kere, gösterişli bir et lokantasında bir kadının diğerini bıçaklaması hergün karşılaşılan haberlerden değil. Dahası yemeğe çıktığınızda bir ağırlama yöntemi olarak görmeyi beklediğiniz bir şey de değil. O korkulu heyecan, yol açtığı iştah kaybına bedeldi. Müşteriler, kapının önünde, sol omuzlarının üstünde lokantanın adı görünecek şekilde durup

televizyon röportajları yaptılar. İddiasına girerim ki, hafta boyunca gittikleri her yerde öyküyü süsleyip anlattılar.

Bir kadın bir başka kadını bıçaklıyor. Kuşkusuz bu bize karşı kullanıldı. *Lezbiyen* sözcüğünü kullanarak ya da yazarak değil, ama onu ima edecek şeylerle ---kafadarlar, ev arkadaşları, en yakın arkadaşlar. Doktor olan Connie'nin adı çıktı. Bu, bir ödeşme için bıçağa davranan mafya ya da bir çete değildi, katıksız bir orta sınıf olayıydı ve ortalıkta hiç erkek yoktu.

Çoğu insanın düşündüğü şu oldu: Kadınlar da erkekler kadar şiddete başvururlar, en azından buna kararlı olanları. Kahrolası eşcinseller ve gözü dönmüşler. Hep bu boktan kadınlar bu güzel lokantalarda yemeğe paraları yettiği ama çatalı ve bıçağı birbirlerini şişlemeden kullanmayı bilmeyecek kadar görgüsüz oldukları için. Bir kız arkadaşa karşı; kuşkusuz garip bir seks sorunu yüzünden. Bir penisleri olmasını çıldıracak kadar istiyorlar, istemiyorlar mı? Ne diyorlar buna? Penis kıskançlığı. Gariptir ama onlar böyleler ve her zaman da olacaklar.

Gazetelerde, alaycı, yarım ağız, zehirleri bir dereceye kadar azaltılmış olmakla birlikte, bundan çok da farklı olmayan mektuplar çıkıyordu.

"Öyle görünüyor ki...," diye başlıyorlardı, "Kadınların şehveti, iç çamaşırlarından daha çok serbestleşti. Sütyen yakmalar modern kızlarımız için çok yavan. Artık oyunun adı, akşam yemeğinin ortasında kız arkadaşını doğra. Belki kadınlara karşı durumumuzu ve etkin savaşımdaki yerimizi tekrar düşünmek zorundayız. Onlar eğer bir lokantada böyle iyi bir iş yapabiliyorlarsa, kimbilir savaş alanında neler yaparlar?"

Ama lanet olsun. En zoru, onlardan başka herkesin bizden nefret etmesi. Daha iyi anlamaları gereken feministlerin ya da lezbiyenlerin bile. N.O.W. üyeliğimizi iptal etti ve "Lesbian News" da dağıtımı kesti. Hiçbir arkadaşımız telefon etmedi ya da çiçek göndermedi; ikimize de. Suçumuz feminist intihardı ve biz paryaydık. (*) Ama birbirimize sahiptik ve mağaramız

(*) Parya: Hindistan'da kast dışı olanlara verilen ad. Paryalar her türlü toplumsal haktan yoksundurlar (Ç.N.).

vardı ve onu bizden kimse alamazdı; Bernita bile, tek düşkırıklığının bütün o mükemmel olayı yönetememesi olması gereken kişi. Bernita. Yaşamımda ilk kez bayılırken tüm hatırladığım o, tepemde dikiliyor, ağzı oynuyor ve yemin ederim ki küçük gizli bir gülümsemeyle oynuyor.

Emma, bir kerelik sevgilim, durumu çabucak kavradı. Sıradan davrandı, yardımcı oldu, polis yerine ambulans çağırdı. Nefes alabilmem için, bazıları hâlâ bir şeyler çiğnemeyi sürdüren izleyicileri kenara çekti. Çığlıkları duyduğunda caddenin aşağısında park cezalarını yazmakta olan aynasıza, Connie'nin elinden kaymadan önce bıçağı bir şeyler anlatmak için kullandığına ilişkin ifade verdi. Adam ona bir an bile inanmadı ama, mesajı da aldı. Sevgililer kavga ederler. Karışma.

Böylece herkes üstüme gelmekten vazgeçince ortalık sakinleşti. Ben, beni daha fazla ihanete zorlayan bir sendromu olan hırpalanmış kurban kabul edildim. Connie'nin hepimizin nefret etmekten çok hoşlandığı, "Beni buna o zorladı" tipinde biri sayıldı. S&M'den bazı insanlar bundan nem kaptılar ve bize, birbirlerini incitiyormuş gibi yapan rezil görünüşlü kadın fotoğrafları ve yazılı belgeler göndererek bizi doğru yola çevirmeye çalıştılar.

Ama Connie numara yapmıyordu ve bizi bu, zerre kadar eğlendirmedi.

Connie küçük bir sinir krizi geçirdi, bana da otuz beş dikiş atıldı. Bizi üniversite hastanesine götürdüler, Connie'nin kriz geçirmesine izin verdiler. Çünkü o personelden biriydi. Bu güzel düzenleme, hangimizin daha iyi vakit geçirdiğine bağlı olarak, birimizin diğerini rahatça ziyaret etmesine olanak sağlıyordu. Çoğunlukla iyi vakit geçiren ve ziyarete giden ben oluyordum. Çünkü kolum çok sancısa bile, aylardır duyduğum heyecandan çok daha fazlasını yaşıyordum. Sonunda Connie'ye yaptıklarımı tümüyle ödemiştim; daha da önemlisi o, içindeki kaçınılmaz vurma hırsını çıkarmış gibiydi. Ne kadar zorlasam da ben bunu ona yapamazdım ve ne kadar zorlasam da onun bana yaptığı şey için kendimi kötü hissedemem.

Hastanenin tek kişilik odalarının orada olması yüzünden doğum yapanlar katında kalan Connie'yi her gün ziyaret ettim.

Kattaki hemcinslerimiz parazitimsi bebeklerinin boş gözlerine bakarken, ben ona neşeyle dağçayı yoğurdu, domates çorbası, ya da buğday kreması yedirdim. Boş gözlerine bakıp sanki söylediğim her sözü anlayabilecekmiş gibi onunla konuştum.

"Seni seviyorum, tatlım"

"Beni bıçakladığın için seni affediyorum. Ama senin de kendini affetmen gerekir, yoksa beni hâlâ bıçaklıyormuşsun gibi olur. Ben senin duygularınla oynadığım için bu çok doğal bir tepki. Sen insansın." Buraya geldiğimden beri terapistle üzerinde çalıştığım saçmalık buydu ve ben bunu tekrar tekrar, değişik değişik biçimlerde söylemeyi sürdürdüm. Sonuçta Connie komada değildi. Bana güvence verdiler, ayrıca deli de değildi ve isterik bir sağırlık da çekmiyordu.

"Şokta," demişti terapist. "Her şeyi anlamlı bir şekilde bir araya getirmeye çalışıyor. Tüm öfkesini içinde biriktirmişti ve şimdi boşalttığı için içeride geriye ne kaldığını bilemiyor."

Bazen, kolum gittikçe iyileştiği halde kendimi iyi hissetmedim. Bazen, dürüst olmak gerekirse, Connie'den bir parça korktum. Bazen beni bir daha bıçaklayacak mı diye kaygılandığım oldu. Öte yandan, sanırım o da bir şeyler hakkında bir parça düşünüp düşünmediğinden, benim onu tekrar aldatmaya başlayıp başlamayacağımdan kaygı duyuyordu. Birbirini bizim kadar kötü incitip sonra birlikte devam etmek çok zordur. Birdenbire, durduk yerde aldatmak insan olmanın kötü yazgısıdır. Artı, bağışlamak insanı çok esnekleştirir. Bir dakika birinden nefret edersin bir sonraki dakika içini, zor pazarlıkların pis kokusuyla dolu bir utanç çukuru gibi görürsün. Bu kadar çok dürüstlük, benim gibi biri için saf oksijen solumak gibi. Deniz düzeyinde oturduğunuzda bu, neredeyse, katlanılamayacak kadar şiddetlenir.

Sonunda Connie konuşuyor. O sanki son vasiyetini söyleyen yaşlı bir kadınmış gibi, duyabilmek için ağzına doğru uzanıyorum. Sanırım insan uzun zaman konuşmayınca daha çok ses çıkarabilmek için seslerini çarka sokmalı. Connie de bir haftadan fazla bir kelime bile etmedi.

Oldukça ıslıklı olarak bir şeyler fısıldıyor. "Ne diyorsun, tatlım? Duyamıyorum."

Boğazını temizliyor. Geri dönüşü yok. "Çok, çok üzgünüm," diyor. Sonra daha yüksek sesle "Neden her gün geliyorsun? İncitiyor mu? Beni hâlâ seviyor musun? Yeniden denemeye ne dersin?" Hepsi öyle birdenbire boşalıyor ki içinden, kendisi de şaşırıyor. O, yine bir çocuk, sormak için doğru soruları düşünebilirse yanıtların orada olacağına inanıyor. Gülüyorum, çünkü neredeyse annesinin hastalığının tuhaf bir kalıtımını taşıyormuş gibi. Bunu az kaldı ona söylüyordum, ama sonra daha iyi düşünüyorum. Sonra da ne olursa olsun söylüyorum. Bu yeni ilişkimizde duyduğum her kahrolası şeyi söylemeye karar veriyorum ve o da öyle yapmalı.

Gülüyor. İkimiz de gülüyoruz. Daha önce onunla birlikte güldüğümüzü hiç hatırlamıyorum. İmkânsız. Sonra, koridorun sonundaki ses geçirmez olmayan bebek odasından anneleri için çığlık çığlığa ağlayan bebekleri dinlerken bir saat kadar birbirimize baktık. Başhemşire Gilda, geçen hafta bir gün bana bu ses geçirir bebek odalarının doğal ebeveynlik hareketindeki en yeni şey olduğunu anlattı. Ağlama sesi, en yola gelmez meme bezlerinden bile sütün açıkça akmasını sağlıyor. Hormonal bir şey, diğer her şey gibi.

Connie ağlamaya başlıyor. "Regl oldum," diyor. "Bu yüzden ağlıyorum. Burada bulunanlarsa yalnızca şu kocaman petler."

"Sana birkaç tampon getiririm," diyorum. Gerçekten petler yüzünden ağlıyor olabilir mi?

"Şimdi eve gitmezsem," diyor ve ağlamayı kesiyor.

"Tampon için eczaneye uğramamız gerekecek," diyorum.

Sonra yataktan atlıyor, beni odasında yalnız bırakarak holde ilerliyor. Odayı anlatmayacağım —ufak, uçuk mavi, açılmayan bir pencere— söyleyebileceğim tek şey, içinde Connie'nin olan ya da Connie'nin tanıdığı birilerinden gelen hiçbir şey olmadığı. Çünkü daha önce açıkladığım gibi, bıçaklama olayı onu kimsenin sevmediği biri haline getirdi. İki istisna dışında: Barbara ona lale gönderdi. Laleler kurudu ve dedikleri gibi "aşağıya, girişe" gönderildi. Ben de ona mağaranın yapıldıktan hemen sonra avant-garde bir dergi tarafından çekilmiş fotoğrafını getirdim. İkimizin birlikte çekilmiş bir fotoğrafını getirmeyi düşündüm. Ancak sonra en baştan başlamamız ge-

rektiğini anımsadım.

Connie odaya geri dönüyor ve kapıyı ardından kapatıyor. "Benimle yatağa girmek ister misin?" diye soruyor. Evet diyorum. Daha ne söyleyebilirim ki? Hastane kapılarında kilit olmadığını mı? Birinin içeri girebileceğini mi? Hastanenin şu ana kadar doğum yapanlar katında sinir krizinden kurtulmasına yardım etme konusunda çok anlayışlı olduğunu, ama odada sevgili ağırlamanın bunu çok ileri götürmek olabileceğini mi?

"Gilda'yı nöbete koydum," diyor beni öperek.

"Peki," diyorum kendimi bırakarak, tatlı kollarının arasına yeniden düşerek, dalarak. Bu anı hatırlıyorum. Daha önce hiç böyle düşmemiştim. Öyle ki başımı çarpıp ölebilirdim.

Böylece yapıyoruz. Gilda odamızın önünde bekler, görevini yalnızca Bayan John'un koca bebeği Anna'yı saat dörtte beslenmeye götürmek için bırakırken, Connie yalnızca sevgi olarak adlandırabileceğim şeyler yapıyor. Bandajlı kolum yüzünden çok yavaş, bebekleri ve onların annelerini uyandırmak istemediği için çok sessiz. Sanırım onun için ne kadar değerli olduğumu —bu olabilir mi?— bilmemi istediği için çok yumuşak yapıyor.

Her zaman böyle olmaz bilirsiniz: İnsanların tekrar aşık olması ve ikincide doğru olanı yapması ya da en azından öncekinden iyiyi yapması. Aynı insanla. Herkesin yitik bir sevgide en çok umabileceği genellikle intikam olur.

Connie ikisini de elde etti, sevgi ve intikam. Öfkesinden öyle bir kurtuldu ki benimle evlenmesini istediğimde...

Kabul etti.

Connie beni yine seviyor ama benim, yaban domuzunun ensesini paralayıp sonra kanepenin üstünde kestirmek için soluk soluğa eve koşturan bir ev köpeği gibi hayvan yaratılışlı olduğumu da gördü. Ben de onunkini. Hiçbir hayvanca yalan, aldatma ve sır saklama yok. İnsan olmanın dışında, hayvan değil.

Böylece "olay"dan üç ay sonra, düğün töreni, nikâh töreni, tokalaşma ve buluşma konularında karar vermek zorundayız. Ayrıntılar hakkında fikir vererek bize yardım edecek hiç kimse yok. Barbara neredeyse hiçbir şey hakkında fikir sahibi değil ve bizimle hâlâ konuşanların hiçbiri lezbiyen değil, terapist ve ailesi, Gilda ve Charles. Bir başımızayız. Bir kitap alıyoruz. DurakSamıyoruz davet edecek kimse olacak mı diye düşünmüyoruz.

Kitap güzel. Bunu başarmanın, dürüst, açık ve içten olmaktan başka doğru yolu olmadığını anlatıyor. Bir lezbiyen birlikteliğinin en önemli noktasının, öylesine ezilen bir azınlık olduğumuzdan, ilişki için daha geniş bir kesimin desteğini kazanmak olduğunu söylüyor. Bir önemli nokta da birlikte yaşama ve birbirini herkesten çok sevme konularında resmi bir şeyler söylemek. Bir yıl için. Eğer isterseniz. Bununla ilgili düşüncem, "yalnızca bir yıllık olacaksa neden yapayım ki?" oldu.

Ama söylemedim, şu dürüstlük yeminini etmiş olsam bile. Çünkü Connie çok kararlı görünüyordu. Bir tören yapmak tam

onun işiydi. Yıllardır bir tane istiyordu. Belki benim utanmaz sadakatsizliğimi sezdiği için. Oysa şimdiye dek onu yüzükler ve başka şeylerle kandırmayı başarmıştım. Artık ciddiydi.

Bu yüzden, "Evlilik kırılmayı bekleyen Çin yapımı bir çay fincanıdır." diyorum.

O da, "Bunu sırf Alice ve Ben yüzünden söylüyorsun," diyor. Anne ve babamı kastediyor.

Dikkate almıyorum. "Bütün işlevi budur; kırılmayı beklemek."

"Biz bir daha asla kırılmayacağız," diyor ve ben, elimi tuttuğu zaman gözünün kenarında farkettiğim küçük metalik pırıltı konusunda doğruyu söylemek gerekirse, kendimi hiç de harika hissetmediğim halde buna katılıyorum. "Eee?" diyor ve güvence bekliyor.

Ama şimdi bizim dışımızda bir trajedi gelip çatıyor ve benim cezam biraz hafifliyor. Kendine gelebildiği çok nadir anlardan birinde Helen, George'dan ölmesine yardım etmesini istiyor. George Charlie'den bazı ilaçlar alıyor. Connie'nin işe karışmasını istemiyor, son zamanlarda karşı karşıya kaldığı onca şeyden sonra hem de. Ardından bu işi öyle akıllıca, öyle tıbbi bir tarzda yapıyor ki hiçbir rezalet çıkmıyor. Tanrım teşekkürler. Cenaze zaten yeteri kadar zor.

George ikimizin de aklını başından alıyor. Bu uzun hastalık dönemi onu gerçekten değiştirdi. Helen'in ölümünün iyi bir tarafı ya da buna benzer şeyler olduğunu ima etmek istemiyorum, ama gerçek gerçektir. George artık konuşuyor, dinliyor, el tutuyor, babam Ben'in yaptığı gibi, ama George gerçekten bunları kastediyor. Alçak gönüllü oldu, ama kötü bir biçimde değil. Başka insanların duygularını paylaşmak konusunda her şeyi öğrendim.

"Helen'im," diye başlıyor övgüsü. "Sonunda böyle acı çekti. Onu tanımanızı isterdim, benim gibi gerçekten tanımanızı, tabii o kendisiyken. Ama işte insan doğasının en trajik yanı bu. İnsanlar herkesin kendilerini tanımasına izin vermezler, yalnızca birkaç kişiye". Sonra ben eğer şanslılarsa diye düşünüyorum. Çoğu insan hiç kimsenin kendisini tanımasını istemez. Aşağı yukarı benim gibi.

Siz, ölenin karı ya da kocasının oraya yürüyerek gidip, cenazede konuştuğunu yaşamınızda duydunuz mu? Genellikle eş sepet gibidir, hüzün ve şaşkınlıktan sersemlemiş bir durumda kiliseye de, cenaze arabasına da dirseklerinden tutularak getirilir. Ama işte burada, Helen'in önceden neye benzediğini ve onu neden sevdiğini anlatmaya çalışan yaşlı George vardı. Kendisi için değil Helen için, bu anlaşılabiliyordu, çocukları ve arkadaşları için. Kendisini gözyaşlarına kaptırmadı, çünkü yapması

gereken bir işi vardı ve onu, bunu yaparken görmek bizi neredeyse öldürüyordu. Connie hıçkırıklara boğulmadı, ancak başından sonuna, sızıntı yapan bir musluk gibi yanaklarından yaşlar süzüldü. Benim için kontrollü olmak daha kolay olmasına karşın, ben de ondan iyi değildim.

Neyse, bu cenaze, George ve her şey evlilik konusuna yaklaşımımı gerçekten değiştirdi, hiç değilse bir süre için. Evlilik bu manevi rengine büründü, demek istediğimi anlarsanız, olası kutsal kızıllığın bu şekli. Evli olmak iki bireyi, evli olmasalar olacaklarından çok daha iyi insanlar yapabilirmiş gibi.

"Tamamen katılıyorum," diyorum Connie'ye Helen'in cenazesinden yaklaşık bir hafta sonra. George'un bavulunu toplamasına, düzeltmesine ve sarkanları sıkıştırmasına yardım ettik ve yandaki ev yine kiraya çıkarıldı. Sonunda biz yine kırık fincanlar ve buluşmayla ilgili konuşmalarımıza dönüyoruz ve ben artık, evliliğe olan yeni saygıma rağmen Connie'nin iki gözünde de kıvılcımlı bir ışıltı görüyorum. Kendimi bir av gibi küçük hissetmeye başlıyorum.

Ama bu düşünceyi kafamdan atıyorum ve kendi kendime, değiştiğimi, uçuruma sürüklendiğimi ve ayak parmaklarıma kadar değiştiğimi söylüyorum. Hem de kararlı olmak ve yeni sayfalar çevirmek gibi yarım yamalak değil, ama derin, derin, derin. Tamamıyla bambaşka şeyleri düşünüyorum. O eski saçmalıkların tümü çok farklı görünüyor.

Orgazm, örneğin. Başım Connie'nin dizinde mağaramızdayım. Ocağın önünde oturuyoruz ve o benim, düğün törenimiz hakkında bazı kararlara varmamı istiyor. Örneğin, bugünkü sosyal durumumuza çok uygun olan bir konu, kimlerin davet edileceği. Yenilecekler, söylenecek ve yapılacaklar. Başkanlığı kim yapmalı. Bense hâlâ bunun iyi ve kötü taraflarını ve neden önüme gelen ilk yerde teklif ettiğimi düşünüyorum.

Orgazm. Ya da orgazm değilse bile, ona yaklaşan o heyecanlı gerilim. Beynin kaybolduğu yerdeki o yakıcı kaşıntı, öyle ki artık odaya kimin girdiği bile umursanmaz. İstek öyle güçlüdür ki, eğer sevgiliniz size *şu anda* dokunmazsa,

organınızın ona ulaşacağını ve onu kıskıvrak yakalayacağını sanırsınız.

Ben artık bunu umursamıyorum. O gerilim ve arzuyu. Connie'yle yaptığımız seks yakın, sıcak, sık ve huzurlu. Orgazmlar da harika. Aramızda kapıları yıktıracak kadar gerilim yok, hepsi bu. Kimin umurunda?

Bunun yanında, bu çeşit bir enerjiniz varsa ya da önceden olanın yeterli olmadığını hatırlıyorsanız, her zaman üç set tenis oynamaya gidebilirsiniz ya da otuzbeş mil bisiklet sürebilirsiniz, ta ki o sızılı çekilmeler bacağınızdan gidene, beyniniz çek defterinize veya her zaman yapacağınızı söylediğiniz gibi Emma'yı okumaya dalacak şekilde sakinleşene dek.

Ve dostluk. Gerçek dostlukla yukarıda söz ettiğim o cinsel gerilimi aynı anda yaşayamazsınız. Yalnızca öyle işte. Bu kanıtlanmış.

Üstünde düşünülecek ya da düşünülmeyecek bir sürü şey, çoğu insan düşünmez. Çoğu çift ve tüm cins kombinasyonları için geçerli. Bunları bilmiyorlar bile, çünkü bunlardan biri son bulmadan çok çok önce evleniyorlar. Birbirini yirmi yıl tanıdıktan sonra evlenen insanlar azdır değil mi?

Belki bazı insanlar cinsel heyecan aramıyorlar. Belki bu yolla denetimlerini yitirmek onları sinirlendiriyor. Tıpkı uyuşturucu almak ya da lunaparkta trene binip yukarıdan aşağı hoplamak gibi. Bunu yapan tehlike faktörü. Canınız yanabilir.

Ama ya dostluk? Terimlerle anlatmaya gerek duymuyorum. Onun ne olduğunu herkes bilir. Dokunaklı çıplaklık, nasıl? Bahse girerim ki çoğu insan da bundan hoşlanmaz. Ama tamamen onu satarlar. Onun için evlenirler. Ulaştıkları da önünde osurabilecekleri bir kişiyle sonsuza dek yaşamak olur. Biliyorsunuz, haklıyım. Anne-babalarınızı düşünün.

İşte, yalnızca kırılmayı bekleyen bir Çin fincanı derken bunu kastediyorum, boşanmayla kırılmazsa, o zaman daha kötü bir şeyle, birlikte kalmakla kırılır.

Böylece şimdi, cenazeden sonra, George ve Helen beni çok üzdüğü halde, Connie'yle altı aylık bir planlama dönemi üzerine konuşmaya giriyorum. Tüm yaşamım zaman satın almakla geçti. Biraz daha alabilirim.

"Nesini düşünüyorsun, tatlım?" diyor Connie, baş parmağını yaramın alt ucuna doğru kaydırırken. "Biz", diyorum. Connie'nin gözlerinde beni yiyip bitirmeyi bekleyen o pırıltıları gördüğümden beri, açık ve dürüst kalmak konusunda kaygılandığımı farkediyorum. Sanki bir umut saklıyorum, beni affet, son bir ateşli seks umudu. Kendimden nefret ediyorum. Midemin çukurunda aç bir utanç hissediyorum. Altı ay işimi görecek mi? Ona sahip olamadığım için mi Connie'yi öylesine çok istedim? Önce alevlerin duygulu kıvrımlarına, sonra yukarı, bana Madonna gibi gülümsemek için üzerime eğilen Connie'nin yüzüne bakıyorum. Bir şeyi biliyorum. Başka bir ilişkim olmayacak.

Aimee Cabot'la olan dışında. Bu doğru. Fantezilere karşı bir yasa da yok. *Playboy* ve *Penthouse*. Şansıma *Community News*'tan biri beni bu kötü şeyleri alırken görüntüleyecek ve bunu editörlere aktaracak. Ama canı cehenneme. Kaybedecek neyim var ki?

Benim için ölü olan ebeveynlerimi de her zaman affedebilirim: Seks manyağı papaz babamı ve orta yaşından sonra lezbiyen olan annemi. Bunu daha önce söylemiş miydim? Onlarla en son konuştuğumdan beri geçen onca yıl boyunca pek değişmemişlerdir herhalde.

Artık koşup, zıplayıp, ip atlayabilirim. Başka kadınları öperken okumayı özlediğim romanları da okuyabilirim. Mağarayı süpürüp dereotlu ekmek pişirebilir, bahçeye laleler ve ıtır çiçekleri dikebilirim. Fransızca öğrenebilirim ve bir sandal yapabilirim. Ruhumu yüceltebilirim.

Sorun şu: "İyiyi yapmak, dürüst olmak, bir yetişkin gibi davranmak, kendini eğitmek ve arada bir, tanıdığım ya da sokakta gördüğüm kadınlarla ilgili fanteziler kurmak yeterli olacak mı?" Yanıtı yok. Belli ki zaman varsayımlar zamanı değil.

Babam, Ben. Kilisede başka bir kadınla evlenmek için annem Alice'i ve o zamanlar henüz emekleyen beni terketti. Yaşamının sürprizi olarak, Kahlil Gibran'ın tersine, kilise onu attı. Böylece o ve iki numaralı karısı daha serbest olan bir kilise mahallesine taşındılar. Şimdi ona on beş yıl sonra ilk defa yazıyorum. İlk kitabı *Aileni Kucakla; Dünyayı Öp*. Ama annem ve ben kitabı

posta kutularımızda ilk bulduğumuzda Öp yerine *İçine Et*'i koyduk. Babam küstahça gururunun coşkusuyla bir tane de anneme göndermiş. Kapağına bakılırsa, kitap, içten bir taşra papazı olan Ben'in yaşamının ve ikinci karısıyla ondan olma çocuklarından oluşan ailesinin iniş ve çıkışlarının (çoğunlukla çıkışların) öyküsü. Gerçek yaşamdan alınan alçak gönüllü vecizelerle dolu olarak, çocukların uyuşturucular, seks, iletişim, intihar bunalımları, davranış sınırları gibi zor sorunlarıyla uğraşırken Ben'in gösterdiği açıklık ve dürüstlük anlatılmış. Ben, en başından, sorunları olan çocuklarının, iki erkek bir kız, diğerlerinden çok fazla dertli olmadıklarını açıklığa kavuşturmuş. Ayrıca sorunlarıyla ilgilenmede diğer ana babalardan çok daha iyi olduğunu da açıkça belirtmiş. Elbette annemi terkettiğine ve otuz yaşından önce, daha önceki kilisesindeki kadın topluluğunun yarısını elden geçirdiğine değinmeyi unutmuş.

İşte bu, Ben'in benim yaşamımdaki sonu oldu. Daha önce çok yeri olduğundan değil. Zaten bu onun, onunla birlikte, sıçrayan, uzun kulaklı tavşanın, örgütlü bir din üstüne yaptığı şakanın da var olduğunu unutmamı kolaylaştırdı. O günden sonra kendimi, annem Alice'in benim için her zaman düşündüğü gibi tanrıçaların ve bakirelerin bir ürünü olarak düşünmeye çalıştım. Babalarla ya da erkeklerle ne işim olabilirdi? Ben annemindim o da benim.

Böylece babama yazıyorum. Bir gerizekâlı olmasını affetmek için. Bir yandan bundan vazgeçmiş olması umudunu besliyorum, ama benim için en önemli şey değil. Onu koşulsuz kabul edeceğim. Neden? Çünkü bağışlayan bir kalp temizlenen bir kalptir.

Aynısını anneme de yapıyorum. Ben onunum, o da benim. Onu on bir yıl önce kendi kuyusunda, daha doğrusu kendisine çengeli takan, Ben'den bile kötü olan (inanabiliyor musunuz?) o zalim ve ürpertici kız arkadaşının kuyusunda boğulmaya bırakmıştım.

Babama yazdıktan sonra, annemi arıyorum. Azizliğe giden hızlı yolda olduğum çok açık ve bu iyi, lanet iyi geliyor. Göğüs kafesimin içinde dürüstlüğün saf ateşleri yanıyor, beni temizli-

yor. Beni saflaştırıyor. Müthiş haz verici. Annemin sesini duyar duymaz ağlamasında da ayrımsanabilecek kutsal bir an bu. Sonra arka planda anneme neler demesini söyleyen diğerinin anırmalarını duyuyorum. Kötü şans. Ölmemiş ya da gitmemiş. Ama hâlâ telefondayım, neşeliyim, melek gibiyim ve kararlıyım. Annem bir şey yapamıyor. Bu kadının; annemin bilinçaltına gömülen, dıştan arıza bırakmayan çocukluk hastalığı yüzünden, onun üzerinde bezdirici bir gücü var. Sabırlı olacağım. Sınırlar koyacağım.

"Seni yalnızca onsuz görebilirim," diyorum.

"Elbette," diyor annem.

"Ne? Ne? Ne?" diye anırıyor öbürü hiddetle, gizlice neye karar verdiğimizi duymak için. Ne kadar kolay olacak. Tüm yapmam gereken ihtiyaçlarımı söylemek ve sert olmak. Annemin, isteklerime saygı göstereceğinden kuşkum yok. Bu, dualar ederek beklediği barışma.

Şimdi gerideki yaygara ve kırılan bardak sesleri artıyor. "Artık kapatmalıyım," diye fısıldıyor annem. "Seni sonra ararım."

Aramıyor.

Babam cevap yazıyor. Yeni kitabından gönderiyor. *Yaşamın Özünü Em.* Kitap, Jennyson'ın "Ulysses"i ya da Dylan Thomas'ın "Do Not Go Gentle Into That Night"ı, gibi yaşlılıkla ilgili. Gerçekte *Em*'e ağırlık kazandırmak için bu ikisini birinci sayfada uzun uzadıya anıyor.

"Kitaplarının başında uzun uzadıya bir şeyler anlatan yazarlardan nefret ederim," diyor Connie bir sabah kahvaltıda ona kitabı gösterince. "Bu yüksekten atıp tutmaktır." Artık çileklerimizle güzelim ağır krema yerine yağsız yoğurt yiyoruz. Çünkü önceden olan giysilerimizin içinden taşıyoruz. "Planlama süresinin" ikinci ayındayız ve Connie, biraz alıngan görünmesine karşın, kendini gerçekten iyi hissediyor. Bir nedeni, benim yaptığım bu "büyüme işi", —artık zaman satın almadığımı düşünebilir— diğeri ise işe geri dönmesi.

"Bu kadar mı?" diyorum. Daha üstünde konuşulacak çok şey var demek istiyorum. Kapak örneğin. *Ben* bu kapağa avuç dolusu para dökmüş. Yüzündeki çılgın bakışla, kocaman bir

kemiği emen ve çenesinden aşağı salyaları akan aptal görünüşlü bir dev.

"Bunun çok iyi geleceğini düşünmüştüm," diyorum Connie'ye "bu bağışlama fikrinin. Ama aptallıkmış, ikisinden de nefret ettiğim zaman hissettiğimden çok daha kötü hissediyorum kendimi."

"Şey," diyor Connie, "en azından çaba gösterdin." Kendimi iyi hissetmemi nasıl sağlayacağını bilemediği halde o da çaba gösteriyor. Ben, elbette ki, en mükemmel şeyi söylemesini istiyorum.

"Off kapa çeneni," diyorum. Söylememesi gereken, şehvetli, namussuz babamı affetmekle benim kendimi affettiğim. Buna kimin ihtiyacı var?

"Acayip kapak," diyor Connie sonunda. "Kitabın satışına faydası olacağını sanmam. Bu Ulysses'in karşılaştığı cinsten, yamyam bir deve benziyor. Ben Ulysses'le özdeşleşiyor gibi, farkettin mi?"

"O aklını kaçırdı," diyorum "Açık ve basit. Yoldan çıkmış bir narsistti. Artık gerçekle bağlantısını tamamen yitirdi." Connie Ben'in kusurlarını affettirmeye çalışıyor ama işe yaramayacak. Ona kitaptan ağzında domates çorbasıyla, karda çırılçıplak yuvarlanmakla ilgili çılgın bir bölüm okuyorum.

"Bu mecazi, tatlım," diyor Connie sabır ve umut dolu.

"Hiç değilse resimlerle anlatmamış," diye bağırıyorum. Üzgünüm, ama yalnızca bencil bir budalaya sahip olduğunu düşünürken postadan deli bir ebeveyn çıkması zor bir durum.

Neyse ki mektup yoktu, yalnızca kitabın köşesinde bir yazı vardı: "Harika, büyümüş kızıma," Ben'in yazısı yuvarlak ve düzensiz. "Her şeyden çok sesleri dinlemeyi hatırla."

—Prufrock gibi Manson gibi mi?— "Ve technicolorla düş gör."

"Onu yemeğe ya da onun gibi herhangi bir şeye davet edeceğini sanmam." diyor Connie. Şimdi ben alıngan davranırken, kendimi aşırı dengesiz ve aptal hissettirmek için beni iğnelemeyi seviyor. Sonra da "Sevişmek ister misin?" demekten hoşlanıyor ve ben onu öldürmek istiyorum, son zamanlardaysa bu fikirden daha çok hoşlanıyorum. Ürkütücü, değil mi? Anlamaya çalışmıyorum. Neyin işe yarayacağını hesap ediyorum.

Yatağa gidiyoruz.

Yuvarlak, sıkı butlarını iki elimle kavrıyorum ve cesaret edebildiğim kadar güçlü sıkıştırıyorum, bacak arasına ilerleyip, bacağının üstünü zımpara kâğıdı gibi oraya sürtüyorum. Meme uçlarını dişlerimin arasında yuvarlıyorum. Yüzümü göğüslerinin arasına bastırıyorum. Bunda acayiplik yok. Alet yok. Tokat ve kırbaç yok. Yara bere yok. Yalnızca kasa karşı kas var. Biz güreşiyoruz. Altımdayken fiske vuruyorum ve saçlarını çekiyorum.

"Aah," diyor. Bu yüzden duruyorum. Midesinden bir ağız dolusu alıyorum, o da ayaklarını sırtıma doluyor. Dilimi kulağına sokmak için yukarı doğru hareketleniyorum. Parmağını alnıma koyuyor. Sonra yavaşlıyoruz ve birbirimizle ritmik olarak, daha yumuşak ve pürüzsüz hareket etmeye başlıyoruz, sanki başka bir yere gitmişiz de eve dönüyoruz.

Hayır, ne annem ne de babam yemeğe gelmiyorlardı ve ben biraz düşkırıklığına uğramıştım. Ama bu yalnızca bir-iki kahkahanın iyi olacağını düşündüğümdendi. Tam bu anda ihtiyacım olan şey de bir kahkahaydı, çünkü kesinlikle bunalıma girmeye başlıyordum.

"Dostlara ihtiyacımız var, Hollis," diyorum. Neden lafı dolaştırayım ki?

"Öyleyse sen ve Connie hemen buraya gelin," diyor. "Burayı seversiniz. Nicholas kes şunu," diyor. "Ördekleri besleyebilirsiniz, tatlım ama yalnızca mutfak penceresinden. Biliyorsunuz."

"Hoşçakal," diyorum.

"Ah, özür dilerim," diyor Hollis. "Hadi hemen gelin. Don Nick'i Chuck E. Cheez'e götürüyor."

"Çok seyrek hareket eder," diyorum Connie'ye, Hollis'le konuştuktan sonra. "Gösterişli bir marinada, sağlam kazıklar üstünde kurulmuş. Bölge koşulları yüzünden karadaki pek çok evin üçüne bedel. Özel maddeler kullanılmış olmalı. Her şey bir yap-boz bulmacası gibi birbirine geçmeli. Çünkü herhangi bir hava deliğini doldurmayı bekleyen onca su var. Hollis'i seversin. Bunu bir randevu gibi düşün. Güvence veremem. Hollis'i benim dürüst olanım gibi düşün."

"Dürüst diye bir şey yok," diyor Connie. Ne giyeceğine karar vermeye çalışıyor, vatkalı pantolon askılı, ipekli düzgün bir şeyler. Tüm giysilerini öyle ciddiyetle deniyor ki, gülmek zorunda kalıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum. Şimdi de her şeyin birbirine uyması lazım. Çoraplarını ayakkabılarını, pantolonunu ve küpelerini yan yana yatağın üstüne diziyor. Böylece renk tonlarının derecelerini ölçebilecek. Fazlasıyla Zenleri andırıyor. Sessiziz.

"Hollis beni korkutuyor," diyor sonunda. "Mükemmel anne

babası ve harika bir zevki olan o, hem deniz tutmayan da o, Tanrı aşkına."

"Oysa senin bütün yapabildiğin insan vücudu üstündeki koskoca ameliyatlar," diyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyor Connie. Biliyorum. Hollis beni de gerginleştiriyor. Bazen yalnızca dürüst biriyle birlikte olmak bile yeteri kadar ürkütücü olabiliyor.

Gördüğünüz gibi, 'kendimi yüceltme' çalışmalarım işe yarıyordu bir bakıma. Mağaranın önünde büyüyen, duvarları yumuşatan, güzel kokulu buketler yaptığımda dışarıyı içeriye getirmemi sağlayan bir halka ıtır çiçeğim vardı. Haftada bir ekmek pişiriyordum. Hatta Connie'nin iş arkadaşları ve terapistin ailesi için fazladan yaptığım bile oldu. Hepsi, kendilerine evde pişirilen bir şey verildiği zaman soluksuz kalan, çılgın insanların yaptıkları gibi tepki gösterdiler. Ben memnun oldum. Fransızca öğrenmedim, bir sandal da yapmadım. Ama dürüst oldum, genellikle ve daha çok anemik olan mastürbasyon fantezilerim de şimdilik tatmin edici geldi. Bir tanesi, ortaokulda sosyal çalışmalar öğretmeniyle karşılaşmam üstüne kuruluydu, öbürü Aimee Cabot'ın aşk mektuplarını bulan üniversite arşivicisiyle ilgiliydi. Kendimi kötüye kullanışım, bu fantezide tuhaf bir şekilde akademikti.

Ama yücelme her şey demek değildir, bunu bilirsiniz. En iyisi yalnızdır, en kötüsü tehlikeli biçimde anti-sosyaldir. Connie ve kütüphaneciler dışında her zaman dengeli, bütün, üretken ve güzel kokulu meşgalelerimle yalnızdım. İnsanlarla konuşmaya, dünyanın gidişatının bir parçası olduğumu hissetmeye ihtiyaç duyuyordum. Oysa Connie ve ben birbirimizin sinirlerini attırmaya başlıyorduk.

Böylece bir sabah kapının çalındığını duyup açtığımda karşımda, yaşam kadar büyük, eşikteki bütün ıtır çiçeklerinin ortasında gerçek bir bahar tanrıçası gibi duran Gwendolyn Cabot Jones'u bulduğumda ne kadar sevindiğimi tahmin edersiniz.

Elbette onun kim olduğunu başta bilmiyordum, ama o belli ki beni hemen tanıdı.

"Annem üzerine kitap yazan sizsiniz, değil mi?" diyor.

Yaşamdan daha büyük gerçekte. İki metre olmalı, omuzlarına dökülen sık sarı saçları ve bir Dor sütunu gibi boyu var. Elini bir tehdit gibi aniden uzatıyor. "Ben Gwendolyn," diyor. "Şimdi nasılsın? Seni tanıyor gibiyim. Başka bir köpek alabildin mi?" "Ne?" diyor, mağaranın içine yürüyüp çevreye bakıyor. Kapıdan geçebilmesi için başını eğmesi gerekti.

"Thackery," diyorum. "Sevgili köpeğin."

"Evet," diyor hatırlayarak ve o tuhaf, soğuk mavi gözlerle bana bakıyor. "Ama annem yerine yenisini hiç göndermedi. Onun yerine ben, bir kış gecesi kapımızın önünde yatan başıboş bir köpeği aldım."

Senin gibi başıboş bir köpek, diye düşünüyorum, sen açıkça daha iyi beslendiğin halde. ""Baban uzun boyluydu herhalde," diyorum. Bir duvara dokunuyor ve beni duymuyor. Altmış yaşlarında olmalı, bu yüzden biraz sağır olabilir.

Sonra birden bire konuya geçiyor. "Bana bak," bana dönüyor, " O benim annemdi. Bu kitabı istiyorum. Kârın yarısını istiyorum ve son karar benim. Başka birinin annesi sayesinde bir servet yapamazsın."

"Ama o öldü, Gwendolyn. O şimdi halkın malı," bunu bir çocuğa söyler gibi yavaşça söylemeye çalışıyorum. Gerçekten, birden fazla nedenden, büyümüş Gwendolyn'le bağlantılı kurmakta zorlanıyorum.

Koca ayağını küsmüşçesine yere vuruyor. "İzin vermeyeceğim," diyor.

"Kayıtlar, mektuplar, hepsi kütüphanede halka açık," diyorum. "Sen neden onunla ilgili hiçbir şey yazmadın?" Şimdi tam olarak neler hissettiğini anladığımı farkedince kalbim biraz burkuluyor. Gerçekte bu ana kadar Aimee Cabot'ın yalnızca benim olduğunu düşünmüştüm.

Oturuyor ve dev bir hayvanın hıçkırıklarıyla sarsılıyor. Komiklik olsun diye yapıyormuş gibi görünüyor, ama hayır. Yalnızca Gwendolyn çok çok iri. Aimee'ye benzememesi ne kadar üzücü.

Tüm her şey, onun tüm yaşamı öylesine kötü bir şans ki. Bundan çok emin değilim, tabii. Şu köpekle ilgili mektubundan başka bir şey bilmiyorum onun hakkında. Ama içimde bir

şey değişmemiş gibi bir duygu var.

"Onunla ilgili hiçbir şey yazmadım," diyor sakinleşerek, "Çünkü hazır değildim."

"Şimdi hazır mısın?" diyorum.

"Hayır, tam değil," diyor. "Ama bu sana onu benden alma hakkını vermez. O benim her şeyim."

Bir sonuca varmadığımızı görüyorum. Daireler çizip duruyoruz ve bu, kitapla ilgili değil. Bütünüyle kitapla ilgili olsaydı bu kadar zor olmazdı.

"Bak, Gwendolyn, Aimee herkese yeter, en azından ölüyken, ikimiz için de. Yaşarken, farkediyorum ki başka bir sorundu. Ama şimdi, şey, o bizim, istediğimiz gibi, yüce bir nedenle (bu sırada ekliyorum) onu bir anlamda yeniden yaratmamız için."

Gwendolyn yukarı bakıp gülümsüyor. Umutlanıyorum.

"Onu yok etmek istiyorum," diyor, dişlerini sıkarak. Normal koşullarda kesinlikle girişmeyeceğim bir davranış deniyorum. Yanına, kanepeye oturup kolumu geniş omuzlarına koyuyorum. Kolay kahramanlık değil ve işe de yaramıyor.

"Pençelerini üstümden çek seni pis lezbiyen," diye hırlayıp, kendini kurtarıyor. Kalkıyorum sonra bir ya da iki dakika ondan iri olmak için ona doğru eğiliyorum.

"Beni dinle," diyorum. "Dünyadan nefret ediyor olabilirsin ve annenden de nefret ediyor olabilirsin ama bu sana insanlara ad takma hakkını vermez. Büyü artık Gwen. Gurur duy."

Öğüt verirken, şey biliyorum ona uymuyor ama, kendimi o benim küçük kardeşim ya da öyle bir şeymiş gibi güçlü hissediyorum. Oysa tek söz söylemiyor. Sanırım yıkıldı. Ayağa kalkıyor ve kapıya doğru bir bakıma sendeliyor. "Biraz yardım iste," diyorum elimden geldiğince şefkatle.

Yerinde dönüyor ve bana bakıyor. Ondan korkmuyorum, ama iyi arkadaş olmak da istemiyorum, ne demek istediğimi anlarsınız.

"Benimle röportaj yapmak ister misin?" diye fısıldıyor, bana kartını uzatırken.

"Bakarız," diyorum.

"Tamam," diyor, sonra yüzünde bir tür memnuniyet ifadesi beliriyor. Bunun ne demek olduğunu biliyorum. Sevgi.

Onuniçin bir bakıma Aimee oldum. Hem de önceden sahip olduğu değil, yeni bir Aimee, bela okuyan biri.

Kapıyı arkasından kapatıyorum. Sonra kendimi gerçekten çok kötü hissetmeye başlıyorum. Çünkü kabul edelim ki, Gwen'in, benim, çoğumuzun yarım anne ve babaları vardı. Hiçbir şeyde iyi değildiler; biz çocukken ya da şimdi bile, onlara korkunç ihtiyaç duyduğumuz zamanlarda. Bu yüzden bizim yapmayı bırakmamız gereken şey, bundan hoşlansak da hoşlanmasak da birbirimize ana babalık etmek, iyi olsun, kötü olsun.

Connie'yle benim birkaç dosta ihtiyaç duyduğumuz ortadaydı. Bir iki yeni dost. Söylediğim gibi eskileri artık bizimle konuşmuyorlardı. Özellikle de, olaydan sonra alınan gerçek ifadelerimizle, yüzlerimiz Community News'ın kapağında çıktıktan sonra. Açıklamaları olmamasına rağmen alt yazılar akıllıca suçlayıcıydı. Ne yazık ki eski dostlarımız fark gözetmediler. "Beni buna o zorladı," Connie'nin resminin altındaki yazıydı. Bu, hastanenin personel dosyalarından aşırdıkları Connie'nin beyaz önlüklü bir fotoğrafıydı. Dr. Frankenstein ve Fleet Street'in çılgın berberinin bir melezi gibi görünüyordu.

"Aranıyordum," benim fotoğrafımın altındakiydi. On beşinde gibi görünüyorum. Kolej yıllığımdan almış olmalılar, henüz kemik yapım bile oturmadığı ya da bir kadın sevgilim olmadığı zamanlardan kalma bir fotoğraf. "Bir şey yapamazdı," diyorum. Yüzüm hem şaşkın hem de fazla besili görünüyor." Lezbiyen Hırpalayıcı Affedildi," diye manşet atılmış. "Doktorun arkadaşı, sevgilisinin bunu bir daha yapmayacağından emin."

Açık olmak gerekirse, ben de bizimle arkadaş kalır mıydım emin değilim. Siz kalır mıydınız? Gerçek öyküyü öğrenmekten vazgeçmemişseniz ve taş atmaya meraklı tiplerden değilseniz belki. Birçoklarından çok daha iyi olsaydınız belki.

"Dostlarımız," dedi Connie, Charlie şimdiye kadar bizimle ilgilenmekten bile uzak olduğu için tükürür gibi; Charlie yeni bir "kızlar için homoseksüeller" grubu başlatan lambda bölümünden gelen baskıya boyun eğdi ve başlangıçta hiç kimseyi soğutmak istemedi.

"Onun ağzına...," dedim. Dışlanmışlık durumumuzun bizi yakınlaştırdığı doğru olmasına doğruydu, ama ben, er ya da

geç baskının artacağından ve birimizden birinin diğerini aldatacağından korkuyordum. Ona korkularımı anlattığımda terapist, buna 'baskıcı ortamla özdeşleşmek' dedi.

Teorimi kanıtlamak için Connie'ye dolaylı olarak soruyorum, "Sence onlar haklı mı?" Böylesine profesyonel bir kurban olmamı kastederek.

"Bana bunu sormayı bırakır mısın?" diyor. Kuzeye giden yolda arabayı son hızla sürüyor. Pazar gezintisi yapıyoruz. "Bunu bir kere daha sorarsan, senin öyle düşündüğünü düşüneceğim," diyor. Neyse ki ürküp gerilediğimi görmüyor. Bir an neredeyse soruyu bir kere daha sorarsam beni döveceğini söyleyeceğini sandım.

İşte diğer sorunlarımız:

1- Veronica Storm adlı şu kadın, kendi ifadesine göre olayları bizim açımızdan aktarmak için bizi ulusal talk-show'una çıkmaya çağırmakta ısrar ediyor.

"Bok," diyor Connie. Bugüne dek Veronica'yı dört kez geri çevirdik.

"Yetmiş beşle gidiyorsun," diyerek onu korkutuyorum.

"Oh," deyip biraz yavaşlıyor.Veronica'nın son arayışıyla ilgili bir şeyler daha anlatıyorum.

Bu kez, toplumda Cuff and Muffs diye sevgiyle anılan yerel S&M lezbiyenleri grubuyla aynı sahneyi paylaşmak zorunda olmadığımızı söyledi. Bundan önceki hafta bizi, hem şimdi AIDS kurbanları sınırları aşmışken, bizi doğal olmayan birleşmenin yıkımlarına örnek olarak kullanarak bugünü kendileri için önemli bir gün haline getirebilecek esaslı bir Hıristiyan grubuyla eşleştirmek gibi bir hata yapmıştı.

2- Her zaman konuştuğum terapistim, gizliden gizliye, bir süre çiftlere yönelik çalışan bir danışmana gitmemizi öneriyor, buna ihtiyacımız olduğundan değil kuşkusuz. Bizim birbirimize bağlı olduğumuzu herkes görebilir. Bu yalnızca olgunlaşmak ve derinleşmek için, hem bir bağlanma töreni yapacaksak bu en mükemmel zaman değil mi? Ayrıca o konuşabileceğimiz uzman birini de tanıyor. Son aradığında, telefonu yüzüne ka-

pattım, ama hemen sonra tekrar aradım. Ne kadar iyi gelirse gelsin bu davranışın işime gelmeyeceğinin farkındayım.

"Merhaba," diyorum, o telefonu açınca. "Özür dilerim." Terapistle ilgili sorun şu ki onunlayken işleri diğer insanlara yapamayacağım şekilde oluruna bırakabiliyorum. Bu onun daha iyi ya da daha anlayışlı olmasından ileri gelmiyor, gerçekten, yalnızca o bir iki saniyeden fazla kin tutmuyor.

"Baskı," diyorum. "Veronica Storm yine aradı ve ben artık insanların bizim hakkımızda söyleyecek bu kadar çok şeyleri olmasından yorulmaya başladım. Biz çok iyiyiz."

"Elbette," diyor terapist lanet bir inandırıcılıkla.

"Ben sadece biraz fazla koruyucuyum. Seni bir süredir göremiyorum. Yaran iyileşti mi?"

"Dinle," diyorum. "İnsanlar birbirlerini incitirler sonra affederler. Bu yaşam döngüsünün bir bölümüdür. Neden bunu hiç kimse anlayamıyor? Neden insanlar bu konuda tereddüt etmek ve yargılara varmak zorundalar?"

Sessiz kalıyor. Bundan nefret ediyorum.

"Demek istediğim," diye devam ediyorum, "Sen benim cinsel ilişkilerimi kabul ettin. Onları yargılamadın."

"Ama onları bıraktın," diyor, "Bana geldiğin zaman."

"Sizdeyken bir kere yaptım," diyorum. Bu kötü, ama ne yapacağını görmek istiyorum. Belki benden özür diler.

Soluksuz kalıyor. "Yoksa..." diyor.

"Tabii ki değil," diyorum. "Delia'yla değil, Tanrı aşkına. sen beni ne sanıyorsun?"

"Şey, bu çocukluk dönemlerindeki bazı belli yasaklara kılıf olarak uydurulmuş açıklamalarla oluşturulan eski bir ahlak kuralının bir yönü." diyor kurtulmak için. "Doğruyu konuşmak gerekirse bu tam olarak senin hatan olmazdı."

"Eee? Cinayet ne oluyor öyleyse ve tecavüz ve ensest ve..." Etkileyici olsun diye biraz duraksıyorum, "Bıçaklama? O zaman bunlar da hiç kimsenin hatası değil." Sanırım terapist beni gerçekten seviyor. Ona meydan okuyorum ama kendimi nasıl koruyacağımı da biliyorum.

"Haklısın," diyor sonunda, bunu biraz düşündükten sonra. "Bu tamamen 'kılıf açıklama'ların ilkinden doğan bir davranış

döngüsü."

"Sen ensest ilişkiye girebilirdin, ben de terapist olabilirdim," diyorum.

"Hayır," diye fısıldıyor. Bamteline bastım. Bazen bu terapist bugüne dek gördüğüm, insan doğasına en budalaca bakan insan oluyor. Yapabileceğimiz şeylere inanmayı inatla reddediyor. Yalnızca iki çeşit insan olduğuna inanmak hoşuna gidiyor. Neden? Belki kendisi de bir kez gerçekten kötü bir şey yapmıştır. Herkes yapmamış mıdır? Şu isteyerek çocuk düşüren/aldıran, sonra pişman olan, fikir değiştiren ve başka kimse yapamasın diye organizasyonlar kuran kadınlar gibi. Ya da topluluğun yarısıyla yatıp, karısını ve beni terkettikten sonra yaşamanın ve sevmenin en iyi yollarını anlatan büyük vaiz Ben gibi.

"Hepimiz her şeyi yapabiliriz," diyorum, "ve biz yalnızca tersine çalışıyoruz."

"Üzgünüm," diyor terapist, "Delia'yla olduğunu düşündüğüm için."

"Tamam" diyorum. "Kimse mükemmel değil."

3- Yayıncım Veronica Storm'a gitmemi istiyor. Eskiden uygunsuz tellallık kötüydü. Şimdi uygunsuz tellallık iyi, hatta benim gibi başka birinin oldukça dürüstçe biyografisini yazan insanlar için bile. Aimee Cabot. Biyografi yazarının bir zamanlar gerçekten çirkin bir lezbiyen bıçaklama skandalına karışmış olmasının, Aimee Cabot'ın biyografisini alacak potensiyel müşterileri etkilemesi nasıl mümkün?

Yayıncılar ev-içi şiddetiyle Aimee'nin doğal yaşam tasarımları arasında bağlantı olduğunu söylüyorlar. Onlara bunun ne olduğunu soruyorum. Kem küm ediyorlar. Dürüst yanıt, özgür reklamcılıkla ilgili bir şey olabilirdi, ama onlar bunu söylemeye yanaşmıyorlar. Sonunda bir editör eğer daha çok insan Aimee Cabot evlerinde yaşasaydı, bu kadar çok şiddet olmazdı, çünkü hepimiz ruhsal açıdan daha dengeli olurduk diyor. Bu kadın herhalde Yeni Çağ konularından biyografiye terfi ettirilmiş, Düşüncesinin mutluluk dolu safsatalığı beni güldürüyor.

Ona mağarayı anlatıyorum.

"Biz bir Aimee Cabot mağarasında yaşıyoruz," diyorum. "En katıksız tasarımlarından biri. pencereleri yok, alçak, kemerli bir giriş, pürüzlü duvarlar. Bir ayı burada büyük mutlulukla kış uykusuna yatabilirdi, ama bizim ev içi huzurumuzu garanti etmedi. Tam aksine. Bu yüzden bu açıdan bir bağlantı kurulamaz." Gerçekte Aimee'nin doğal tasarımlarının, onlarda yaşayan insanların ruhsal durumları üstünde bir etkisi olduğu düşüncesini inkâra istekli değilim. Ancak yayıncıların, bunu beni Veronica Storm'la bir araya getirmek için kullanmalarını istemiyorum, doğrusu.

Yayıncılar kadın sorunlarıyla ilgili bir şeyler deniyorlar.

Onlara Aimee'nin kadın olduğunu bile bilmediğini söylüyorum.

Sevgi, tutku düşüncelerini deniyorlar.

Onlara Aimee Cabot'ın gerçek sevgiyi hiç bilmediğini söylüyorum.

Bir başka editör kendisinin de bilmediğini söylüyor. Sonra, uzun bir süre sonra, kadın ağlamaya başlıyor.

Ona, yaşamda onlara ihtiyaç duymadığınız zaman konuşması kolay olan başka şeyler de olduğunu söylüyorum.

"Ne gibi?" Burnunu çekerek, insanların buna atladıkları anda sormaya mecbur oldukları soruyu soruyor.

"İş gibi," diyorum.

"Oh," diyor. Benim 'iş' olduğumu hatırlayınca dikleşiyor ve kendini topluyor.

"Bana bir sohbet programı daha bulun," diyorum, şimdi daha güçlü olduğum için. "Kitap bitince. Benim kişiliğime çok fazla ilgi göstermeyecek bir tane. Demek istediğim kitap sonuçta Aimee Cabot'la ilgili."

4- Şu editörle kitabı bitirmek konusunda konuşmak bana şiddetli bir yazar dikkafalılığı veriyor ve tekrar terapiste ya da bir hipnotizmacıya ya da bir çeşit "paylaş ve acı çek" grubuna gitmeyi düşünüyorum. Daralmış gibi mağarayı dolanıp duruyorum, Connie'ye vuruyorum, başımı duvarlara çarpıyorum. Şöyle diyorum, "Neden yaşıyorum? Ben yazar değilim ve mimarlar sıkıcı." Devam etmemi sağlayan Connie oluyor. Şöyle

diyor: "Aimee için yap," yanlış bir mantık, ama işe yarıyor.

Doğru. Şimdiye kadar zorunlu kaldığım için Hamlet hakkında birtakım saçmalıklardan ya da Mısır kültürünün uygar mucizesinden başka bir şey yazmadım. Ha, bir de okul gazetesi için kampüsteki gölün taranmasıyla ilgili bir makale (Gölde bir kaşık örneğinin parçası ve gebe bir ineğin iskeleti bulunmuştu). Bir tane de, kışın, kampüs yollarında çıplak ayakla, takırdamasınlar diye dişlerini sıkarak, izi boyunca ayaklarından —onlar zaten tuhaf sarı gri renkteydiler— karın üzerine yakut gibi kan damlaları bırakarak gezen, kötü durumda olduğu çok açık olan bir ikinci sınıf öğrencisiyle ilgili başka bir makale. Yazım o zaman böyleydi. Yakut gibi. Ama hiçbirini kesinlikle tahlil etmedim. Neden gebe inek? İkinci sınıf öğrencisi neden ayakkabı giymiyordu?

Aimee Cabot için daha iyisini yapacağım. Onun, garajın girişine, yere şu gerçek sevgiyle ilgili cümleyi neden yazdığını bulacağım. Onun karakterine giden kapıyı keşfedeceğim ve bunu tüm dünyanın görmesi için yayınlayacağım. Bu kanser tedavisi için gerekli. Kayıp kromozom bağlantısını bulmak, suç mahallindeki parmak izlerini deşifre etmek, Alaaddin'in lambasını parlatan parolayı hatırlamak gibi olacak. Tüm bunları ne için yapacağım? Eee, Aimee için kuşkusuz. Connie'nin açıklaması bu değil mi? Gerçek, sonunda onu görünce, bundan daha basit. Bunu Connie için yapıyorum, ona yapabileceğimi göstermek için.

Bir gece, ben Aimee'nin otuzdördüncü yaşını bitirmek üzereyken Connie işten dönüyor. Aimee bu bir yılda evlenmiş, Gwen'i yapmış, mimarisinde arı kovanlarını taklit etme çalışmalarına başlamış. Bu, kısa ömürlü, ama aşırı kalabalıklaştırma üstüne öğretici bir deney.

Bilgisayarı kapatıyorum. Connie şöyle diyor: "Her gece yalnız ikimiz. Başımız dertte."

"Beni sevmiyor musun?" diyorum.

"Elbette seviyorum, ama tam bir sosyal yaşantı için bir kişi yeterli değil. Beyaz ceketini çıkarıp, çantasını benim oturduğum kanepenin yanına koyuyor.

"İşte gördüğün onca insana ne oluyor?" diyorum.

"Hastalar ve iş arkadaşları sosyal olmakla aynı şey değil," diyor ve dalgınlıkla bileğimi baş ve işaret parmağı arasında alıp nabzımı tutuyor.

"Burada bu mağarada çok soyutlandık. İçeri çok yoğunlaştık. Birbirimizin sinirini zıplatıyoruz. Düşmanlarımızın söylediklerine inanmaya başlayacağız."

"Giderek birbirimizden nefret edeceğiz," diye fısıldıyor, steteskopuyla kalbimi dinlerken, "çünkü her birimizin sahip olduğu tek kişiler yine biziz."

"İlişkiye mi girmek istiyorsun?" diyorum o kulaklarımı kontrol etmeye başlarken.

"Tabii ki hayır," diye bağırıyor böylece sesi bütün kanal boyunca gidip beynimin merkezinde yankılanıyor. "Bu saçmalıkla ilgili şaka bile yapma sakın."

"Yapmıyorum," diyorum ve yapmıyordum da. Gerçekte yaşamın ne kadar katı olduğunu ve Connie'ye elimden geldiğince yaklaşmaya karar verdikten sonra Connie ara vermeye karar verse, bunun ne kadar kocaman, pis bir şaka olacağını düşünüyorum.

"Kavramaya çalıştığım şey," diyor, gözlerime bir ışık kırıntısı saçarak, "Altında olduğumuz, dış dünyadan gelen bu baskının ve yargılayıcı eleştirilerin cinsi, ilişkileri yıkan cinsten mi? Kuyuya düşen küçük kızı hatırlıyor musun, küçük Jessica bilmem kim? Annesiyle babası boşandı. Patty Hearst'ün anne-babası da, boşanmadılar mı? Sonra Tammy Faye ve Jim Bakker? Onlara birkaç ay biçiyorum, belki. Zaten Tammy çoktan Betty Ford'da tanıştığı şu köpek eğiticisinin kollarında görüldü."

"Bu saçmalıkları nereden biliyorsun?" diye soruyorum. Gömleğimin düğmelerini açıyorum. Gerçekten istediğim göğüs muayenesi, Connie onlara ilgi gösterene kadar. Belki dikkatini çekebilir ve onu bu takıntıdan kurtarabilirim. Nereye gittiğini bilmiyorum ve anlamayı istediğimden emin değilim.

"İçinde olduğumuz şu gazeteler. Şu insanlar herkes hakkında her şeyi biliyorlar. Vücutlar hakkında konuşmaya bayılıyorlar, özellikle de şekilleri İsa'nın çarmıhtaki haline benzeyen esrarengiz cilt tümörleri, insan yüzüne benzeyen diz kapakları, Elizabeth Taylor'un aşırı kilo alması, Dolly Parton'un

aşırı kilo vermesi, Siyam ikizleri, siyah çocukları olan ama beyaz bir adamla evli beyaz kadın, fazladan parmaklarla doğan insanlar hakkında."

"Onlar homoseksüel olan herkesi de tanırlar," diyorum. "Her zaman da bunun çirkin, ya da kötü olduğunu ya da birilerinin kalbini kırdığını söylerler. Iıh." Connie yavaşça sağ mememe bastırıyor, dokularımın her santimetre karesini hissederek muayene ediyor. Konuşmayı kesip özellikle bir şeye değil ama boşluğa bakıyor. Fikri kapabilsin diye yeniden inliyorum. Ben geçen hafta çoktan göğüs muayenesi yaptırmıştım, yani dikkatini çekmekle yaşamımı ya da hiç birşeyi tehlikeye atmıyorum. Elinin pürüzsüz ayasıyla meme başımı yavaşça ovmaya başlıyor sonra gözlerimin içine bakıyor. Çıplak. Sinyalsiz. Sonra bana uzanıyor ve ağzımdan yavaşça öpüyor. Connie'nin dudaklarından daha tatlı bir şey olmadığını düşünüyorum. Onlar yumuşak, dolgun, ipeksiler ve beni seviyorlar. Sonra kafamı çeviriyorum.

"Ne?" diyor Connie. "İnlediğini sanmıştım."

"Öyle," diyorum, "ama sonra korktum." Dışarıda karanlık çöküyor ve biz henüz mağaranın ışıklarını açmadık Put gibi duruyorum. Son zamanlarda her şeyle birlikte oturmaya ve çok sinirlendiğim zaman kaçmamaya çalışıyorum.

"Neden?" diye soruyor Connie. "Biraz önce söylediğim şey yüzünden mi? Bunu hallederiz. Seni seviyorum."

"Hayır," diyorum. Ne diyeceğimi gerçekten bilemiyorum. İçimdeki her şey, dengesini bulmaya çalışan petrol ya da hızla akan sıcak lav gibi ıslak ve sıvımsı geliyor.

"Çünkü sana aşık olmaya başlıyorum," diyorum.

Costa Rica'da çit çubuklarının yerini tutsun diye küçük ağaçlar dikerler. Çubuklarla fidanları bir araya koyarlar ve ağaçlar çubukların hızasında büyürler. Sonra eğer akıllarına gelirse tekrar kullanmak için destekleri çıkarırlar. Ülkeyi dolaşırken bir süre sonra ağaçların bilerek böyle büyüdüklerini, bu kadar belirgin sınırların ve mülkiyet haklarının doğa planının bir parçası olduğunu düşünmeye başlarsınız.

Ayrıca bütün evlerin kilden yapılmış kiremitlerden oluşan

tümsek bacaları vardır. Bunlar tam kuşların uyuyabilecekleri ve yuva yapabilecekleri yüksekliktedirler. Kuşlar bu yapma evlerden çok hoşnut görünürler, öterler, yavrular yaparlar, birbirlerini ziyarete giderler. Aimee Cabot'a göre değil. O, kuşların uygarlıkların en ilerisini kurmak zorunda kalmalarındansa, insanların kuşlar gibi yaşamasını isterdi, ama tüm bunları görmek de şirin geliyor.

Bir şeylere uyum sağlamaya çalışan insanları izlemek oldukça çirkin. Yaşayabilmek için Nazi subaylarına şarkı söylemek zorunda kalan Yahudileri düşünün. Ya da aileleri tarafından kötü muamele görüp büyüyünce korkak, sessiz yetişkinler olan çocukları. Ya da anlattığım, kangrene doğru giden kanlı ve çıplak ayaklarında çirkin nasırlar oluşan o öğrenciyi. Ya da hepimizin özgür olması gerekirken, bugün bile anlamsız ve acı bir biçimde kocalarının hizmetçileri olan modern kadınları.

Connie'ye aşık olmakla ilgili sözleri söylerken onun, göze aldığım tehlikenin kötülüğünü ve güvenimin güzelliğini takdir etmesini istemiştim. Tınmadı.

"Ece, sonuçta?" diyor.

"Tehlike ne olacak?" diyorum. "Birbirimizi tanımıyoruz bile ya da ne olacağımızı bilmiyoruz."

"Ben seni tanıyorum," diyor. "Ezelden beri birlikte yaşıyoruz. Şu anda bu yoğun duygusallığa girecek durumda değilim. Yalnızca yaşamlarımızı sürdüremeyiz mi"?

Ağlıyorum, bu da onu etkilemiyor. Yorgunca gülümsüyor. Dostlara ihtiyacımız olduğunu söylerken yüzünde beliren gülümseyişin tıpkısı. Gözlerimi kuruluyorum. Daha başka ne yapabilirim?

"Doğru," diyorum. "Doğru." O haklı tabii. Ondan çok fazla şey istiyorum, mükemmel tepkiler, şartsız sevgi. Uyum sağlayacağım. "Şimdi ne yapmak istersin?" diye soruyorum ayaklarımı onunkilere dolayarak.

"Birkaç dost edinmek," diyor.

İşte yine başlıyoruz. İlk kez Connie bizim durumumuzda bir şeye yoğunlaşırken, ben çılgınca ona aşık oluyorum. "Buraya gel," diyorum. "Ben senin dostun olacağım."

"Hıh," diyor. "Hadi yemek yiyelim. Sonra düşünürüz."

Yemekten sonra Connie'nin sırtını ovuyorum ve dostların ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. İtiraf etmekten nefret ediyorum, ama sanırım benim hiç olmadı. Delia dışında. Onu da tam sayamam, çünkü ondan beş kat kadar yaşlıyım ve daha akıllı olmam gerekir. Dostluğun bir kuralı birbirine denk olmaktır. Bu çok açık. Şu durumlardan istediğinizi deneyin: zengin/fakir, şişman/zayıf, akıllı/budala, çirkin/sevimli. Bu insanlar dost olabilir mi? Kesinlikle olmaz. Çiftin birinde mutlaka öbürünün istediği bir şey vardır; kötü, göz yumulamayacak kadar kötü hem de. Bu beni ilk çıkarıma geri getiriyor. Tüm ilişkiler güçle ve onun nasıl kullanıldığıyla ilgilidir.

Dostum olmaları gereken insanlarla sevgili oldum. Konsantre olabilmek için bir an Connie'nin ensesini ovmayı bırakıyorum. Mutlaka dostlarım oldu. Dostlar seni seven ve kabul eden, üzerine hastalıklı istekler yüklemeyen, senin için en iyisini isteyen kişilerdir. Dostlar gerçek yaşamdır, sevgililerse filmler, yapay içerikler ve plastik ameliyatlardır. Öyleyse benimkiler kimler?

"Benim dostlarım kim Connie?"

"Bilmiyorum," diyor. "Ama bunu yapmaya devam et." Düşsel bir ekmeği yoğurur gibi parmaklarıyla ovma hareketi yapıyor. "Eee?" diyor Connie kısa bir süre sonra. Gittikçe daha çok ilgilenmesine seviniyorum.

"Çok değil," diye anlatıyorum.

Dördüncü sınıftayken birlikte şarap ve ekmek ayini oyununu oynadığım komşu çocuğu Shirley vardı ama başka kim vardı? Çok fazla konuşmadığım arkadaşlarım vardı. Birlikte dolaştığım insanlar, tenis oynamayı ayakkabı alışverişi yapmayı ya da bir yerlere gitmeyi severler, bu süre boyunca da yaşamlarını, aşklarını, kayıplarını anlatırlardı. Sonra gideceğimiz yere varırdık ve benim hakkımda konuşmak için hiç zaman kalmazdı.

"İyi zamanlama," derlerdi, Sırt çantalarını çıkarıp gülerek. Çünkü daha sonra bir şansları daha olacağını sanırlardı. Ya da "Benim tam bir megaloman olduğumu düşünmüşsündür," der-

lerdi bir sonraki gün telefonda. "Bütün akşamı kendimden bahsederek geçirdim." Elbette öyle yaptılar. Ben bütün akşamı onları konuşturarak geçirdim. Hatırlıyorum da o zamanlar bir yalanı yaşıyordum. Bu yüzden kendimle ilgili konuşmaya hiç meraklı değildim.

Birkaç kere gerçeği söyledim. Ancak çoğunlukla konuştuğum kişiyi hiç tanımıyordum. Gerçekte, birini ne kadar az tanıyorsam, o kadar çok kendimi anlatıyordum.

"Değmiyor," demiştim Connie'yle kasaba dışında gittiğimiz tıp konferansında yanıma oturan kadına. Doktor/hasta gizliliği üstüne yapılan oturumda mola verilmişti. Sunucu oturumu, birbirlerinden habersiz kendisine gelen ve gizli ilişkiye girdiklerini söyleyen evli çiftle ilgili bir fıkrayla bitirmişti.

"Ne?" demişti kadın, yeterince memnun. Benim tuhaf biri olduğumu düşünmemişti.

"İlişkiye girmek," demiştim. "Ben şu sıralar birini bitiriyorum." Sonra ona Connie'yle nasıl ezelden beri yaşadığımı, bazen başıboş gezdiğimi, ama asla uzun değil, çünkü Connie'den iyisi olmadığını bildiğimi anlatmaya başladım.

Yani hiç dostum yok.

Connie bile değil.

"Bazen bir sırrı saklamak gerçeği söylemekten daha zordur," diyorum tıp konferansındaki yandaşıma, lobideki barda içtiğimiz cappuccinodan sonra. Oysa ben hâlâ Connie'den sır saklama huyuma devam ediyorum ve diğer insanlar da öyle, hem de çok uzun yıllardır ve bunu durdurmak o kadar kolay değil.

Kendimden çok nadir söz etmemin başka bir nedeni de budur. Bir arkadaşla öylesine oturup, cappuccino içerken ortaya çıkan acı dolu içe bakışlar, sizi bir defada günlerce sersemletebilir. Bu, çocukluğunu suçlamak zorunda olduğun terapide keşfettiğin saçmalıklar gibi değil. Gerçek yaşamda çaprazındaki kadına göz atıp şöyle düşünmek zorundasınız: "Onun yazgısı da benimki kadar zor. Ama o benim gibi dışarı çıkıp, elini dokunduğu her kadının canını sıkmıyor ve onları incitmiyor."

"Ortaokulda nasıldı?" diyor. Connie şimdi. Sanırım, bende

bir daha asla sevilmememize yol açacak bir şeyler olduğundan kaygılanmaya başlıyor.

"Arkadaşlık bakımından iyi, kahretsin. Okulda adamakıllı bir çetem vardı." Babam kasabadan atılınca sanırım kilise suçluluk hissetti ve neredeyse doğumumdan itibaren gizli bir bursla, gösterişli kızların olduğu bir okula gönderdi. Benden başka herkesin, öğretmenlerin ve kapıcıların zengin olmalarına karşın, burası yine de güzeldi. Komik olan, ailelerin çocuklarını buraya, bu öğretmenlerden WASP partisinin çizgisini öğrenmeleri için göndermeleriydi. Oysa öğretmenlerin çoğu silme Marksistti.

Arkadaşlarım Katie, Hollis ve Gail'di. Onlarla ev ödevi ve spor yapardık. Hepimiz İskoçtuk, ama benden başka kimse ileride lezbiyen olmadı.

"Biliyorsun, dostlarım vardı," diyorum. "Sana ne oluyor böyle?" Connie hepsini tanıyor ve erkeklere karşı heyecan duyan kadınlar bile olsalar onları seviyor. Hollis avukat, kocası avukat ve çocukları da avukat olacaklar. Hollis ve kocası, son gördüğümde, hâlâ Demokratlara oy verdikleri halde tehlikeli şekilde idam cezasını destekleme eğilimindeydiler. Gail bekâr bir işçi ve onu şampanyalar ve krem peynirler içinde yaşatacak kadar güvenceli bir sermayesi var, Katie ise tam gün anne.

Birdenbire yanıtı buluyorum.

Eğer lezbiyen arkadaşlarımız bizi attılarsa, biz de kollarımızı, bizi anlayacak ve bizi candan kabul edecek insanlara uzatırdık. Dürüst kadınlara. Onlar ev içindeki şiddete alışıklardı ve vefasızlığa gözlerini kapatmazlardı. Her şeyin üstünde de, kalplerinin derinliklerinde çoğu, erkeklerden, bizden daha çok nefret ediyorlardı. Gerçekte çoğu biz olabilmeyi diliyordu.

Önce Hollis'i aradım. Yıllar boyu bağlantıyı fazla koparmadık. Bu yüzden çok fazla korkmadım. O anne babası mükemmel olan ve ortaokuldayken, beni ve annemi yemeğe davet eden kızdı.

"Hollis" diyorum, yaklaşık beş yıldan sonra sesini hatırlayarak. Gerçekte seslerimiz benziyor, tıpkı benzer koşullar altında insanların seslerinin benzer olgunlaşması gibi. Ortaokulda en çok onunla birlikteydik. Çünkü ben bir bakıma onun anne babasını istiyordum. Geriye bakınca, onunkiler gibi çok iyi, bu kadar güçlü ve kişisel çekicilikleri olan bir ailem olmamasından bir bakıma mutluyum. Onunkiler öyle doğruydular ki, geriye, gidecek yeni bir yer neredeyse kalmıyordu.

"Merhaba," diyor, benimkini hatırlamadığı belli.

"Hollis," diyorum. "Tanrı aşkına, benim."

"Oh, eveet," diyor. "Bulaşık makinesini çalıştırdım da." Günlerden cumartesi. Bu yüzden tüm aile orada. Kırmızı ağaçtan yapılmış, dubalar üstünde duran büyülü evlerinde.

"Eğer engel oluyorsam..." diyorum.

"Oh, hayır," diyor Hollis. "Önemli değil. Ben de çılgın gibi seni düşünüyordum, ama aramamı isteyip istemeyeceğini bilemiyordum. Sanki yalnızca senin dertlerin gazetelerde çıktığı içinmiş gibi."

Hollis sözcükleri istediği gibi kullanmayı bilmiyor mu? Tıpkı bir avukat gibi. Bizim "dertlerimiz?" İnanıyorum ki, bunu son günlerde beni düşünmesiyle bağlantılı olarak söyledi. Ama bunu insanlara farkettirmek çok zor, özellikle de çocukları olanlara. Onların başkalarına ayıracak enerjileri nasıl kalsın? Connie giyinmeye başlıyor, ben de ona bakıyorum. Önümde giyinmekten hoşlanıyor, ama benim orda olduğumu bile farketmemiş gibi görünüyor.

"Lanet, şirin oluyorsun" diyorum, onu yatağa çekerek; sonra çoraplarına, vatkasız bluzuna, küçük nercan küpelerine iyi giden pembe külodunun üstünden poposundan küçük bir ısırık alıyorum.

"Tam yemelik görünüyorsun," diyorum. Utangaç utangaç gülümsüyor, hiç de kendisi gibi değil. Ama bu yeniden evlilik, yeniden kur yapmaya başlamak ya da her neyse onunla ilgili olarak öğrendiğim şeylerden biri. Tanıdığınızı sandığınız insana utangaç utangaç gülümsemek ya da baştan aşağı pembe giyinmek gibi kişiliğine uymayan şeyler yapıyor.

"Hatta pembe gül parfümü kullanıyorum," diyor Connie. "Pembe benim manevi zırhım. Hollis'i ziyaret için." Ya da belki bunlar sonuçta kişiliğine uygun olmayan şeyler değildir. Belki ben daha önce farketmemişimdir.

Zavallı Hollis. Mükemmel olabilmek için elinden geleni yapıyordu: iş, çocuklar, yüzer ev, form, seks, duvar tenisi, araba, sandal vb. Kuşkusuz hepsini birden götüremiyordu. İşte vazgeçtikleri: din örgütü, dostlar, okuma, olayları doğal akışına bırakma, ihtiras, ve bir bahçe. Hiçbir zaman bir din örgütü olmadı, anne babası Tanrı'ya inanmayacak kadar aydın kişilerdi. Oysa önceden ateist olan birçok heteroseksüel çift, yerel İngiliz Kilisesi'nde ya da ilk çocuk dünyaya getirdikleri yerdeki kilisede ön sırayı kaparlar. Hollis ve kocası bunu kesinlikle yapmadılar. Dost kaybı da çok büyük sorun değildi. Hollis hiçbir zaman can-ciğer olacak bir tip olmadı. Bu da birlikteliği götürmemizin en önemli nedeniydi sanırım. Top koşturmak, pizza yemek, matematik sınıfında hergelelik yapmak, ilişkimizin basamaklarıyla ilgiliydi. Ama geçen yılların çokluğu kadar sadıktı. Hatta dergi kapaklarında resmimiz çıktığında bana üzüntülerini bildiren bir mektup yazmıştı. Buna değinmiş miydim?

Ve zavallı biz. Hollis'lerin yüzer evine gitmek için, mağaradan çıkmamız gerekiyordu ve kaldırım, her nedense dönüp duran, dövizler taşıyan insanlarla doluydu. "İşte oradalar," diye bağırıyor kısa boylu, sağlam, yapılı tulumlar içinde bir kadın bizi görünce. Sonra televizyon kameralarının parlak

ışıkları yaşamımıza karışıyorlar. Korkunç gerçeği anlamadan önce, çılgın bir an, biz Hollywood'da bir galaya giren büyük yıldızlarmışız gibi bir fantezi kuruyorum. Dedikodu satıcıları ve Hıristiyan gruplar nerede yaşadığımızı keşfetmişler.

"Eşcinsellik, aileye karşı işlenen bir suçtur," diye bağırmaya başlıyor kalabalık. Orada öylece, ışıklardan kör olmuş durumda, otoyoldaki bir geyik gibi dikiliyoruz. "Eşcinseller parmaklıklar ardına, bunlar orada değil" yazıyor birinin dövizinde. Titriyorum. Connie kolunu omzuma dolıyor. Flaşlara dokunmalar artıyor.

"Hadi buradan gidelim," diyorum.

"Gerçekten bizim tarafta olsalardı aynasızları arardık," diyor Connie.

"Basın için birkaç şey söyler misiniz?" diye sesleniyor tanıdık bir yüz bahçenin öbür ucundan memnun memnun.

"Sizi pis gözü dönmüşler," diye haykırıyor kısa boylu kadın. Onu anımsıyorum. Geçen gece akşam haberlerinde Planlanmış Ana-Babalık'ın girişini kapattığı için tutuklanan kadın. Şimdi, cirit oynayan bir şövalyeymiş gibi dövizini savurarak bize doğru koşuyor. Koşuyor, koşuyor ben uyuşuk uyuşuk acaba gerçekten canımızı yakmaya çalışacak mı diye düşünüyorum. Birdenbire ayağı sürçüyor ve yüzüstü yere uzanıyor. Sessizlik. Kimse kımıldamıyor. Bir anda bütün havasını kendisi bozuyor ama ben kalkmasına yardım etmekten çok korkuyorum.

Sonunda oturup neden gösteriyor. "Onlar yaptı. Onlar beni kaydırdılar. Sizler, gördünüz. Gördünüz, Filmlerdeki gibi."

"Oh, Jocelyn," diyor biri. "Nasıl yapabilirlerdi ki? Yerlerinden bir santim bile kıpırdamadılar."

"Sınırlarımıza girip haklarımıza tecavüz ettiniz, diyor Connie, Jocelyn'i ayağa kaldırırken . "Ama bir daha gelmezseniz fazla üstünde durmayız." Zavallı kadın; protestocu arkadaşları bile yolun aşağısındaki mavi kamyonete geri dönüyorlar. Televizyoncular toparlanıyor.

"Bileğimi burktum," diye sızlanıyor Jocelyn.

"Hayır, burkmadın," diyor Connie. "Evine git ve kendi işine bak." Ama sonra Jocelyn ağzını açıp Connie'nin pembe ayaklarına, yeşilimsi bir maddeden biraz kusuyor sonra

gülümsüyor.

"Cık," diyor Connie, bu iyi. Jocelyn bir hasta değil ve Connie kendisini karıştırmadan tepki vermeyi biliyor. "Belki de yanlış giden bir şeyler vardır." Ayaklarındaki pisliği ilgiyle sallıyor. "Belki küçük bir mide kanseridir," diyor hiç sakınmadan. "Ya da son derece önemli bir karaciğer hastalığı. En iyisi siz eve giderken hastaneye uğrayın."

Sonra Connie bahçe hortumuyla ayakkabısını akıtıyor ve arabaya biniyoruz.

Öyle kızgınım ki titriyorum. Kendimle ne yapacağımı bilmediğim için çok kızgınım. Arabanın içinde kımıldanıp duruyorum, radyo kanallarıyla oynuyorum ve cebimde bulduğum bir sakızı çiğniyorum.

"Geçti," diyor Connie parmaklarını bileğime sararak. "Onlar, çok gerizekâlılar. Kimse onları ciddiye almaz. Hem en azından Jocelyn yere düşer düşmez hızla dağıldılar."

"Geçmedi," diyorum. "Veronica Storm'a gidiyorum"

Connie fazla tepki göstermiyor. "Bu neyi halledecek?" diyor sonunda. "Yapacağı tek şey seni bir sirk hayvanına dönüştürmek olacak."

"Hiç karşı koymadım," diyorum. "Kendi fikrimi hiç söylemedim. Bize ne yaptıklarını anlatacağım. Bütün milletin gerçeği dinlemesini sağlayacağım.

"Gerçek, televizyon için oldukça sıkıcı tatlım," diyor Connie. "Hem de insanların kaldıramayacakları kadar ağır. Senin gerçeği söylemene izin vermeyecekler. Bunu imkânsızlaştırmak için birine para yedirecekler."

"Buradan sağa dön," diyorum parasız yol bitince. Artık karanlık çöktü ve Hollis'lerin evinin olduğu göl, küçük sandal ışıkları, gümüşümsü su ve kapkara gökyüzüyle çok romantik görünüyor. Dramatik ufuk çizgisini güvenli ve huzurlu bir aradan, yüzer bir evden ya da çatıdaki odadan seyredebilmek herkesin kent yaşantısıyla ilgili bir fantezisidir.

Arada bir itiraf etmeliyim ki, sanırım Hollis'in yaşamına bir kere bile hayır demezdim.

Ama zavallı Hollis. Şirin yüzer evin kapısını açtığında çok yorgun görünüyor. Gözleri çökmüş, gözaltlarında mor halkalar

oluşmuş ve tüm bunlar yalnızca yorgunluktan değil. "Küçük bir diyet yapıyorum," diye açıklıyor bize soda ikram ederken. "Bütün bu yağlar Jeffrey'den sonra kaldı." Buzdolabının kapısında, 235 (numaralanmışlar) çok yenen meyve, sebze, karbonhidrat vesairenin ve her birinin bir kaşığında ne kadar kalori olduğunun, elle, özenilerek yazılmış bir listesi duruyor.

"O sarkıntılardan diyetle kurtulamazsın," diyor Connie. "Gerçekte, onlardan hiç kurtulamazsın ve sen yeteri kadar incesin," diye ekliyor kimse sormadığı halde. Ona sertçe bakıyorum. Ses tonu dosta ihtiyacı olan biri için hiç de uygun değil.

"Birkaç gram daha," diyor Hollis. "Umarım akşam yemeği için balığa itiraz etmezsiniz. Bir de salata. Limon terbiyeli."

Hollis, belinde bir bebek, elinde bir ufaklıkla (Don, Nick'i evde bırakmaya karar vermiş) bize çevreyi gösteriyor, çünkü Connie burayı daha önce hiç görmedi. Bu, yarısı bir duba üzerinde yüzen, yarısı karada temelli, daha önce söylediğim gibi heryanı sımsıkı örülmüş iki katlı kübik bir ev. Aimee Cabot bunu kabul eder miydi? Adamakıllı bir ev gibi kanalizasyon, elektrik, gaz ve su bağlantısı var, ancak çevresi gölle sarılı. Connie burayı seviyor. "Çok muazzam," diyor. "Bak hem de su tam uca kadar geliyor. Oturma odasındaki kanepeden suya dalabilirsin." Haklı. Her yerde sürmeli cam kapılar var Hollis'in gözaltlarında halkalar olması çok doğal. İki küçük çocuk, sürmeli cam kapılar ve dışarda derin bir göl.

Çocukları yatırmasını seyrediyoruz ve sonra o, ızgarada somon balıklarını kızartırken mutfakta şarap yudumluyoruz. Ben, lütfen Hollis, çocuklar, koca ve alışveriş listelerinden konuşmak zorunda değilsin, diye düşünüyorum ve onun için, "Hey, Hollis, ne zaman işine dönüyorsun?" diyorum.

Bir an bana bakıyor, sonra gözlerini kapatıyor ve bir pasta dilimi gibi yere kayıyor. Sarhoşken Connie'ye de aynı şey olmuştu, ama Hollis'in sarhoşlukla ilgisi yok.

"Herkese neler oluyor, böyle?" diye bağırıyorum Connie'ye, çünkü Hollis'in söylediklerimi duyamayacağını biliyorum. Connie yanına diz çökmüş, birkaç saniye önce mükemmel düzenlenmiş dolaptan bulduğu bir şeyi koklatmak için Hollis'in

başını tutuyor. "Sanırım artık akşam yemeği de yok."

"Somonları kızartmaya devam edebilirsin," diyor Connie. "Sanırım yalnızca bayıldı. Çok karmaşık bir tarif gibi görünmüyor.

"Oh, Tanrı aşkına," diyorum ama yine de yemeğin geri kalanını hazırlamaya başlıyorum. Ama pek farketmeyecek, malum Hollis'in fazla yağları.

Akşam yemeğini ona arkadaşlık etmek için Hollis'in yatağında yiyoruz. Yeniden hamile olduğu anlaşıldı.

"Kürtaj istiyorum," diyor biz balığı kızartmayı bitirince. Balığı sıcak tutmakla iyi bir iş yaptım.

"Bana bir tane verir misin Connie?"

Çocukların ikisi de odalarında uyuyorlar. Ben Hollis'in kapısını yine de kapatıyorum ve paralel telefonu iki kez kontrol ediyorum. Seçime tamamen katılıyorum elbette ama kendi annenizin kürtaj istediğini açıkça duymak herhalde garip olur.

"Bebeği istemiyor musun?" diyorum sesimde umarım bir ifade olmadan. Her şeyden önce bu onun işi, değil mi, eğer her şeyden yorulduysa...? Sonra, şu tehlikeli ve üst sınıfa özel düşünce yavaşça aklıma giriyor: Kimse kürtaj yaptırmıyor olsaydı, bu muhteşem bir şekilde Hollis'in işine yarardı. Bu yüzden dikkatli olmalıyım, en azından bunu biliyorum.

"Sanırım," diyorum, dikkatlice, "onu taşımak sonra evlatlık vermek, siz zaten bir aileyken, işe yarar bir düşünce değil, değil mi? Diğer çocuklarının ruh sağlıkları açısından da hiç iyi olmaz, hı?

"Onu istemiyorum, çünkü yaşamımı geri istiyorum ve bir bebek daha bunu çok uzatır, diyor Hollis, donukça.

Yalnızca birkaç yıl daha diye düşündüğümü farkediyorum. Bana neler oluyor böyle?

"Yapar mısın?" diyor Hollis Connie'ye. "Bir dost yaparsa daha iyi olur."

Neden?

"Daha çok yeni," diyor Hollis, etkisizce dil dökerek.

Connie iç çekiyor. Hollis işe yaramazın biri. Evi gezmek dışında bütün yaşananlar işe yaramazdı. Ha bir de somon balığı dışında.

"Yarın muayenehaneme gel," diyor Connie ve Hollis'e kartını uzatıyor. "Sabah dokuzda ve bir şey yeme." Sonra şöyle demek istermiş gibi bana bakıyor: "Bu lanet yerden gidelim artık. Yaşamla aramızdaki köprü olacak başka birini bulma zamanı."

Bunu bile zar zor farkediyorum. Çünkü aklım çoktan başka bir şeyle meşgul; bir benzetmeyle. Biz üçümüzün (çocukları da sayarsak beşimizin) üstünde olduğu bu yüzer ev borularla ve hortumlarla kente bağlı ve bu kutu marina suyunda tıpkı fetusun Hollis'in rahminde yüzdüğü gibi yüzüyor. Öyleyse bunca şeyden sonra Aimee bu evi kabul ederdi. Göbek bağıyla anneye bağlı olarak, ilk içinde yüzdüğümüz karanlık ve ıslak okyanusa benzediği için.

Ama buda.a Hollis ne zaman şanslı olduğunu bilmez. Bize yapışmaya çalışıyor, çünkü kendini kötü hissediyor.

"Hemen gitmeyin," diye yalvarıyor.Yorganın tepesini nevrastenik bir hasta gibi üstüne çekiyor, gözlerimizin önünde çaresizleşiyor. Bizim ona yaptığının doğru olduğunu söylememizi istiyor. Ama söylesek bile buna inanmaz. Siz inanır mıydınız? Bence eğer bir ton onaylatmaya ihtiyaç duyuyorsanız, büyük olasılıkla yanlış kararı veriyorsunuz demektir. Ama bunu Hollis'e söylemiyorum. Ensemde tamam bir insanın varlığını duymak ister miydim? Eğer bu fetus gelecekte bir katil ya da seks manyağı bir domuz olursa?

Connie kürtajı ayarlamakta hemfikir. Hollis neden böyle gitmesine izin vermiyor? Daha fazla yapışırsa ondan nefret etmeye başlayacağım, yirmi dört saat önce son umudum olan ondan.

"Evlilik," diye sızlanıyor, "kocam, üstüme çıkar ve saatlerce yapar. Bazen ben o yaparken uyuyakalırım. Saatlerce başka bir yetişkinin suratını görmediğim günler olur. Ben lezbiyen olmalıydım," diyor ağlayacak gibi. "Yaşamdan tüm istediğim şöyle dişlerimi geçirebileceğim esaslı bir dava. Lanet olsun nerede hata yapıyorum?"

Artık çok geç. Ondan nefret ediyorum. Ondan bir daha asla hoşlanmayacağım. Beni uç noktaya iten "Lezbiyen olmalıydım," satırı oldu. Sonsuza dek elveda Hollis. Connie'nin

elini kaptığım gibi onu merdivenlerden aşağı, ön kapıya çekiyorum. Bir süre sessizlik içinde yürüyoruz, iskele boyundaki diğer yüzer evleri geçiyoruz ve sonra durup, geriye Hollis'lerin evine bakıyoruz. Karanlıkta çok güzel görünüyor, tüm ışıkları yanan rahat ve sıcak kocaman bir kutu. Sonra birden hiç de o kadar güzel gelmiyor. İnsanların küçük hücrelere tıkıldığı, bütün gün kötü muamele gördüğü, eski, yüzer bir hapishaneye benziyor.

"Bir işe yaramadı," diyor Connie, ama kötülükle değil. Çünkü benim de onun kadar üzgün olduğumu görüyor. Elbette hepimiz aynıyız; insan ırkı, kişilik, nezaket, zekâ ve diğer her şey bozulmamış bir süreklilik. Ama şu anda ben, normal insanlar başka bir türmüş gibi hissediyorum. Bir zamanlar Hollis'e neler kaçırdığını göstermenin gerçekten ilginç olacağını düşündüğüm için olabilir mi? Gerçekte son yılımı yalnızca basketbol çalışmalarından sonra kızlar soyunma odasında üstümüzü değiştirirken, göğüslerinin çok güzel sallandığını belirtip, övmekle mi geçirdim?

"İçsek iyi olur mu?" diye soruyor Connie.

"Sanmam," diyorum ama bu iyi bir fikir gibi gelmediği için değil. Hayır diyorum, çünkü aşırı iyi bir fikir.

"Mağaraya dönmek ister misin?" diye soruyor.

"Henüz değil," diyorum. "Ne güzel bir gece. Yıldızlar çok yakın görünüyor. Arabaya biniyoruz ve ben Connie'yi kollarımın arasına alıp onu ağzından öpüyorum. Sonra marinanın yakınlarındaki karanlık ve oldukça küçük bir sokakta parkettiğimiz için başımı yumuşak pembe kazağının altına sokup, onun yumuşak pembe memelerini öpmeye başlıyorum.

"Biliyorum, sen benim annem değilsin," diye fısıldıyorum. "Ama böyle çok rahat. Şu anda seksi olmaktan çok rahatlatıcı."

Connie bir şey söylemiyor, ben de o boğazının derinlerinden hafif ötüş sesleri çıkarırken köklamaya ve emmeye devam ediyorum. Ta eskilerden birbirimize bağlı olarak, arabada, yıldızların altında, sallanıyoruz, tamamen doyana kadar çünkü ben bitirince Connie benim gömleğimi kaldırıp memelerimi emiyor, tıpkı benim yaptığım gibi.

Böylece, Veronica Storm'un programına çıkmak için şiddetli bir istek duymaya başlıyorum. Evet biliyorum, sansasyonlara düşkün bir program, kırk yıl önce Edward R. Murrow'un yarattığı medya zaferinin ahlaksız bir taklidi; evet aptal gibi görüneceğim ve lezbiyen toplumunu bir kuşak geriye atacağım. Evet, beni izleyenler yalnızca benden nefret eden (ve hâlâ (seven birkaç kişi) ve rezil edildiğimi görmeyi isteyen yığınlar olacak. Veronica tarafından, o, elli yaşlarının başında, semiz ve yaşlı, (son zamanlarda aydınlık ya da *Frankenstein'in Gelini*'ndeki Elsa Lancester gibi beyazı korkunç bir şekilde öne çıkaran Başkanın Karısı modasına uygun bir giysi ve pahalı bir kep içinde) birilerinin anaokulu öğretmeni gibi görünen kadın.

Büyük sürpriz. Hiç de anaokulu öğretmenleri gibi sevimli değil. O yaralayıcı, alaycı ve sinsi. Tehlikeli soruları öyle nazik bir şekilde soruyor ki sizi hazırlıksız yakalıyor. Geçen haftayı T.V.'den onun tekniğini kapmaya çalışarak geçirdim ve sanırım, onu kendi oyununda nasıl altedeceğimi buldum. İyi, çünkü yapımcıyı arayıp fikrimi değiştirdiğimi söyler söylemez gelecek haftayı hemen bana ayırdılar. Buraya dikkat, yalnızca lezbiyenlere tutkun normal bir adamla.

Evden 1.500 mil uzakta, şovda, benim düşüncemin aksine, beni aldırmazlığa sevkediyorlar. Doğal görüntü için savaşacağımı sanıyordum ama makyaj yapan kız siz ne istiyorsanız onu yapıyor. "Ne kadar fondöten istersiniz?" diye soruyor. "Gözleriniz nasıl olsun? Çıkık kemikleriniz var." Hatta yaşlı Veronica bile beni bekçilikten kurtarıyor. "Dinle," diyor. "Ben lezbiyenleri kötüleme taraftarı değilim. Benim kızım da lezbiyen. Kendisi dışarıda. Bu yüzden bu sırrı açıklamıyorum. Size karşı nazik olmasaydım beni öldürürdü." Yan yana, eşit olarak oturmuş, saçlarımızı tarattırıyoruz. Diğer adam başka bir yerlerde.

"Yani, yalnızca benim kendimi kötülememi sağlayacaksın," diyorum önümüzdeki ayna yoluyla ona doğru gülümseyerek. "Senden üstünüm Veronica. Lezbiyenleri seviyor olabilirsin ama azarlamayı daha çok seviyorsun. *Network*'ün bant kaydını izledim."

"Deli gibi kızgınım ve bunu daha fazla dinlemeyeceğim," diyor, "O adamlar Finch ve Holden artık ölüler. Faye Dunaway'e ne oldu?"

"Seyirciler şiddet ve kan isterler. Bırak o dürüst adam derdine yansın. Ben seni araç olarak kullanıyorum."

"Siz lezbiyene benzemiyorsunuz" diyor makyajcı kız, boyamayı bitirince.

"Öf, kapa çeneni," diyorum ona. Diğer insanlar kötü davranmasalar da T.V.'de sert olmak zorundasınız. "Lezbiyenler bir şeye benzemez." Şimdi kendim gibi görünüyorum. Ancak daha fazla —daha büyük gözler, daha derin yanak çukurları ve biraz ürkmüş. Bir pastel resim. Gerçekten aldırmıyorum. Çoktan beri makyajı yüz koruması olarak düşünmeye başladım, bir buz hokeyi sahasına çıkıyormuşum gibi.

Çünkü Veronica'nın bu şova, öbür adamla beni akşam yemeği için birbirimize yedirip sonra neler olacağını görmek gözüyle baktığı çok açık. Benim sevgilim tarafından bıçaklanmamla ya da onunla tekrar birleşmemizle pek ilgilendiği yok. Yalnızca hırpalanan bir kadının sendromu üzerine bir şov yapıyor ve sanırım dürüst kişilerin bıçaklanmalarının, homoseksüel bıçaklanmalarla aynı olduğunu anlıyor. Onun ilgilendiği, adamın neden beni istediği ve benim onu neden istemediğim. Benim için uygun. Bir tek, on iki kişilik yeni grubu "Lezbiyenleri Seven Erkekler Anonim"i tanıtmak için programı kullanmak isteyen o, sevimli adam Joe dışında.

Kolumu kıpırdatmadan kazanıyorum. Ulusal televizyonda üç küçük meydan okuyan konuşma yapıyorum.

Biri ataerkilliğin kadınlar üstündeki gücü, başka biri bizim iki cinsi de sevme kapasitemizin nasıl olabildiği, sonuncusu da lezbiyenliğin başka her şeyden iyi olduğu üzerine. Ama stüdyo izliyicileri esniyor. Veronica beni, reklamlarla ve beni hayran hayran süzmekten fazla bir şey yapamayacak kadar pasif olan

Joe'ye sorular sorarak durdurmaya çalışıyor.

"Ama neden erkeklerden etkilenmiyorsun?" diye yalvarıyor. Yer kapabilmek için sıcak ve nemli bir sırada bütün sabah beklemiş olan insanlar önümde uyuyakalıyorlar. Sahne görevlileri, salonun öbür ucunda şovda daha iyi ilerleme olanakları hakkında fısıldaşıyorlar. Birden bire çok yakışıksız bir şey söylemek istiyorum. Kaybeden olmak istemiyorum. Şovu kurtarmak istiyorum. Kimse dinlemiyorken bütün propagandam ne işe yarar? "Senin vücudun ve bir erkeğin vücudu birbirine uyacak şekilde yaratılmıştır," Veronica yine yalvarıyor. "İzleyici bunu anlamalı."

Harika bir yanıt için kafamı çalıştırıyorum, insanların hatırlayacakları bir yanıt, onları uyandıracak bir yanıt. Kendi ukalalığımla şovu rezil ettim. Şimdi kendi aklımla kurtaracağım. Veronica'ya bakıyorum, izleyicilere bakıyorum, sahne görevlilerine bakıyorum. Herkes kafa sallıyor. Beni cesaretlendiriyorlar. Hâlâ beni sevmelerini sağlayabilirim. Bir anda ne yapmam gerektiğini anlıyorum. Ben neden erkeklerden etkilenmiyorum? Kafamı çeviriyorum, gözlerimi döndürüyorum ve aşağılayıcı gözlerle zavallı küçük Joe'ya bakıyorum. Mesajım çok açık. 'Bundan mı etkileneceğim?' Gürültülü kahkahalar. Gürültülü alkışlar. Reklam arası.

"Rezil," Connie'nin ilk söylediği bu oluyor. Ertesi akşam, sırt sırta ilerleyen trafikte havaalanından eve dönüyoruz. Artık Veronica'nın şovunu yalnız beni sevdikleri için izleyen insanlar bile beni sevmiyorlar. Yaptığım bir insanın acizliğiyle alay etmek gibiydi. Ucuz bir kahkaha için. Arabada biraz ağlıyorum, özür diliyorum ve bütün o izleyicilerin ve kameraların önündeyken egonuza ne olduğunu açıklamaya çalışıyorum. Ama Connie'ye söylemediğim tek şey buna değdiğiydi. Joe neredeyse farketmedi. Etse bile, nedense lezbiyenlere düşkün olmasının nedeni bu, değil mi? Onu istemedikleri için.

Ve Veronica. Eh, şovdan sonra ben diğer kızıymışım gibi kolunu omzuma attı ve sonuna kadar ne yapmaya çalıştığımı anlamadan önce onu bir an kaygılandırdığım söyledi. Ben ne kadar şaşkınlık verici bir oyuncuydum, zamanlamam ne kadar

iyiydi. Televizyonculuğu meslek olarak düşünmüş müydüm? Kızı Adele'yle tanışmak ister miydim?

Connie beni pek çabuk bağışlıyor. Sanırım parlak ışıkların insanın aklına nasıl girdiğini ve hatta sıkıcı olmama rağmen, verdiğim üç dersin anlaşılır ve doğru olduğunu anlıyor. Üstelik parlak ışıkların onu da etkilediğini söyleyebilirim. Bana T.V., Veronica ve ekran arkası saçmalıklarıyla ilgili sorular sormakla öyle meşgul ki, bu saatlerin boktan trafiğini farketmiyor bile. Taze bir T.V. yıldızının yanında oturduğu için çok heyecanlı.

"Ama hâlâ neden yaptığını anlayamıyorum," diyor Connie.

"Neden devam ettim?" diyorum.

"Evet," diyor. "Onun karşısında ölü gibi durtıyordun."

"Birincisi, hâlâ inancım vardı ve ikincisi, tekrar iyi bir lezbiyen olmak istedim," diyorum. "İnsanların bizi sevmesini istiyorum."

"Şey, işe yaramadı. Bundan vazgeçsen iyi olur. Ulusal Kuruluş telesekreterimize, metni önce onlara ulaştırmadan kendilerini sözcü ilan eden insanlardan hoşlanmadıkları notunu bırakmışlar."

"Kahretsin," diyorum.

"Unut gitsin," diyor Connie.

Haklıydı. İkimiz de çok çalışıyorduk ve hâlâ vazgeçmeye hazır değildik.

Eve dönerken yerel feminist kitapçımız 'O Sen Olmalısın'a uğruyoruz. Çünkü bütün ışıkları hâlâ yanıyor. Biraz önce yılın yarısını, ona büyülü, mistik kadın bilimini öğreten adsız bir yerli Amerikan kabilesiyle yaşayan ünlü yazarın konuşması varmış. Bu kadın yılın öbür yarısını yeni kocasıyla paylaştığı pahalı yalısında pencere kenarındaki masasında oturup bunları yazıyor. Daha önce bir lezbiyendi.

Bu kitapçıya yalnızca geceleri, tam kapanmasından hemen önce, boşken gelebiliyoruz. Yoksa hemcinslerimiz tarafından saldırıya uğrama tehlikesiyle karşılaşırız. Neyse ki dükkânın sahibi şu eski toprak kadınlardan biri ve çok şey görmüş. Birinin parasının bir diğerinin parası kadar iyi olduğunu biliyor. Bizi gördüğüne her zaman seviniyor. Çünkü bir sürü şey alıyoruz.

Oysa bu gece yalnızca *Communrity News* istiyoruz; böylece yazılabileceğimiz bir lezbiyen çiftler grubu seçebileceğiz. Bize yalnızca bizim iyi olmadığımızı düşündükleri için onlara katılamayacağımızı söylemelerinin büyük olasılıkla yasal olmadığını keşfediyoruz.

"Selam, kızlar," diyor Jean, çok yeni müşterilerini karşılayan bir terapist ya da bir bar şefi gibi gerçekten arkadaşça. "Tam da kapatıyordum. Valerie'nin yeni kitabını gördünüz mü?" Çarpıcı yazarların, kitaplarını imzalamak için oturdukları gösterişli masayı gösteriyor. Üzerinde bir dizi kitap var, hepsi *Şaman Kadın* başlıklı, Valerie Van Dyke tarafından yazılmış kitaplar." Adı gerçek adı, yemin ederim, Connie'yle aynı ilkokula gitmişler. "Hepsini imzaladı," diyor Jean. Birçoğunun elinde kalacağından kaygı duyduğu belli. "Bu defaki gerçekten kışkırtıcı bir başlık," diyor. "Tamamı, şu Hintli öğretmenin ona, kişisel ilişkilerde kadın, erkek dengesini öğretmesiyle ilgili. Yani lezbiyenliği nasıl bıraktığıyla."

"Mükemmel," diyor Connie. "Valerie satışları artırmak için her şeyi yapar."

Doğruydu. Veronica'nın şovunda kendimi sattıktan sonra, işin cazibesi anlıyorum. Valerie'nin satışları, son iki ciltlik kitabının üstünde durulmadığını gösterdi. Çünkü kendini tekrarlamaya başlıyordu sanırım. Bizle arka arkaya üç kez çok az değişse bile, aynı düşsel görüntüler bulma yarışmasını kabul etti. Bir defasında alevler uçan, süzülen, dalıp çıkan bir kartal gibi göründü. Birinde, ırmağın akıntısı evini sırtında taşıyan bir salyangoz görüntüsü alacak biçimde kavis yaptı. Birinde de bulutlar, gökyüzünde yavaş yavaş yürüyen düşlerin ve kış uykusunun simgesi, bir ayı gibi göründü.

"Tek istediğimiz *Community News*," diyorum. Artık yorgunum ve son istediğim şey normal bir kadının zor satan kitabı.

"Tamam," diyor Jean, hâlâ arkadaşça. "Her zaman durdukları yerdeler. Sizin resminiz yine kapakta. Ah, dün sizi Storm'un şovunda izlemeyi kaçırdım. Hesap zamanına geldi."

"Önemli değil," diyorum. "Oldukça sıkıcıydı."

"Tanrım," diyor Connie, bir gazeteyi alınca. "Başka yazacak şey bulamamışlar mı?"

"Sanırım, sizler birçok insanın ateşleme düğmesine bastınız," diyor Jean. "Ama bu gibi şeyler üzerine açık diyaloglar iyi, sizce de öyle değil mi? Bu, topluluk sağlıklı demektir."

"Bu kadar kişisel olmasaydı evet," diyorum. Resme bakıyorum. Başlık şöyle: "Bıçak-savuran İnsan Hırpalayıcı Hâlâ Üniversite Hastanesinde Ameliyat Yapıyor."

"Bunu istiyor musun?" diyorum Connie'ye.

"Elbette," diyor. Kapağa bakmıyor bile. Bir profesyonel gibi hemen listelere atlıyor.

"Bana kötü davranan biriyle bir ilişkim vardı," diyor Jean bir sigara yakarak. "Kendisine kötü davranıldı, anlarsınız. Gerçekten onun hatası değildi. Kadınların birbirine vurması düşüncesinden hoşlanmayız.Bunu erkeklere saklamaktan hoşlanırız."

"Büyük Tanrıça'nın Kilisesi," Connie seminerler ve işyerleri sayfalarından okuyor. Kafamı sallıyorum. "Mutsuz Bir Çocukluktan On İki Adım İleri?"

"Elimi arabanın kapısına sıkıştırdıktan sonra onu terketmeliydim elbette," diye devam ediyor Jean. "Yardım için Topluluk merkezine gittim. Her şeyleri vardı hatta 'Dövülen Lezbiyenler Telefon Hattı' bile vardı.

"Ben dövülmedim, Jean," neredeyse fısıldıyorum. "Her şey tamam."

"Her neyse işte," diyor Jean, "yalanladığımı" kastederek. Sonra sigarasının külünü halıya silkiyor ve tenis ayakkabılarını üstüne sürterek temizliyor.

"Neyse," diyor, "Gidip Linda Gordon'dan terapi gördü. Onu tanırsınız. Julie'nin sevgilisi. Susan benim terapistimken, o, kendisi Sylvia Bergman'la görüşüyordu, o da Julie'yle görüşüyordu, zaten böylece tanıştılar. Bekleme odasında. Şimdi Sylvia benim en iyi arkadaşım, iyi gidiyor. Çünkü Susan'ı daha fazla görmüyorum ve bunun yanında o ve Sylvia üç ay önce ayrıldılar.

"Nipples'da ıslak tişört yarışması, eski disko," Connie okuyor. "Cins ayrımı gözetilmeyen eğlenceler için ilanlar."

"Sanırım, Kendi Kendine Yardım alanından saptın," diyorum ona.

"Kendi Kendine Yardım mı?" Jean yan yan bakıyor.

"Bakmak isterseniz o saçmalıklarla dolu iki raf var. Bekleyin, tekrar ışıkları açayım."

"Aha," diyor Connie. "Şunu dinle. Aşık kalmak isteyen çiftler için açılan grup."

"İşte bu!" diyorum,

Jean'e dükkânı kapatıp kilitlemesi için yardım ediyoruz, çünkü bu büyük bir iş. Parmaklıkları ve perdeleri indiriyor, yalnızca caydırıcı olsun diye üç değişik alarm çalıştırıyor. Daha önce kimse burayı soymamış ya da zarar vermemiş ama o işte böyle endişeleniyor. Tekrar tekrar gördüğü bir rüyası var. İş giysileri içindeki bir beyaz adamlar çetesi cama bir tuğla fırlatıyorlar ve Yalnız Seyahat Eden Kadınlar Reyonu'nun her tarafına bazı sıvılar, meni ya da kan dökmek için içeri giriyorlar. Onu gerçekten suçladığımı söyleyemem. İnsanların ne zaman, dünyanın bu boktan halinin sizin hatanız olduğuna, dükkânınızı harap etmeye ya da resminizi kentteki tüm gazete-

lerin ilk sayfasına başmaya karar vereceklerini kesinlikle bilemezsiniz.

Birkaç gün sonra "Aşık Kalmak İsteyen Çiftler İçin Çalışma Grubu"na gidiyoruz. Ben boynuna ip geçirildiği için karşı koyan bir sokak köpeği gibiyim. Tamı tamına böyle hissediyorum kendimi. Çünkü Connie pantolonunun kemer askılarından tutup arabaya çekiyor.

"Acele et, geç kalıyoruz," diyor. "Sonra bizim için, sonsuza dek geç kalanlar diye düşünecekler; grubun önderi herkesin önünde kolay yolu tutmanın ne demek olduğunu açıklayacak ve biz daha başlangıçtan itibaren kendimizi anlatmak zorunda kalacağız.

"İnsanı memnun etmeyi iyi biliyorsun, Connie," diyorum, son bir şey almak için eve dönerken. Bir çocuk kitabı, sincapların ağaç kovuklarının neresinde yaşadıklarını anlatıyor, güzel ve ayrıntılı iç cephe resimleriyle dolu. Onu, sıkıcı bölümlerde bir şey okumaya ihtiyaç duyarsam diye alıyorum.

Grup önderinin kötü bir şey yapamayacağını çoktan biliyordum; çünkü onu, Sarah'ı, Sosyal Çalışma Başkanı'nı, Kulübün başkanı'nı vb.'yi aradım ve o bana bunun resmi olmayan konuşmalarla, görmüş geçirmiş çiftlerle yapılacak, açık ve ciddi sosyal bir saat olacağını garanti etti. Olabilecek en kötü şeyin, bizi başkalarının gözlerinin içine derin derin bakmaya, bir daire içinde omuzları birbirine dokundurmaya ya da gizli umut ve korkularımızla ilgili, tövbelerimizi anlattığımız uydurma yazılar yazmaya zorlamaları olurdu biliyordum. Toplantı sırasında Sarah'dan sıkılırsam, çocuk kitabındaki resimlere bakar ve Aimee Cabot'ın içimizdeki çocuğa seslenmesiyle ilgili olan bölümü planlardım.

Ya da Nathan'dan sıkılırsam, çünkü anlaşıldığına göre bu şey hem kızlar hem erkekler içinmiş. Sarah bana bunu ve yardımcı bir önder olduğunu söylemeyi unutmuş. Benim için farketmez. Erkeklerin de sevgiye ihtiyacı var. Erkeklerin de

ilişkileri, dertleri ve geriye ne kalıyorsa onları var. Ama kaçınılmaz biçimde yer kapladıklarını ve onların kaygılarının neredeyse her zaman bizim kaygılarımız olduğunu keşfettim. Son zamanlarda her şey iki cinse birden yönelik, sanki homoseksüel olmak bir erkekle ortak bir yan bulmaya yeterden fazlaymış gibi.

"Selam, kızlar," diyor muhasebeci Jim, Aimee Cabot olmadığına karar verdiğim çiftlik evinin kapısını açarken. Bu ara sokakların ortasında, geniş düz bir caddede ölü bir ev, görmeyi umabileceğimiz tek manzara başka birinin garajı, ön bahçe ya da mutfak lavabosu. Onun arkadaşı emekli Benjamin, bize ceketlerimizi nereye koyacağımızı, sonbahar yapraklarından yapılan perdelere uyan yine yapraklardan yapılmış yatak örtüsünü, duvardan duvara köy halısını, çok eskilerden kalma rengi atmış, tozlu dolabı; 14. Louis taklidi hiç kullanılmayan küçük masanın üstünde duran, yeğenlerin, kuzenlerin, kardeşlerin, ailelerinin sararmış fotoğraflarını gösteriyor. Resimlerdekiler "Onlar eşcinsel olabilir ama biz onları her durumda seviyoruz," der gibi iyilikle gülümsüyorlar.

Belki de onların öyle olduğunu kimse farketmedi bile.

"Züppeleşme," diye tıslıyor Connie. Haklı tabii, ben bir züppeyim. Bu ev beni hasta ediyor.

"Size kahve getirebilir miyim?" diye soruyor Vincent. Nathan ve Sarah biraz önce başladılar." Vincent bir şekilde karışıklık yaratıp, maskelerini indirmek isteyeceğiniz, şu çok nazik adamlardan. Bu çok nazik insanlar çoğunlukla kadınlar olur ve onları kilisede kolayca bulursunuz ama bunu erkekler de yapabiliyor. Burası da giderek tam bir kiliseye benzemeye başlıyor.

"Haydi el ele tutuşalım ve kendimizi hem birey hem de bir çiftin bir yarısı olarak düşünmek için bir an böyle duralım." Yirmi kadar insan, yarısı kadın, yarısı erkek, oturma odasında oturuyorlar, düzgün bir sırayla değil. Ancak konuşmacılara yüzleri dönük ve birbirlerinin ellerini tutabilecek kadar yakın. Şekilde, Vincent bize arka sıralarda, kırklarının sonlarında eş olmuş Ed ve Bill'in yanında duran metal sandalyeleri gösteriyor. Biz tam Sarah herkese kendilerini birey ve bir çift olarak düşünmeyi kesebileceklerini söylediği sırada oturuyo-

ruz.

Onlar, Nathan ve Sarah bana tıpkı iştah kaybına uğramadan önce Richard ve Karen Carpenter çifti gibi görünüyor: Bir bütün gibi, dişli, hevesli ve neredeyse farksız görünüyorlar. İkiz değiller, kız ve erkek kardeşler, inanabilirsiniz. Nathan bu kadar nadiri zor olmasına rağmen, bir ailede erkek kardeşin de kızkardeşin de "sapkın" olabileceğini açıklıyor. Sarah bundan sonra bize, birbirimizi sevmenin, umudumuzun bereketli topraklarını düşlerimizin sınırsızlığıyla gübrelersek sonsuza kadar süreceğini söylüyor. Herkes mecazi tahlil yaparken kısa bir sessizlik olmuştu, ama şimdi bir kahkaha kopuyor. Çünkü Sarah'ın anlamı iyi verebilmek için kendine yardım dilini kullanarak taklitler ve maskaralıklar yaptığını farkediyoruz. Farkediyoruz çünkü Nathan gülmemeye çalışarak kıkırdıyor ve bizi de şakaya ortak ediyor.

Ne çift. Biz ne toplantıya çatmışız. Burada lezbiyen ve eşcinsel psikolojisi çevresindeki en iyi komedi ekibi tarafından ağırlanacağız ve inanın ya da inanmayın, sevgi hakkında her şeyi öğreteceğiz üstelik. Elimde olmadan ikisine de çarçabuk aşık oluyorum, ki, bu elbette bir öğretmenle ilgili düşüncelerin en iyisidir. Biraz aşık olmasaydınız nasıl gerçekten önemli şeyler öğrenebilirdiniz?

"Connie," diye fısıldıyorum, Nathan notlarına bakmak için duraksadığında. Onlar konuşurken asla fısıldayamazdım. "Connie, bu hoşuma gitti. Olması gereken şekli bu."

"Bence de," diyor Connie, ama sesinde ki bir şey bir süre daha birimizin kuşkucu kalması gerektiğini söylüyor. Genellikle bu kişi ben oluyorum.

"Yorumlar ve Sorular" da elimi kaldırıp "Ama seks ne oluyor?" diye soruyorum.

Connie bana bir kaşını kaldırıyor.

"Biz sekse dayalı ilişkimizi seviyoruz." Connie'ye gülümsüyorum. "Connie ve ben," diyorum "Ama...."

"Yoksa siz...?" diyor Sarah.

"Evet," diyor Connie bıkkınca. Bu akşamın bir serüven ve bir hareket olacağını düşünüyordu ama şimdi ...

"Çok sevindim," diyor Sarah ve sanırım gerçekten bunu kas-

tediyor. "Siz ikinizle tanışmayı çok istiyordum. Yandaşları tarafından çarmıha gerilen ve medya tarafından bağırsakları deşilen insanlar çoğunlukla her zaman yanlış yapılan şeylerin masum kişileridir ve eklemek isterim ki, genellikle diğerlerimize öğretecek çok şeyleri vardır.

"Dalga geçiyorsunuz," diyor Connie.

"Geçmiyor," diyor Nathan. "Bildiği için söylüyor. Onlara kim olduğunu söyle Sarah."

"Oh, Nathan. Bu onların gecesi benim değil. Hem bu çok uzun zaman önceydi. Hâlâ bile bunu konuşurken rahat olabildiğimden emin değilim."

"Sen kimsin?" diye bağırıyor Vincent utanmazca. Kendini bir dakika daha tutamadığı belli.

"Yoksa sen..." Benim yakınımdaki Bill bağırıyor.

"Olamazsın?" Öndeki üç kadın bir anda söylüyorlar.

"Evet," diyor Sarah. "Sarah benim gerçek adım değil."

"Ama ben yine de gerçek kardeşiyim," Nathan kolunu onun omzuna atarak, gülüyor.

"Kim o?" diye fısıldıyorum Connie'ye

"Hışşt," diye tıslıyor Connie.

Tiyatroda ya da sinemada, önemli bir bilgi verilirken konuştuğunuz zaman, insanların can sıkıcı biçimde yaptıkları gibi.

"Sey vasadığım için özür dilerim," diyorum ama onu durdurarak şekilde değil. Çünkü yeniden iyi vakit geçirmesine seviniyorum.

"Ben Natalie Campion'ım," diyor Sarah "Ya da öyleydim. Skandal sırasında adımı değiştirdim çünkü tükenmiştim. O günleri böyle geçirdim ve adımı bir daha da hiç değiştirmedim."

"Belki, yapmalıydın," diyor Nathan sevecenlikle.

Hâlâ hayranlık vericiler, ama şu anda o kadar komik olmuyorlar. Natalie Campion on beşinde tenis yıldızıydı, yirmi üçünde zirveye ulaşmıştı. O zamanlar, beş yıl önce on sekizindeyken eski erkek arkadaşıyla Tennessee'de bir adamı öldürmekten tutuklanmıştı. Kuşkusuz anlayacağınız gibi bu kariyerinin sonu oldu. Çünkü adam hapishanedeki hücresinden

görgü tanığı olarak onu gösterdi. Mahkeme düzmeceydi. Natalie aklandı. Olay sırasında onunla değildi bile ve adamın bütün delilleri yalandı ama gazeteler buna yapıştı ve her şey çılgınlaştı.

Bu aynı zamanda Natalie'nin kadınların sevgilisi ve ERA'nın hevesli ve seçkin bir destekçisi olduğu zamandı. Ama bunların hiçbiri popülaritesini yitirmesini engelleyemedi. Adı temize çıktıktan, eski erkek arkadaşı, gözaltında olup da serbest bırakılmasına rağmen Alabama'da bir kumarbazın boğazını keserken, elleri kanlı yakalandıktan sonra bile, Natalie çevresinden kötü tepkiler aldı.

"Açık ve basitçe kadın nefreti," diyor Bill'in yakınındaki Ed, bu açık ve ciddi sosyal molanın sonunda. Halıların iplerine ve köşelerine kadar çekilirken, masaları ve lambaları itmemeye dikkat ederek, sandalyelerimizi yaklaşık bir daire yapıyoruz. Benjamin bize güvence veriyor. "Merak etmeyin," diyor. "Hiç birşey bozulmayacak. Halılar da lekeye dayanıklı." Gerçekten de haklı. Sandalyemi kıpırdatınca Connie'nin kahvesine çarpıyor ve kahveyi bembeyaz halıya döküyorum. Bir arada Ben orada durmuş lekeyi paçavra bir kumaşla yıkıyor. "Bak," diyor. Halıyı dikkatle inceliyorum. Uçuk kahverengi bir bulaşıklık bile yok. Aylardan beri ilk defaymış gibi uzun, derin bir nefes veriyorum.

"Şimdi," diyor Natalie, moladan önceki "Seks ne olacak?" sorusuna yanıt olarak. Kimse bir şey söylemiyor. Odadaki bir dakika öncesinin yumuşaklığı ve sıcaklığı, soğuklaşıyor. "Seks önemli değildir," diyor sonunda Xerox yetkilisi Sherrie. "Hayvanlar seks yapar."

"Hayvanlar ayrıca yer, solunum ve boşaltım yaparlar," diyor Nathan." Öyleyse...?"

"Var olan en önemli şeydir. Ruhanidir," diyor mühendis Reed. "Eğer doğru yapılırsa."

"Bu tür baskıya dayanamıyorum," diyor bir jimnastik kulübünün ortağı Larry.

"Tekrar, tekrar, tekrar aynı insanla yapmak sıkıcı olur, değil mi?" diyor Natalie, büyük olasılıkla beni yemlemeye çalışarak,

"Eskiden ilişkilerim olmuştu," diyorum bilgiççe.

"Oh, Tanrım," diyor Connie. Başını ellerinin arasına alıyor.

"O korkulu heyecan yüzünden. Geç gelen mutluluğa ve orta yola bağlanmadan önce. Şimdi burada anlatılacak denli büyük bir iş değil. Bütün dünya bunun çoğunu biliyor."

"Medyanın sihri," diyor Nathan. "Natalie'nin duruşması sonunda, eminim tüm Şangay kenti göğüslerinin ölçüsünü biliyordu."

"Domuz, Nathan," diyor Natalie, ama bundan memnun olduğu açık.

"Kendini kontrol edemedin mi?" diye soruyor Sherrie.

"Sorun da bu işte," diyorum. "Kontrol etmek istemedim."

Connie kalkıp banyoya yöneliyor. Natalie ona bakarken aynı zamanda bizle konuşuyor.

"Şey," diyor. "Bu gece söylemek istediğim, tüm öykünün hiç de seksle ilgili olmadığı. İster en önemli şey olsun, ister en az önemli."

"İzninizle," diyorum. Connie'yi bulmak için banyoya yöneliyorum. Bir yandan da şöyle düşünüyorum. "Odaya girdiğimde, o yerde bileklerinden kanlar akarak ölmek üzere yatıyor olsa neler olurdu? Ed'in tüm uyku ilaçlarını alıp koma halinde yerde yatıyor olsa neler olurdu? Duş hortumuyla kendini assa neler olurdu?

Giyinik durumda, klozetin üstünde oturuyor.

"Bu banyo," diyor dirsekleri dizinde, çenesi yumruklarında. "Beni hasta ediyor."

"Bu evi sevdiğini sanmıştım." diyorum. Ayaklarım yere serilmiş çok tüylü, mor bir banyo örtüsüne batarken, turuncu kiremitli tezgâha doğru uzanıyorum.

Duvarda solmuş bir resim var, daha doğrusu bir karikatür. Raketinin ortasında kocaman bir delikle yenilen bir tenisçi. Başlık şöyle: "Oyunu kaybedince raketinizi suçlamayın."

Connie "Sana 'züppeleşme' dedim, bu evi sevmediğinden değil." diyor.

"Lanet olsun ben züppe değilim. Hiçbir zaman bir züppe olmadım." diyorum.

Connie klozetin yanında duran pudra mavisi tuvalet kâğıdını öfkeyle çekiyor. "Züppe olmak kendinin diğer insan-

lardan üstün olduğunu düşünmektir. Bu sana tam uyuyor. Yaşamın kurallarının sana işlemeyeceğini düşünüyorsun, çünkü baban rezilin biriydi ve annen eziyet çekmekten hoşlanıyordu. Sen farklı olduğunu düşünüyorsun ama herkes aynı." Tuvalet kâğıdı rulosunun tamamını açtı, şimdi hepsi kolunda, mor banyo örtüsünü çok güzel öne çıkarıyor.

"Hayır, öyle değil, diye bağırıyorum ve ıslak bir el havlusunu ona fırlatıyorum.

"Evet öyle," Connie bağırıp havluyu geri atıyor. "Bu yabancılara ilişkilerini anlatıyorsun. Kaç kişilerdi? Bense senin zavallı annen gibiyim. Yüzlerceymiş gibi söylüyorsun."

"Gazeteler bunu çoktan açıkladılar," diyorum.

"Onlar tahmin yürüttüler," diyor Connie. "Bu farklı."

Nazikçe kapı çalınıyor.

"Siz ikiniz iyi misiniz orada?" diye soruyor Natalie ve sonra kapıyı açıyor. "Çok acayip," diyor. "İçeri girebilir miyiz?"

"Ah, tabii neden giremiyesiniz ki?" diyor Connie. "Bu banyoda sır yok."

Böylece hepsi içeri dalıyor. Bütün "Aşık Kalmak İsteyen Çiftler" çalışma grubu. Oda çok büyük değil. Bu yüzden kimi küvetin içine girerken, kimi kenarında oturuyor. Sherry, Reed ve Bill benim yanımda tezgâhta oturuyorlar. Nathan ve Natalie ise hâlâ klozetin üstünde oturan Connie'nin başında dikiliyorlar.

Belli ki bu Connie'ye çok komik geliyor. Kendi kişiliğine hiç uymayan yüksek perdeden bir sesle kıkırdamaya başlıyor. Ona sertçe bakıyorum, şöyle diyor; "Yalnızca, hepimizin cenneti ve cehennemi simgeleyen buharlı odalarda ya da kilitli odalarda geçen şu altmışların absürd oyunlarından birinde olduğumuzu düşündüm. Tanrı da ben olmalıyım çünkü tahtta oturuyorum."

"İkinizin burada tartıştığınızı duyduğum sırada 'büyük öyküye' başlamak üzereydim," diyor Natalie.

Connie kıkırdamayı bırakıyor. Şimdi tuvalet kâğıdını gizli saklı tekrar ruloya sarmaya çalışıyor, oldukça zor bir iş çünkü kâğıt devamlı izinden çıkıyor.

"Bizi affetmelisiniz," diyorum. "Hiçbir şekilde çalışmayı

bölmek istemedik."

"Bölmediniz," diyor Nathan. "Siz mükemmelsiniz."

"Gösterişli banyo, arkadaşlar," diyor video mağazası sahibi Randall. Duş bölümünde bulduğu, belli belirsiz bir penisi andıran değerli ama gereksiz bir duş başlığıyla oynuyor.

"Ben de bu badem sabunundan kullanıyorum," diyor bekâr anne, at yetiştiricisi Hannah, lavabonun yanında bulduğu kalıbı koklayarak.

"Büyük öykü bu tabii ki. Açık savaşım, dürüst savaş," diyor Natalie, bir an bacağıma sıkışmış misafir havlusunu anlamaya çalışırken duraksayarak.

"Bu ne?"

"Misafir havlusu," diyorum. "Connie'ye fırlattım, o da geri fırlattı."

"Her zaman bunun olmasını umuyoruz ama hiç olmuyor," diyor Natalie. "İnsanlar genellikle çok 'iyi davranıyor'. Devam edin lütfen, bayanlar. Biz burada değilmişiz gibi devam edin.

"Sadece önemsiz bir fikir ayrılığına düşmüştük," diyor Connie. Bir de yazılı metinle oynayacaksa bu artık çok olacak. Ben kendim Natalie'yle ilgili bir endişeye kapılıyorum. Hep böyle olmaz mı zaten? Bir kahraman bulduğunuzu sanırsınız, onlar daha gecenin yarısı bitmeden dünyayı başınıza yıkarlar. Ayrıca eskiden ünlü olmuş kişiler doğanın kendi akışını sürdürmesine izin veremez gibidirler. Belki tüm spot ışıklarını bir kere daha yakmaya yetecek elektrik üretmeyi başarabileceklermiş gibi her şeyi üstlerine çekmek zorundadırlar.

Şimdi aptallığını örtmeye çalışıyor. "Aynı fikirde değiller, bunu ortaya koyuyorlar. Bu ikisinde gömülü kinler yok. Eee, ne hakkında kavga ediyordunuz?" Kapının yanında, köşeye tıkılmış Jim, az yapraklı bir not defterine notlar alıyor. Siz bu sınıfa güvenebilir misiniz?

Şimdi, yine Veronica'nın şovunda olduğumu sanıyorum. Kendi kendime "Benim ilişkilerimden söz etmemle ilgiliydi ve bunu halletmeyecektik. Sadece gevşiyorduk," diyorum. Connie beni süzüyor ama ben ulaşılmaz bir yerlerdeyim. Bu güzel/çirkin banyoya doluşan herkes benim arkadaşım. Ben hepsinin söylemeye korktuğu şeyi söylemek üzereyim. Stüdyo izleyicisi

nin yaptığı gibi cesaret verecek şekilde başlarını sallıyorlar. Connie benim düşmanım.

"Connie benim son derece normal gayret ve hareketlerimi kontrol etmek istiyor, bunu bir parçacık sanatçı ruhu taşıyan biri bile anlayabilir. Picasso'ya bakın, Sartre'a bakın, Virginia Woolf'a bakın. Aralarında elli veya altmış tutkulu bağ var. Canlı olduklarını hissetmek ve sanatlarını besleyebilmek için sevgiye ihtiyaçları vardı." Birkaç kişi cesaretlendirici biçimde "çok doğru" diye sesleniyor, ben de devam ediyorum. "Bir monogami hücresinde yaşayan büyük bir sanatçı söyleyin bana. Sanatçılar farklı kurallarla yaşarlar. Onların kişilikleri diğer insanlarınkinden büyüktür. Tehlikeyi göze alırlar kendilerini derin duygulara bırakırlar. Yaşamın özünü emmek için cesaretleri vardır." Birkaç alkış geliyor, ben babamın sözlerini sıralamaktan ve onun gibi konuşmaktan dolayı duraksıyorum. Bununla sarhoş oluyorum, ama bunun tek kelimesine bile inanıyor muyum, emin değilim.

Yandaki yatak odasında telefonun çaldığını ve yarı cazibeli, yarı sinsi sesiyle "Şu anda telefona gelebilecek durumda değiliz," diyen Vince'in makineden gelen sesini duyuyoruz. Hepimiz bir şeyler olmasını bekliyoruz.

"Sanatçılar hakkında konuşmuyorsun," diyor Connie inandırıcı, tedbirli bir biçimde. Onu bu saçmalığı topluluk içinde söylemeye zorladığım için ağlamak istiyorum." Sen, birçok belli nedenden bir çeşit halk eğlencesine giden, rahatına düşkün, son derece zavallı narsistlerden söz ediyorsun." Banyo karışıyor. Yuhalamalar, alkışlar, kahkahalar. Bu heyecanla biri duşu açıyor, başka biri onu kapatmayı başarıncaya kadar, küvetin içinde duran herkes sırılsıklam ıslanıyor. Ev sahipleri onlara havlu getiriyorlar ve herkes kurulanırken ortalığı bir davayla ilgili mizahi bir konuşma kaplıyor.

"Dinleyin," diyorum onlara. "Kaçınız benim yaptığımı yaptı?" Tahmin ettiğim gibi grubun yüzde yetmişbeşi anında yere bakıyorlar. Geri kalanlar da onlara bakıyorlar.

"Aha," diyorum. "Ben de böyle düşünmüştüm." Yine sessizlik oluyor ama bu defaki gebe değil. Ölü.

Nathan küçük odada, "konuşmada sevgiliyi dinlemek" konu-

lu kısa bir video bantı gösterileceğini bildiriyor ve oda boşalıyor.

Connie ve ben dışında. Biz kımıldamıyoruz.

"Eee ne oldu?" diyor Connie. "Bu, onların bunu dinleyen herkese ya da bir oda dolusu yabancıya anlatacakları anlamına gelmez. Bu onların doğru şeyi yaptıklarını düşündükleri anlamına gelmez, değil mi?"

"Neden böyle şeyler söylüyorum?" diye soruyorum ona. Ayaklarının dibine, banyo örtüsünün üstüne oturuyorum. "Hep romantikleştirmeye çalışıyorum, güya böylece kendimi böylesine aşağılık hissetmeyeceğim."

"Hâlâ yapmak istiyorsun, değil mi?" diyor Connie.

"Hayır," diyorum.

"Evet, istiyorsun," diyor.

"Hayır," istemiyorum," diyorum.

"Bu yüzden benimle evlenmeyeceksin," diyor tehlikelice. Sonra daha da tehlikeli bir biçimde, "Oh, kim takar. İlişkimizden yoruldum ben," diyor. Sonunda bütün tuvalet kâğıdını geri sarmayı başardı. Önemini göstermek için sifonu çekiyor.

"Bu suyu ziyan ediyor," diyorum. Ben ilişkilere girmeyi bıraktığımdan beri yaşamımdaki her şey niye yanlış gidiyor? Kötü bir şey yapmayı bırakıyorsunuz, ödüllendirileceğinizi düşünüyorsunuz, belki somut olarak değil ama en azından güzel, okşayıcı bir iç huzurla, belki basit mutluluklarla. Kazandığımsa ne? Arkadaşsızlık anne babasızlık, halkın alayı ve kolumda bir yara.

"Sanırım bir süre ayrılmalıyız," diyor Connie,

Şimdi de bu.

"Ama beni seviyorsun," diyorum isteksizce. Bu konu dışı gerçekte.

"Her şey çok şiddetli. İlişkimizin bilincimin merkezinde olmasından yoruldum. Bir markete gidiyorum ve ödeme kuyruğunda bir gazetedeki yüzlerimizi görüyorum. Bir sevmeye devam etme grubunda bizi deneyimsel konular için oyuncu olarak kullanıyorlar. Hadi dürüst olalım, sanat yapmada çok kötüyüz."

"Natalie bizi mükemmel bir çift örneği olarak kullandı ve sen bizi fırlatıp atmak istiyorsun. Tanrım, Connie," diye sızlanıyorum. "Bu açık ve ciddi sosyal saatte çok fazla tatlı yemediğinden emin misin?"

"Benim bağımlılığımla alay mı ediyorsun" diyor Connie. İlişkimiz ciddi bir şekilde tehlikede de olsa bir kahkaha koyveriyorum. Gördüğünüz gibi Connie'nin bağımlılığı gerçekte zor bir bağımlılık. Tatlılar! Gerçekten hiçbir ciddi bağımlılığı olmayan insanların durumunda olduğu gibi her zaman bundan bahseder, sanki bu yaşamını tehdit eden ya da, tamamen çaresiz olduğunu gösteren, yüzünde kocaman bir zayıflık işaretiymiş gibi. Topu topu günde bir kâse vanilyalı dondurma ve zencefilli bisküvi yiyor.

Benim gibiler içinse, demek istediğim biz, dedikleri gibi varlık hırsı yüzünden zor durumda kalmışsak, bunu tekrar tekrar belirtmeyiz. Bu inkâr değil. Hatta tam aksi. Bu utanç ve panik, ölümün habercisi, kefen pisliğinin yosunumsu kokusu, çürüyen ince dalların nemli, soğuk dokunuşu.

"Onları saymak için bundan ölebilecek durumda mı olmalısın? Seks ilişkilerinden de ölemezsin," diyor.

"Ölürsün," diyorum yavaşça, "Evet, ölürsün."

"Eh," diyor Connie. "Tam şu anda canım bademli kurabiye istedi." Ayağa kalkıyor. "Natalie'ye kur yaptın," diyor.

"Oh, Connie, hâlâ anlayamadın mı? Benim sevdiğim sensin. Artık tamamen gevşeyebilirsin," diyorum.

"Benim düşündüğüm de buydu," diyor, "Bütün bu heyecandan önce. Kesinlikle eskisi gibi olmayacağım."

"Şimdi evleneceğim seninle," diyorum bir anlık tahrikle. Connie yalnızca bakıyor.

"Peki, peki," diyorum. "Acele yok. Tören ya da dini merasim, yüzük yok. Hiçbir şey."

Boşuna. Artık beni istemiyor.

"Ayrı yaşayabiliriz," diyorum. "Peki, peki. Sonra çıkmaya başlarız. Bunu istiyordun, elde ettin. Ne istersen, Connie, ne istediğini söyle. Senin isteğin benim isteğim."

"Hollis'e bebeğini alabileceğimizi söyledim," diyor.

"Ne, ne, ne," diyorum.

"Biliyorum sana danışmalıydım ama, o öylece masanın üstünde yatıyordu, bacakları açık, başlamaya hazır ve bizi düşündüm. Bir anlık ilhamın teşvikiyle oldu." Tekrar klozetin üstüne oturuyor

"Anlamıyorum," diyorum ama aslında anlıyorum. Bu müthiş bir etki yapıyor. Belli ki ben artık yeterli değilim. "Ben bir köpeğim olsun bile istemedim," diyorum.

"Ona söyledikten sonra sana söyleyemedim. Hayır deseydin ne olacaktı?"

"Çocukları olan evli üst sınıf kadınları arkadaşları büyütsün diye bir çocuk doğurmazlar. Yine baştan aşağı gazetelere çıkacağız. Üreme organlarınla ilgili sorunların mı var, yoksa sorun ne?"

"Hayır," diyor Connie.

"İlişkimizi kurtarmak için çocuk mu alacağız?"

"Hayır," diyor.

"Benim ilişkilerim için ödeşiyoruz."

"Hadi ama," diyor.

Mor örtüden kalkıp, lavaboya doğru sendeliyorum. Ayağım uyuşmuş. Yüzüme su çarpıyorum ve sonra suları derimde damlacıklar halinde ve yakamdan aşağı akacak durumda bırakıyorum. Bu ne lanet şey? Hollis'in bebeği. Bir köpekten ne kadar kötü olabilir? İyice düşünürsen, bir köpeği hem evde eğitmek hem de okula göndermek zorundasın. Bir köpek bazı yönlerden bir çocuktan daha zordur. Çocukları yürüyüşe çıkarmak zorunda değilsinizdir, değil mi?

"Ama, Tanrı aşkına Connie, biz ne zamandan beri, onsuz çok mutlu ve başarılı olan normal çiftlerin istenmeyen bebeklerine ev bulma işindeyiz? Böyle insanları bir yıl boyunca tekmelemek lazım."

"Evet, öyle," diyor Connie. "Ama biz her zaman katı ve yargılayıcı olmamaya çalışmadık mı?"

Özellikle son zamanlarda ne yapacağımı bilemiyorum. terapist, Delia ya da Aimee Cabot bana ne yapmamı söylerlerdi?

"Lezbiyen hırpalayıcılar normal bir çiftin çocuğunu evlat ediniyorlar. Çünkü bu bir köpek beslemekten daha kolay. 'Nevet' diyor biri, 'Anneye kürtaj yapmak üzereydim ki bu fikir geldi,

'nevet' bu çocuk şirin bir şey olabilir."

Connie gülüyor.

Ben gülüyorum.

"Bu 'nevet' saçmalığı da ne oluyor?" diye soruyor.

"Taşralı lezbiyen. Bilmem," diyorum.

"Tam tamına kaç ilişkin oldu?" diye soruyor Connie.

"Öf, kes artık Connie, cıvıtma," diyorum, hızla ayağa kalkarak.

"Diğerleri ne yaptığımızı merak etmiştir."

"Ama benim tuvalete girmem lazım," diyor Connie

"Uzun zamandır tutuyordum. Aslında buraya da tuvaletimi yapmak için gelmiştim." Oturma odasından şarkı sesi geliyor, "Sonuçta bu da Küçük Bir Bir Dünya" gibi geliyor ama olmayabilir de.

Video gösterimi bitmiş herhalde.

"O zaman ben içeri girdiğimde neden öylece kapakta oturuyordun? diye soruyorum.

"Onca zamandan sonra niçin şimdi giriyorsun?"

"Şey, ne bileyim," diyor Connie kapağı kaldırarak.

" Seni seyredebilir miyim?" diyorum. Ortalıkta sersem sersem dolaşıyorum ama birden aklıma büyük, çok büyük bir şey geliyor. "Seni hiç yaparken görmedim."

"Sana neler oluyor böyle kahrolası," diyor,

"Dört yaşındaki çocuk gibi davranıyorsun. Bu önemsiz şeyin seni kızdırdığını şimdi mi farkediyorsun?"

"Seyretmeme hiç izin vermiyorsun," diyorum.

"Bazen sevgilinin tuvaletini yapmasını seyretmemek hiç doğal değil. Kazara bile görmedim. Kapıyı her zaman kapatıyorsun." Yani Connie'nin kakasının herkesinki gibi koktuğunu biliyordum, ama aynı zamanda belki bunu gerçekten bilmiyordum. Belki sadece öyle gibi yapıyordum.

"Taktik uyguluyorsun çünkü o insanların yanına gitmek istemiyorsun."

Mutlu mutlu gülümsüyorum ve onun orada klozetin üstünde oturmasını seyrediyorum.

"Grupla olan bütün bağlantımızı da artık kaybettik," diyorum sonunda. "Grup dinamiğiyle ilgili bir şey bilmeyen biri

bile yarım saat odayı terkedip sonra banyoda halka açık bir ağız dalaşı sahnelememek gerektiğini söyleyebilirdi."

"Tamam," diyor, "Git yatak odasında otur. İşim bitince gelip seni alırım."

Yatak odası gösterişli biçimde ahşap ve kumaş koltuklarla döşenmiş ve ortada kocaman bir su minderi var. Oturma odasına gitmek istemediğim doğru. Siz hiç, herkesin sallandığı; el ele tutuştuğu, gruptan iki kişinin gülümseyip, ritmi kaçırmadan size dairede yer açmak için yana kaydığı bir odaya girdiniz mi?

Hallis'in bebeği bile olamaz.

Su yatağına oturuyorum, ayaklarım havaya dikiliyor. Minder bir mide gibi utanmazca gurulduyor. Dizkapaklarım göğsüme değiyor. Bir şezlong gibi katlanıyorum. Yenip bitirildim ve yutuldum.

Tekrar aşık olmak istemiyorum, kimseye bir bebeğe bile. Connie'yi bir bütün olarak bir süre olsun sevebilecek miyim, onu görmek istiyorum.

Sifonun çekildiğini duyuyorum.

"Bebek yok, Connie'yi, lütfen. Kürtajı yap," diyorum Connie içeri girer girmez

"Bana ne oldu bilmiyorum," diyor pantolonunun fermuarını çekerken.

"Ah, iyi," diyorum katlanmış ve hareketsiz bir durumda. Minderden kalkmaya uğraşmayı bıraktım.

"Yabancıların evinde asla tuvalete girmem," diye devam ediyor Connie.

"Kahveden olmalı. Ya da zencefilli kurabiyelerden. Kurabiyeler bayat olabilir mi?

"Bebek yok, tamam mı? Eğer Hollis kürtaj konusunda fikrini değiştirirse bebeği evlatlık verecek başka bir aile bul."

Connie mindere oturuyor. Minder anında onu da yutuyor. Aslında o yutulmuş olmakla kalmadı bir de biz kocaman bir düğüm olduk, benim sol kalçam onun sağ dirseğine sıkışıp kaldı.

"Ne minder," diye hırıldıyor. "Fazla yumuşak."

"Bunu başarmanın daha iyi bir yolu olmalı," diyorum.

"Korkarım siz ikinizden bu çalışma grubuna devam etmemenizi istemek zorundayız, "diyor başka biri, bir adam açık duran kapının ağzından.

"Siz ekip elemanı olmuyorsunuz, " diyor bir kadın.

"Biz sıkıştık," diyorum ve birden büyülü bir şekilde olmadığımı görüyorum. Nathan ve Natalie bizi çekip minderden ve birbirimizden ayırıyorlar.

"Siz buraya çalışmayı rezil etmek için bir karşıt gruptan mı gönderildiniz yoksa, gerçekten hâlâ olgunlaşamadınız mı?

"Düştük" diyor Connie bir yetişkinin sesiyle olağanüstü başarıyla. Tıpkı soysuzlaşmış, uyumsuz kampçı davranışı gördüğünüzde yaptığınız gibi.

"Her ne olursa olsun, şu anda toz olmanızı istiyoruz. Diğerlerini sıkıntıya sokuyorsunuz," diyor Nathan.

"Biz mi?" diyorum sinmemeye çalışarak. "Yalnızca bir ya da iki dakika önce şarkı söylediğinizi duydum."

"Ruhlarını yükseltmek için," diyor Nathan

"Tıpkı Natalie'nin sizin banyodaki küçük olayınızı olumlu yorumlaması gibi. Natalie gerçekten sorumluluklarının bilincinde düşünür."

"Siz ikiniz sahtekârsınız," diyor Natalie.

"Topluluk kelimesinin ne ifade ettiği hakkında hiçbir fikriniz yok mu? Bir çalışma grubuna nasıl ortak olunur hiçbir fikriniz yok mu?"

"Connie'nin tuvalete gitmesi gerekiyordu", diyorum uysal uysal.

"O zaman minderin içinde yuvarlanıp ne yapıyordunuz?" diyor Nathan.

"Size içine düştüğümüzü çoktan söylemiştim", diyor Connie. "Bu lanet olası yerden çıkabilir miyiz; lütfen?"

"Misafirimiz olun, " diyor Natalie. "Ve lütfen insanları yok farzetmeye biraz daha devam edin. Siz, lezbiyen ve homoseksüellerin son birkaç yılda halk arasında kazanmayı başardıkları olumlu imajı yıkmaya kararlı görünüyorsunuz."

Mutfaktan geçip sersemlemiş durumda dışarı çıkıyoruz.

Yaşadığı onca şeyden sonra Natalie Campion'un bize bunları söylediğini duyduğuma inanamıyorum. Hâlâ bu kadar korkuyor olmasına inanamıyorum.

"Connie," diyorum arabaya varınca.

"Ne?" diye cevaplıyor.

"Kabul edelim ki, biz insan gruplarıyla hiç de iyi değiliz." Arabaya biniyoruz, Connie hapşırıyor. Eşyalarını karıştırıyorum ve torpido gözünde eski kırmızı bir atkı buluyorum.

"Öğğk," diyor "Ben bunu motora yağ koyarken kullanıyorum."Ama temiz bir yerini buluyor ve birkaç kere sümkürüyor Connie'nin arabası kitaplar, kâğıtlar ve eşyalarla gerçekten karmakarışık. Çünkü ben onları anında geri çıkaracakken bunları mağaraya taşımasının bir anlamı olmadığını kavrıyor. Böylece ayağımı bir tıp dergisi, bir Del Taco kabı, iki tenis topu ve küçük beyaz bir çantanın ortasına daldırıp, motoru çalıştırmasını bekliyorum.

"O bebeği gerçekten istiyorum," diyor. "Ona senin adını vermek istiyorum. Böylece ona küçük diye sesleniriz."

"Kız olacağını nereden biliyorsun" diye soruyorum. Beyaz çantayı yerden alıyorum çünkü bayat sandiviçlerden daha iyi bir şey gibi görüyor. Connie arabayı çalıştırıyor ve farları yakıyor. Jim ve Vince'ın evlerinin önünde park eden arabaları geçiyoruz. Çıkartmalardan ve plaka levhalarından bu arabaların homoseksüellere ait oldukları anlaşılıyor. Lezbiyenler kadınca şeyler ya da kocakarı saçmalıkları söylüyorlar, erkekler de insan-fobisi taşıyan politik girişimlerin karşısındalar. Bir lezbiyenin arabasını bir feministinkinden her zaman ayırabilirsiniz, çünkü çoğu feministin kullandığı çıkartmalar yoksulluk ve çevreyle ilgilidir. Bu kadın saçmalıklarından veba gibi uzak dururlar.

"Biliyorum işte," diyor Connie.

"Ne?" diyorum.

"Sen bilerek ne üzerine konuştuğumuzu unutuyorsun,"

diyor Connie yandaki sokağa dönerek

"Kız olacağını biliyorum işte. Ve onu koruyacağım. Eğer istediğin buysa sadece büyümesini seyredersin."

"Gün boyu ne olacak?" diyorum beyaz çantayı açıp içine bakarak.

"Onu işe götüreceğim," diyor Connie. "Çalışanların çocukları için gündüz kreşi var. Bu mükemmel. Ameliyatlar arasında da onu emziririm."

"Bu da nesi ? "diyorum. Çantanın içinde bir yüzük kutusu var, hem öyle ucuz, pembe kadifemsi cinsten değil, gösterişli beyaz saten bir kutu sanırım, çünkü yalnızca ay ışığında ya da geçen arabaların far ışıklarında görmek biraz zor.

"Beni duyuyor musun?" diye bağırıyor Connie. "Dedim ki kreşe koşup; ameliyat aralarında onu emzirebilirim."

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye soruyorum sonunda yemi yutarak. "Bu saçmalığı sadece seni dinleyip dinlemediğimi görmek için söylüyorsun, ki ben dinliyorum." Yüzük kutusunu ona doğru kaldırıyorum. "Bu arada, bu nedir?" diye soruyorum ona. Duymazdan geliyor.

"Büyük olasılıkla mümkün. Sütleri çekilen anneler üzerinde denenen süt yapıcı bir hormon var. Bütün yapmam gereken bir sorumluluk belgesi imzalamak. Sonra araştırma grubu üstüme atlayacak."

"Oh, Connie, bu çok güzel." Kutuyu açtım. İçinde çok güzel ince bir alyans duruyor. "Ve tabii benim için," diyorum. "Arabanınıçinde ne işi var?"

Seni yemeğe götürdüğümde vermeyi düşünmüş olmalıyım.

"Bebeği istemesem bile bunu alabilir miyim? diye soruyorum.

"Hadi hemen yemeğe gidelim," diyor Connie, "Birdie'nin Yeri"nin park yerine bir bakıma ürkütücü bir U dönüşü yaparak. "Balık yiyeceğiz."

Birdie'nin Yeri, adı Nina Perry olan, eskiden normal, seksi bir aktristin sahibi olduğu gösterişli bir restorant. Yemekler çok iyi olduğu için karışık müşterisi var. Başka bir deyişle normal görünmek isteyen iş adamları, erkek arkadaşlarını buraya geti-

rerek bunu çevrelerine yutturabilirler. Birkaç yıl önce, Nina kırklarının sonuna geldiğinde, herkes cesaretini alkışladı, çünkü elbette bir daha asla rol kabul etmedi. Ama çalışma arkadaşları onun yaklaşan felaketi gördüğünü söylediler. Kırklarının sonundaki seksi aktrist için oldukça az rol vardır. Oysa her zaman duvarında portresinin durduğu ve güven veren homoseksüel müşterileri olan şatafatlı bir restoranı olsun istemişti.

Saat biraz geç sayılır. Bu yüzden içeri girdiğimizde kasada kimse yok. Yemek odasında bu akşam genellikle homoseksüeller oturuyor. Nina, burada her zaman daha az lezbiyen bulunmasına neden olarak "Erkekler dışarı çıkmayı sever, lezbiyenler evde oturmayı," diyor. Ben bundan o kadar emin değilim. Bu bence daha çok bütün mangırın kimde olduğuna bağlı.

"Merhaba," diyorum Nina'ya, o sonunda uzun siyah bir elbisenin içinde büyük bir debdebeyle kasada belirince. "Olay" dan beri hiç yemeğe çıkmadık. Ama Birdie'ninki gibi bir yerde birileri bizi anımsarsa sanırım tedbirli olmaları gerekir. Ya da sevimli. Ya da saygılı. Birdie'nin Yeri'ndeki insanlar ünü, hangi çeşidi olursa olsun, ne bedelle kazanılmış olursa olsun sayarlar.

"Sizi görmek ne güzel," diyor Nina diğer adıyla Birdie. Bu ad, bir milyon dolar yapıp, sonra politikaya atılan, eline çabuk güneyli bir bayanı oynadığı son filmlerinin en iyisi *Madam Birdie'* den geliyor. Birdie bizim kim olduğumuzu biliyor gibi davranıyor, rol de olabilir, gerçek de olabilir. Anlaması zor, bu konuda öyle doğal ki. Bize köşelerden bir masa gösteriyor, her şeyiyle bütün bir istiridye servisi sunuyor, sonra iyi vakit geçirmemizi söylüyor. "Heyy, diyorum" Burası harika bir yer. Şuraya bak. Şu, ünlü yargıç Sam adı her neyse, orada bir yığın erkekle duran."

"Bana doğru bak," diyor Connie. Şu ünlü T.V. oyuncusu Mark adı her neyse, orada bir yığın erkekle duran."

"Bu çok eğlenceli," diyorum. "Yalnızca bir yerlerde takılıp insanları seyretmek." Bir istiridyeyi boğazımdan aşağı kaydırıyorum, Connie gülümsüyor.

"İstiridyeler sana iyi gelir," diyor sonra o da ağzına bir tane

atıp çiğniyor. "Bunlar iyot dolu."

"Ben civayla dolu olduklarını sanıyordum," diyorum "aman kimin umrunda."

"Sanırım dersimizi aldık," diyor Connie, yaşamım üstüne yemin ederim dersin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Oh, Connie," diyorum. "Yaşam hakkındaki derslerden gına geldi. Yaşamın öğretecek hiçbir dersi yoktur. İnsanlar ellerinde olmadan büyüyüp giderler." Sonra bunu biraz düşünüyorum. "Eğer şansları varsa," diye ekliyorum. Connie evlenme teklif edebilsin diye yüzüğü yanımda getirdim. "Ama ben henüz sana almadım." diyorum. "Hâlâ beklediğimizi sanıyordum."

"Daha fazla bekleyemem, "diyor. "Beklemek niye? Neyi bekliyoruz?" Haklı, tabii. Neyi bekliyoruz? Benim evlilik cehenneminin kapılarını bekleyen (*) Cerberus'un üç başına —tekeşlilik, bağlılık, duygularda açıklık— alışmamı mı?

Connie yüzüğü parmağıma geçiriyor. Mumun çok yakınında mı duruyordu? Yüzük, dördüncü parmağımın derisinde mor bir kabarıklık yapıyor.

"Ooooh," diyor Connie. "Yemek saatinde yanmış insan eti kokusu da çok kötü oluyor. Dur bakayım cebimde merhem var mı?"

"Aah," diyorum çıkarmaya çalışarak. "Çıkaramıyorum da. Sence ne oldu?"

"Sanırım muma çok yakın koyduk. Al, bunu çevresine sür. Belki alyansın altına da sürebilirsin." Bana küçük bir tüp merhem uzatıp bununla parmağımı ovuyor. Birkaç saniye içinde acı giderek azalmaya başlıyor, biraz sızı veriyor, sonra parmağım kendine geliyor. Bir süre sonra da hiçbir şey hissetmiyorum.

Aimee Cabot belki gerçek aşkı tanıdı. Belki yalnızca onun o olduğunu bilmedi.

"Eee, tamı tamamına kaç ilişkin oldu?" diyor Connie yine. "Tarihçi, orkestra şefi ve annemin yakaladığı. Başka?"

"O kadar," diyorum. "Yetmez mi?"

* Cerberus: Yunan mitolojisinde Hades'in girişindeki üç başlı köpek ya da cehennemin kapısında bekleyen üç başlı köpek (Ç.N.).

"Gruba 'İlişkilere girdiğim zamanlar' dedin sanki yüzlerce varmış gibi. "

"Lafın gelişi, hayatım," diyorum. "Cesur ve uygarlık dışı görünme derdindeyim."

"İlkel insanlar tekeşliydiler, bence, "diyor Connie kısaca.

"Yalnızca üç, tatlım," diyorum ve bu anda gerçeği söylediğime neredeyse inanıyorum.

"Eh, bu kaç üç ,"diyor Connie. Sonra elimi alıp kendi ellerinin arasında tutuyor.

Biliyorum, ona tam dürüstlük sözü verdim. Şimdiye dek de Connie bunun yürümesi için benimle işbirliği yapıyor gibi görünüyordu. Tarihçi ona tüm bildiklerini anlattıktan sonra hiçbir zaman ayrıntıları sormadı; ben de sorarsa ne söyleyeceğimi düşünmedim bile.

"Yalnızca üç olduğundan emin misin?" diyor Connie. Ancak, artık gerçeği öğrenmekten çok ikna olmaya çalışıyor.

Şimdi adım gibi biliyorum ki insan bazen ölene dek kalbinde ki çok çirkin şeyleri bir başına saklamak zorunda kalıyor. Connie saçının perçeminin altından o açık, sevecen ifadesiyle bakıyor ve ben kendimi büyümüş gibi hissediyorum.

Yemekten sonra (deniz ürünleri yemeği ve incecik kesilmiş ördek) garaj kapısında durup Aimee'nin yerde çimentoyla ölümsüzleştirilmiş sözlerine bakıyoruz. Kollarımız birbirimizin belinde. Bir şişe şaraptan (Edna Valley Chardonnay) ve ilerleyen saatten (en azından 24.30) dolayı da biraz da sallanıyoruz.

Eğer Aimee'nin yaşamında bir ders varsa bu çok mütevazi ve yalnızca bir fısıltı. Ama biyografinin son bölümünde kitabın ya da her şeyin tüm amacı buymuş gibi, bu noktaya özel bir dikkat çekmeyeceğim.

"Gerçek Aşkı Hiç Tanımadım."

İşte, gerçekten, geriye, söylenecek bir şey kalmıyor gibi. Her şey şu ya da bu şekilde daha önce söylendi. Yaşam tümüyle sizin beyninizdedir. Siz her şeye nasıl bakmaya karar verirseniz öyledir, evet bu kadar basittir. Giz, karar vermenizi sağlayan şeydedir.

Grajın kapısında bunları düşünürken, Connie ve ben,

ansızın, yatağa gitme ihtiyacı hissediyoruz.

Mağaraya doğru sendeliyoruz, kapıyı arkamızdan kilitliyoruz ve giysilerimizi Connie'nin odasında, olduğu gibi yerlere fırlatıp, birlikte sabaha kadar deliksiz uyuyoruz.

Uyanınca birbirimize düşlerimizi anlatıyoruz, unutmaya zaman bırakmadan.

DIANA
Modern Press
Lady Colin Campbell

Yazar, Ünlü bir Maronite tüccar ailesinin Jamaica kolunda doğdu. Jamaica ve ABD'de öğrenim gördükten sonra yetmişli yılların başında Londra'ya yerleşti ve halen Londra'da yaşıyor. Evliliği yoluyla İngiltere Kraliyet Ailesi ile bağlantısı vardır. Evliliğin bozulmasından sonra Georgia Campbell, birkaç yardım kurumunda aktif bir biçimde çalışmaktadır. Boardroom dergisi için Out and About With Lady Colin Campbell adlı bir köşe hazırlamaktadır, birçok çalışmanın yazarıdır.

ERKEK PSİKOLOJİSİNİ ANLAMAK
Robert A. Johnson

Temelde öne sürdüğü teşhisler ve önerdiği çözümlerle bütün insanlığı yakından ilgilendiren bir psikoanalitik tez niteliğinde olan bu kitap birçok dünya diline çevrilmiştir. A.B.D., İzlanda avusturalyada ve İngilterede ders kitabı olarak okutulan bu kitabın Türkiye'deki 1. baskısı 1 ay'da tükenerek 2. baskısını yapmıştır. Yazarın ikinci kitabı olan Kadın Psikolojisini anlamak yakında yayınevimizden çıkacak.

SAPLANTILI AŞK
LIZ HODGKINSON
BESTSELLER

Diğer bir insana karşı tekyanlı, çaresiz bir tutku içine giren herhangi biri, bu deneyimin ne denli ezici ve acı ile dolu olabileceğini ve o insan olmadığında normal bir hayat sürmenin ne kadar zor olabileceğini bilir. Saplantılı Aşk, ayrıca bu istemdışı olayı sonlandırmakta kendini güçsüz hisseden herkes için değerli öğütler içeriyor. Liz Hodgkinson, çok tanınmış bir tıp gazetecisi ve birçok kitabın da yazarıdır. Kitapları arasında Alexander Tekniği ve Bağımlı Yaşamak bulunmaktadır.

SESSİZ GEÇİŞ MENOPOZ

GAIL ŞHEEHY
BESTSELLER

Gail Sheehy, dokuz kitabın yazarıdır. Kitaplarından biri olan Geçişler (Passages) en çok satan kitaplar listesinde ilk onda gelmektedir.

Gail SHeehy, New York dergisinin ve Vanity Fair'in yazarlarından biridir. İki kız annesi olan Sheehy kocası Clay Felker ile New York'ta yaşamaktadır.

ÖYLE BİR KADIN

GÜLCE ŞEREN

Hazan bütün varlığıyla, ruhuyla, bedeniyle bir bütün olarak yaşadı sevgiyi... Mehmet ise bütün erkekler gibi bedeninin zevkleri uğruna "sevdi"... Bu beraberliğin "aykırı" olduğunu Hazar başından beri biliyordu. Ve acı çekeceğini bile bile başladı... Bir süre sonra Mehmet'i koruması gerektiğini sandı. Sevilmek, istenmek artık onun için önemsiz olmuştu. Bütün yaşamı varsa yoksa Mehmet'e dönüştüğünde olanlar oldu... Eline ne geçerse Mehmet'e veriyordu. En güzel duygularını...

BİR YASTIKTA ÇİLE

CEM GÖKÇE

Gökçe'ye göre mutsuzluğuna rağmen, alternatifsizlikten evliliğini sürdürmeğe çalışan kadınların sayısı oldukça fazla. İyi bir araştırma. Güncel bir konu, sürükleyici yazı dizisi.

Hatırlanan bir doğum günü için armağan, bazen bir demet çiçek kadının kalbini çalmaya yetecektir, diyor.

İKİ KADIN

GERÇEK AŞKIN EVİ

CARLA TOMASO

Jane Delynn, 1990'da eşcinsellerin dünyasını canlı, ancak beceri açısından "çok" biçimsiz bir romanda "Don Juan Köyde" adlı yapıtında dile getirdi. Şimdi Carlo Tomaso, onun bıraktığı yerden devam ediyor.

Bu coşku verici, aykırı roman kız arkadaşı Connie'yi çok seven bir kadının öyküsü. Onlar 20 yıldır birlikte yaşıyorlar. Ama, anlatıcımızın vazgeçemediği küçük bir kötü huyu var. Zaman zaman rastgele ilişkilere giriyor. Connie bunu farkettiği zaman da yaşamları dramatik, çirkin yaralar alıyor. Sizler, bazı firelerle ilişkiyi devam ettirmeye çalışarak erkek gibi davranan, eşcinsel ağabey ve ablalar grubu sayesinde bir "kendi kendine yardım" grubuna katılan kahramanızın gerçek aşkı bulmasına yardımcı olun. Gerçek aşkın evini ziyaret edin ve görün.

Bu eski öykü "yürüyen bir ilişkide" neler olup bittiğine ilişkin düşünmenizi sağlayacak. Düşüncelerinize yeni bir boyut kazandıracak.

ISBN 975-7836-03-6